

ဘုန်းကြွယ်
ဟန်လှိုင်စား

ဟန်လှိုင်စား

0005 9

References

www.bumenoba.seit.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၁၄၀၀၂၀၇
 မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၁၆၉၀၂၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်
 ပထမကဏ္ဍ၊ အုပ်စု-၅၀၀
 တန်ဖိုး ၀၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဖိုးကေနိုင်၊ ချီတေးသံစာပေ
 ရွှေနှံသာကေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
 မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်-ပုံနှိပ်တိုက် (၁၄၆၀၂)
 ၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
 မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ဖိုး (ပုံနှိပ်-ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် (၁၄၀) ၄၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း(၁)

ဈေးအောက်စွမ်း၊ လှုပ်ရှားလာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော
 အခါ ကျွေးဝင်ဟန်မှာ ဆရာဆုံ၏ နောက်ဘက်မှ အင်္ကျီစကို အသာ
 အယာဆွဲကာ ဟန်တားရန် အသင့်ပြင်ထား၏။

ထို့ပြင် ...

ကျွန်းမြို့လူနှင့် ဖုန်လင်တို့ကလည်း ဆရာဆုံ၏ သွားလမ်း
 ကို ပီတိဆို ကာရဲလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ မြားတစ်စင်းအလား လေပြင်ထဲမှ ခုံတိုက်
 တံခါးဝဆီသို့ ရောက်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဈေးအောက်စွမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆရာဆုံနှင့် ဆယ်လှမ်း
 အကွာသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မြေတစ်ခက်သည်ပင် ခုံတိုက်လှေကား
 ထစ်ကို နင်းမိသွားခဲ့ရပြီ။

ဆရာဆုံမှာ လှုပ်ပြက်သည့်အလား သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က ဈေး
 အောက်စွမ်း အနောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။
 သို့သော် ...

ဈေးအောက်စွမ်းနောက်သို့ မရောက်မီ မိန်းမပျိုလေး ကျွန်း
 မြို့လူမှာ ဆရာဆုံအား ဟန်တားမည်သော်လည်း မပုံစေ
 မိန်းကလေး ဖုန်လင်ကမူ ဘာမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆရာ

ဆို လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဆရာဆုံ၏ သွေးကြော တစ်နေရာကို လှုပ်တစ်ပြက် ထိုးထောက် ပိတ်ဆို့လိုက်ရာ ဆရာဆုံက လက် တစ်ခက် အသာအယာ လှုပ်ယမ်းလိုက်သောအခါ ဖုန်လင်မှာ ဝါး သုံးပြန် အကွာခန့် လွင့်စဉ်ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ဤအချိန်မှာပင် ...

ဆရာဆုံ၏ နှော့ကိုယ်မှာ ချူးအောက်စွမ်း နောက်ဘက်ဆီသို့ ချက်ချင်း ကွဲရောက်သွားပြီး ချူးအောက်စွမ်း၏ လည်ပင်းကော်လံ ကို ဖမ်းချုပ်မိသွားတော့၏။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ မူလနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား တော့၏။

ဆရာဆုံက ဖုန်လင်အား ဝါးသုံးပြန်သို့ ရောက်ရှိသွားအောင် လုပ်လိုက်သည့်အချိန်နှင့် ချူးအောက်စွမ်း ရှိရာသို့ ခိုဝှမ်း ခုန်လွှား ပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက်သည့် အချိန်တို့မှာ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဖြစ်သွား ရာ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်သွားသည်ဟုပင် ထင်ရမတတ် ဆရာဆုံ၏ လှုပ်ရှားမှုက ဖြန့်ဆန်လွန်းလှသည်။

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဖုန်လင်အသေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသဖြင့် ခိုးရိမ် တကြီး လှမ်းဆော်လိုက်သည်။

“ဖုန်လင် ...”

ဆရာဆုံက ...

“မောင်ရင်ကျွေး ... သိပ်ထိတ်လန့်မနေနဲ့ မင်းကောင်မလေး ဘာခက်ရာမှ မရပါဘူး”

မှန်ပေသည်။

ဆရာဆုံ ပြောသည့်အတိုင်း ဖုန်လင်အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား သော်လည်း ခက်ရာအနာဘာရ လုံးဝမဖြစ်ဘဲ ကိုယ်ပေါ်မှ ဖုန်များကို လက်ဖြင့်ခါချကာ မြေပေါ်မှ ထရပ်လာတော့၏။

သို့သော် ...

ချူးအောက်စွမ်း၏ ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းသည့် တွက်ချက် အချက်ဆင်မှုများကား ပျက်ပြယ်သွားနေပြီ။

ရဲတိုက်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရှိရှိသမျှ သိုင်းသမားအားလုံးတို့မှာ အထူး တုန်လှုပ်နောက်ချားသွားကြရသည်။

ဆရာဆုံ၏ ထူးဆန်းသည့် သိုင်းကွက်နှင့် ခန့်မှန်း၍ မရနိုင် သော အတွင်းအားမျိုးကို မြင်ဖူးကြားဖူးခြင်းပင် မရှိကြချေ။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ စိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော် လည်း မျက်နှာအမူအရာ ပြုံးမိမိဖြင့် ဆရာဆုံအား လှမ်းပြောလိုက် သည်။

“ကျုပ် တမင် သက်သက် ရဲတိုက်ထဲ ဝင်ကြည့်တာပါ။ ရေနူးကြမ်း တစ်ခွက်လောက် တောင်းပြီး ရေငတ် မြေချင်လို့ပါ။”

စကားဆုံးသည့်နှင့် နောက်ဘက်တွင် ယုတ်ထားသည့်လက်ကို ရွေ့ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်း၏ လက်ထဲတွင် အဓမ္မတထောင်းထောင်း ထနေသည့် ရေနူးကြမ်း ပန်းကန် ရောက်ရှိနေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။

ဆရာဆုံသည်ပင် ချူးအောက်စွမ်းအား အံ့သြသော အမူအရာ ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ချူးအောက်စွမ်းအဖို့ ရဲတိုက်အတွင်း ဝင်ရန် မအောင်မြင်ခဲ့ သော်လည်း ထိုလှုပ်တစ်ပြက် အချိန်အတွင်းမှာပင် ရဲတိုက်အတွင်း ရေနူးကြမ်း ပန်းကန်ကို အရယူလိုက်နိုင်သဖြင့် အတော်အံ့သြသောရာ ကောင်းနေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဆရာဆုံအား စိန်ခေါ်သည့် အမူအရာဖြင့်

www.burmeseclassic.com

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရေခဲခွေးကြမ်း ပန်းကန်ကို မြှောက်ကာ နှုတ်ခမ်းတွင် တောရင်း လေတဟူးဟူးမှတ်ပြီး အအေးခံနေသည်။

ဆရာဆိုက အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ချူးအောက်ခွမ်းအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အကောင်းဆုံးက အဲဒီရေခဲခွေးကြမ်းကို မသောက်လိုက်နဲ့”

ချူးအောက်ခွမ်းမှာ ရေခဲခွေး အအေးခံနေရင်း မျက်မှီးအနံ့ကို မြှင့်တင်ကာ ပြန်လည်မေးလာသည်။

“ရေခဲခွေးကြမ်းထဲမှာ အဆိပ်ရှိနေလို့လား”

“ရေခဲခွေးကြမ်းကို မင်း နှုတ်ခမ်းနဲ့ နည်းနည်းစွတ်မိတာနဲ့ မင်းဟာ ယန်မိသားစုရဲ့ စဉ်းသည့်အဖြစ် ရောက်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါ ယန်မိသားစုရဲ့တိုက်ကို ကြံ့မာဆိုး တိုသွားအောင် မနီတီး လိုက်သလို ခြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်စိတ်နဲ့ အဲကိုက်ပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ရဲတိုက်ထဲဝင်ပြီး အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ သဘောကတော့ ဆရာဆိုရဲ့ စကားဟာ ဒါလောက် လေးကြီး မကြီး သက်သေ တူရင်လို့ပါပဲ”

“ချူးအောက်ခွမ်း... ငါတကယ် မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ မင်းထင် နေသလား”

“ဆရာဆိုရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ဆိုရင် သိုင်းသမားရာထောင်ကို နှိမ်နင်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ယန် မိသားစု ရဲတိုက်ကိုတော့ ဒုက္ခပေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဟာကြောင့်...”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဆရာဆိုလို လူစားမျိုး ခိုခို စူးပါတယ်။ လူတစ်ရာနှစ်ရာမက အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ရဲတိုက် တစ်ခုလုံး ရှင်းပစ်ဖို့ဆိုတာ အလွန်မယဉ်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာ ဆိုရဲ့ ခုနက စင်ကြွားတဲ့စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းစေလိုပါတယ်”

ဆရာဆိုသည် ခေတ္တမျှ တွေ့ဆုံသွားပြီ။

“ချူးအောက်ခွမ်း ငါဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်တယ်။ တယ်တော့မှ ပြန်မရုပ်သိမ်းဘူး။ တစ်ပါးသူရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ကို ရယ်စရာအဖြစ် မသုံးစမ်းပါနဲ့”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ကျုပ် စမ်းကြည့်မယ်”

ချူးအောက်ခွမ်းက စကားလည်အဆုံး ရေခဲခွေးကြမ်း ပန်းကန် ကို နှုတ်ခမ်းဝေဆီသို့ ပို့ဆောင်လိုက်၏။

ဆရာဆိုက ရုတ်တရက် လက်ဝါးအစိမ့်ကို ခိုက်ထုတ်လိုက် ရာ လက်ဝါးခိုက်ဟန်နှင့် အားမာန်မှာ အလွန်ထူးခြား ဆန်းခြား နေသည်။

ချူးအောက်ခွမ်းအဖို့မှာမူ မည်သည့်ခံစားချက်မျှ မရှိချေ။ လက် နှစ်ဖက်ထဲတွင် ရေခဲခွေးကြမ်း ပန်းကန်ရှိနေပြီ ရှိနေသေး၏။

သို့သော်...

ချူးအောက်ခွမ်း၏ အကြမ်းပန်းကန်တွင်းမှ ရေခဲခွေးကြမ်းများ မှာမှ ရုတ်တရက် လေထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ထွက်ကုန်ကာ ဘေးပတ်ပတ် လည်သို့ လွင့်စဉ်သွားတော့။

ချူးအောက်ခွမ်း အကြီးအကွယ် တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို အားလုံး မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကြောင်ခင်း

ဝေး ဖြစ်သွားကြရ၏။

ဤသို့သော...

အဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က ယန်မိတိုက်ကို ရှင်းပစ် လျှင် အလွန်လွယ်လှမည် ဖြစ်သည်။

ဆရာဆိုက ချူးအောက်ခွမ်းအားကြည့်ကာ...

“ချူးအောက်ခွမ်း... မင်း ဖြင့်တယ်မဟုတ်လား။ ငါဟာ မြှောက်တဲ့အတိုင်း ရအောင်လိုက်ပြလိုက်တယ်”

အထူး အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ဈေးအောက်ခွမ်းလက်တွင် ကိုင်ထားသည့် ရေခဲခဲကြမ်း ပန်းကန်တွင်းမှ ရေခဲခဲကြမ်းများ လွင့်စဉ်ပိတ်သွားရုံမျှမက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသေအချာ ကိုင်ထားသော ရေခဲခဲကြမ်း ပန်းကန်လုံးပင် ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်း မသိအောင် ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။

တစ်ခက်လူ၏ အတွင်းအားမှာ ခန့်မှန်းရ ခက်လွန်းပြီး သိုင်းပညာမှလည်း မည်သည့်သိုင်းကွက်ဖြစ်မှန်း မသိကြချေ။

သိုင်းလောကတွင် ဤလူမျိုး နောက်တစ်ယောက်ရှိရန် မဖြစ်နိုင်ဟုဆိုလျှင် အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတိုင်း တစ်သဘောတည်း လက်ခံကြမည်သာ ဖြစ်၏။

ဈေးအောက်ခွမ်းက ကျန်းခြူးလူအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကျန်းခြူးလူ၊ ဒီဆရာဆိုရဲ့အတွင်းအားဟာ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“ကျွန်မ ကြီးကြီးကွယ်ကွယ် ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ငါးစဉ် ကိုယ်ချဉ်တယ်လို့ ပြောချင်လဲ ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ခေါင်းညှိတ်မိမှာပဲ။ နောင်အခါ ရှင့်ရဲ့အတွင်းအားဟာ သူ့ထက်တောင် ပိုကောင်းလာပါလိမ့်မယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်း ပါးစပ်အကောင်းသား ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟေ ... မင်းရဲ့ဇနားက အတော်ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါလား”

“ကျွန်မ ပြောတာ အမှန်တွေ့ချည်းပဲ၊ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ရှင့်အတွင်းအားတွေ ပြတ်ကွက်နေပေမယ့် နောက်ထပ် ဆယ့်တစ်လ လောက် ကျင့်လိုက်ရင် အရမ်းကို တိုးတက်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ရောက်တဲ့အခါ ရှင်သိလာပါလိမ့်မယ်”

“ခု သိုင်းလောကမှာ ပြဿနာပေါင်းစုံ ရှိနေတယ်၊ ဆယ့်တစ်လဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ နည်းတဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး”

“ခါကြောင့် ရှင့်ကို အောင့်အည်းနေဖို့ ပြောနေတာပေါ့”

“လက်ရှိအခြေအနေကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုခန့်မှန်းရခက်တဲ့ ဆရာဆိုရဲ့ရွှေက မဆုတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကဲ ... ဘာစောင့်နေသေးတာလဲ”

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ကျန်းခြူးလူ၏ ဇနားအား အရေးမစိုက်တော့တဲ့ ကောင်းကင်သို့ ခေါင်းမောကြည့်ကာ ယန်ကျွေလင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ခိုးတောင် ချုပ်လာပြီပဲ”

ယန်ကျွေလင်က ဈေးအောက်ခွမ်း၏ဇနားကို သဘောပေါက်သဖြင့် ခဲတိုက်ပေါ်၌ မီးပုံးကို မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။

မြေကြီးပေါ်တွင် စုပ်ထားသော ထင်းရွှေတိုင်များကိုပါ မီးပုံဖို့ လီကံရာ မီးအလင်းရောင်များ လင်းထိန်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် ...

ဈေးအောက်ခွမ်း၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် လူသတ်ခင်သည့် စိတ်များ အနည်းငယ် ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း တွေ့လိုက်မပြန်သည်။

ကျွေးဝတ်ဟန်ကလည်း ဈေးအောက်ခွမ်းကို ကြည့်ကာ ခိုးရိမ်နေမိသော်လည်း နောက်ဆက်လာမည့် ဈေးအောက်ခွမ်း၏ မြေလှမ်းကို အသာစောင့်ကြည့်နေသည်။

မိမိမခင် ရောက်၊ ဖောက်ကင်းရေးအတွက် ဈေးအောက်ခွမ်းနှင့် လက်မတွဲ၍ မဖြစ်ပေ။

ထိုအချိန် ...

ဆရာဆို၏ အမှုဆရာမှာ အလွန်ငြိမ်သက်လျက် ခိုးနဲ့ပြုသု၏ မျက်လုံးအနက် ဈေးအောက်ခွမ်း မျက်နှာဆီသို့ ချဉ်းလာ၏။

ချူးအောက်စွမ်းက ကျန်းမြူးလုနှင့် ဖုန်လင်တို့ကို လက်
တစ်ချက် ဆွဲယမ်းပြရင်း...

"မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ယန်မိသားစု စုံတိုက်ထဲမှာ အရက်
ကောင်း ထမင်းကောင်းတွေ ရှိနေပေမယ့် တိုက်တစ်ကွေ့ မခံစားလိုက်
ဘူး၊ ဒီတော့ ယန် သုံးလေးကောင်လောက် မင်းတို့ သွားမင်းကြ
ပါ၊ မီးကင်စားလိုက်ရင် အတော်ကို ဟန်ကျသွားမယ်၊ ဒီအချိန်မှာ
အရေးကြီးဆုံးက စိုက်ပြည့်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား"

ကျူးစင်ဟန်ဘက်သို့ ချူးအောက်စွမ်းက လှည့်၍ပြောလိုက်
ပြန်သည်။

"အစကိုတော်ကျူး၊ ကျုပ်တို့လူသိုက် ဒီနေရာမှာပဲ မိုးလင်း
တဲ့အချိန်အထိ ထိုင်စောင့်ရတော့မယ်နဲ့ တူတယ်"

ကျူးစင်ဟန်မှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ စကားအား နားမလည်
သော်လည်း အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ၊ ညီတော်ချူး၊ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ပြန်ရပါ
နေမယ်"

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလုနှင့် ဖုန်လင်တို့ နှစ်ဦးကလည်း
ချူးအောက်စွမ်းက တမင်သက်သက် ရယ်စရာစကား ပြောနေသည်

မဟုတ်မှန်း သိသည်။

ဆရာဆုံဆိုသူနှင့် အပြိုင်အဆိုင် စောင့်ဆိုင်းနေမည့် အခြေ
အနေရှိမှန်း မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် သိသွားသောအခါ မြင်းပေါ်မှ ရေဘူး

မြှတ်ယူပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါ...

ဆရာဆုံထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"လက်ထောက် နန်းရှင်လေး ... ခုလိုလုပ်တာဟာ ဉာဏ်တုံး

တာနဲ့ အတူတူပါပဲ"

"ဆရာဆုံ ကျုပ်ဟာ ဉာဏ်ထက်တဲ့သူ တစ်ယောက်တော့
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ရှည်မှုတော့ ရှိတယ်"

"ဆက်ပြီး စောင့်နေမလို့လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာကို စောင့်မှာလဲ"

"ဆရာဆုံ စိတ်ဖျက်ပြီး လှည့်ပြန်သွားတဲ့ အချိန်အထိ ဒီနေရာ
မှာ စောင့်နေမယ်"

"ငါ လှည့်ပြန်သွားတဲ့နောက် မင်းက ခဲ့တိုက်ထဲဝင်ပြီး ဧည့်
လှည့်လှုပ်မလို့လား"

"အဲဒါဟာ ကျုပ်နဲ့ လိုလားနေတဲ့ ဆန္ဒပါပဲ"

"ကောင်းပြီ၊ ငါလဲ စိတ်ရှည်တဲ့လူ တစ်ယောက်ပါပဲ"

"ဆရာဆုံရဲ့ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ"

"ငါ့ဆယ်ကျော် မြောက်ဆယ်မပြည့်သေးဘူး"

"ကျုပ်ရဲ့အသက်ကတော့ နှမ နှစ်ဆယ်နှုန်းရုံပဲ ရှိသေးတယ်၊
ဆရာဆုံနဲ့ဆိုရင် အများကြီး ငယ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာဆုံဟာ
ကျုပ်ထက်ပိုစောင့်ပြီး သေမှာပဲ၊ ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ မပြင်းနိုင်ပါဘူး၊
ကျုပ်သာဆက်ပြီး စောင့်သွားရင် အကျိုးရှိနိုင်တယ်"

ချူးအောက်စွမ်း၏ စကားကြောင့် ဆရာဆုံ၏ ဖျက်လုံးအနံ့
မှာ ပြဿနာကွယ် ဟာဟာ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းရွေ့များပင် ထိုးထိုး
ထောက်ထောင် လုပ်လှုပ်ရာရှား ပြန်လာသည်။

ဆရာဆုံ ဒေါ်ပွချေပြီး

ကျူးစင်ဟန်မှာ ချူးအောက်စွမ်းအတွက် ကြီးအကျယ်

၁၄ ♦ သုန်ကြွယ်

စိုးရိမ်နေချိန်၌ ဆရာဆုံ၏ တင်းမာနေသည့် မျက်နှာအမှအရာက အနည်းငယ် ပြန်ပြေသွား၏။

“အင်း... တကယ် ချာတိတ်ပဲ။ သွန်သင်ဆုံးမရ တယ်ခက် ပါလား။”

“ဆရာဆုံဟာ အသက်ကြီးပြီး ခုလိုပြောတာ မလွန်လွန်းဘူး လား။”

“ငါ... မင်းနဲ့ဆက်ပြီး အငြင်းမပွားချင်တော့ဘူး။ တကယ်လို့ ခုံတိုက်ထဲဝင်သွားတာနဲ့ တစ်သက်လုံး ပြန်ထွက်မလာနဲ့တော့။”

“ဆရာဆုံ ... ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ခရီးထွက် ရောရဲ့တယ်။”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ယန်မိသမ္မတ ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ပဲပေါ့။ ကံ ... ပြောနေ ကြာတယ်။ မင်းကိုယ် မင်း စောင့်ထိန်းပေတော့။”

စကားဆုံးသည့်နံ့ ဆရာဆုံ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ထိုအခါ ...

ကျွေးဝင်ဟန်က ချူးအောက်ခွမ်းအား တီးတီးပြောဆိုလာသည်။ “ညီတော်ချွေး ဆရာဆုံ ခုလို ဟန်တားတာဟာ အကြောင်း

ရှိနိုင်တယ်။ မင်း သေသေချာချာ ခြီးစားကြည့်ပါ။”

ထိုစဉ် မိန်းမမျောလေး ယန်ကျွေးလင်ထံမှ ဖမ်းမြန်းသံ ထွက် ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး၊ ဆရာဆုံဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ကျွန်မ ခုံတိုက်ကို တကယ် ဒုက္ခပေးနိုင်လို့လား။”

“မေးနေရော လိုသေးလား။ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်မြင်ပဲ။ ဆရာ ဆုံကသာ ခုံတိုက်ကို ဒုက္ခပေးချင်ရင် လက်တစ်ဖက် ပြောက်လိုက်

တာနဲ့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စလေးပဲ။”

မာန်တိုက်စား(စာစဉ်-၅) ♦ ၁၅

“သူ တကယ်ပဲ ဒီလို လုပ်မှာလား။”

“တကယ်လို့ အခြေအနေအရ မလုပ်မဖြစ်လို့ လိုအပ်လာ နဲ့ရင်လဲ လုပ်လာမှာပဲ။ ဒီတော့ မင်းတို့က အမှတ်တမဲ့ မနေရဲ့၊ ကျုပ် သတိပေးချင်တယ်။”

“ရှင် ခုလို ပြောလာတော့ ကျွန်မတို့ ခုံတိုက်အနေနဲ့ ဧည့်သည် မကျွန် ကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူး။”

ချူးအောက်ခွမ်းမှာ ခုံတိုက်တွင်းသို့ဝင်ပြီး ဧည့်သည်လုပ်ချင် ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ...

ချူးအောက်ခွမ်းက ခနဲတဲ့တဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးယန် ကြောက်သွားပြီလား။”

“တကယ်လို့ မကြောက်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်တော်လေးချွေး ရယ် ချင်ရယ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့ ယန်ခုံတိုက်က ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့

ခုံတိုက်တစ်ခု ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်သူမဆို စိန်ခေါ်ခြင်းကို သွား မစက်ပါဘူး။ သိုင်းလောကမှာ လူသာ အသေခံမယ်၊ နာမည်ကိုတော့

အသေမခံဘူး။ ကျွန်မတို့ ခုံတိုက်ရဲ့ သေခြင်း ရှင်ခြင်းဟာ အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။”

“ဒါဆို မိန်းကလေးက ဘာကို နောက်ဆဲတင်းနေရတာလဲ။”

“ဒီကိစ္စထဲကို ကိုယ်တော်လေးချွေး ပါဝင်မလားအေးချင်လို့ပါပဲ။ အခြေအနေကို မသိတဲ့ လူတွေက ကိုယ်တော်လေးချွေးကို တမင်သက်

သက် ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်တာလို့ ထင်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါ ကိုယ်တော်လေးချွေးမှာ အမေ့လျော့သက်သက် ပြဿနာတွေ တွေ့လာ

နိုင်တယ်။”

ယန်ကျွေးလင်၏ လေသံမှာ အေးစက်စက် စိန်သော်လည်း

www.burmeseclassic.com

အကြောင်းအကျိုး ခိုင်လုံမှုရှိကာ အထက်တန်းဆန်သော စကား တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချွေးအောက်ခွမ်းက လက်သီးနှစ်မက်ဆုပ်ကာ ပြန် လည်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးယန် ခုလိုကျွပ်အမတ်၊ ရုတ်တရက်ထားတဲ့အတွက် ကျွေးခွေးတင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ ဆရာဆုံ စိတ်မပြည့်လားမယ်ဆိုရင် ကျွပ်ကိုယ်တိုင် ရဲတိုက်ကို အလည်လာနဲ့ပါမယ်၊ ကံ ... သွားပါ ဦးမယ်”

စကားဆိုသည်နှင့် ယန်ရဲတိုက်ကြီး၏ ကြီးမားထွယ်သော သံမဏိတံခါးကြီး နှစ်ဖျပ်မှာ ပြန်နေ အသံပြည်အောင် ပိတ်သွား လေတော့သည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွေး၊ ကျုပ်တို့ခရီးဆက်ကြပါစို့၊ ခိုကျိုးမြို့ကို ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် သွားရဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီဆရာဆုံဟာ ဘာကြောင့် ယန်ရဲတိုက်ထဲ ကျွပ်ကို မဝင် ခေချင်ရတာလဲ”

“ငါ့အထင်တော့ ဆရာဆုံဟာ စိတ်ကောင်းစေတနာ သက် သက်နဲ့ တားဆီးတာပဲလို့ထင်တာပဲ၊ ငါ့သိခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်၊ ညီတော်ချွေးကို ပြောမပြရသေးဘူးနဲ့တယ်”

“ဘာများလဲ”

“ယန်ကျော့လင်ဟာ အခွင့်အရေးရာပြီး ညီတော်ချွေးကို ချဉ်းကပ် ချင်ရတာလဲဆိုတာ သိသလား”

“အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... အကြောင်းရှိတယ်၊ ယန်ကျော့လင်ဟာ လက်ရှိ အခြေအနေအရ အချို့စင်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့မိခင်ကြီးက ညီတော် ချွေးကို သမက်အဖြစ် ရွေးချယ်ထားတယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကြောင် မမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီးမှ သဘောကျခွာ ရယ်မောလာသည်။

“အင်း ... တယ်လဲ ရယ်ခရာ ကောင်းပါလား”

“ယန်မျိုးဆက်ရဲ့ ရာဇဝင် အဆက်ဆက် ပြန်ကြည့်ရင် သူတို့ မေတာကကျတဲ့ သမက်ကို လက်မလွှတ်ခေခဲ့ဘူး”

“ဒါဆို ဒီတစ်ခါ လက်လွှတ်သွားပြီပေါ့”

“တကယ်လို့ ဆရာဆုံသာ ဆောက်မလာဘူးဆိုရင် သူတို့ဟာ ညီတော်ကို လက်လွှတ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယန်မိသားစုရဲ့ ခေတ် အဆက်ဆက် ရာဇဝင်က မိန်းမတွေသာ ရဲတိုက်ကို ချွပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ တယ်လို့ လူခွမ်းကောင်းမျိုးပဲ ဖြစ်မြစ် ရဲတိုက်ရဲ့သမက် ဖြစ်သွား ရင်တော့ ရဲတိုက်အစောင့် ဖြစ်သွားရတော့တာပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ် ကျန်းခြုံလှနှင့် ဖုန်လင် ကို ပြန်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့လက်ထဲတွင် အမဲတစ်ကောင်မျှ ပါမလာဘဲ အခြေအနေ အရ အမဲကောင်များ မလိုမှန်း ကြိုတင်သိရှိနေကြဟန်တူသည်။

ဖုန်လင်မှာ ရှေ့ဆုံးမှပြန်လာသူဖြစ်ရာ ချွေးအောက်ခွမ်း အား ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟို ဆရာဆုံရဲ့ သူငယ်ပညာဟာ အတော့်ကို ကြောက်စရာ မကောင်းတယ်၊ လက်တစ်ချက် ခဝှမ်းလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မကို ဖျတ်ခတ်သွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဘာဒဏ်ရာမှ မရခဲ့ဘူး”

“မင်းကို သူ့ဆွေ့ခွဲပြီပြီလား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို ပြန်သွားဖို့ ပြောတယ်၊ ကြည့်ပါ တာ သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ပဲ”

ကျန်းခြုံလှက ဖုန်လင်အား မျက်စောင့်တစ်ချက် ကြည့် ရင်း မေးလာသည်။

“ဗုန်လင်... နဂံကေား ကုန်သွားပြီလား”

ထိုအခါ ဗုန်လင်က ခေါင်းငိုက်ခိုက်ချကာ ဘေးသို့ ရှောင်ထွက်သွားတော့၏။

ကျန်းမြို့လူက ချူးအောက်စွမ်းအနားသို့ ကပ်လာပြီး နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် တီတိုးပြောဆိုလိုက်၏။

“ကိုးလကိုးရက် ညအချိန် ရှင်ကို တစ်ယောက်တည်း ရိုက်ချီးရဲ့ အနောက်ဘက် ဖြိုတခါးထောင့်နေရာက ပျံလွှားအဆောင်မှာ သူ့နဲ့တွေ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်မကို ကျောတစ်ပုဒ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီကဗျာကို ရှင်အလွတ်ကျက်ပါလို့လဲ မှာကြားလိုက်သေးတယ်”

ကျန်းမြို့လူက အင်္ကျီအတွင်းမှ အခြွေရောင်ပိုးစ တစ်စကို ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ထင်းရှူးမီး အလင်းရောင်အောက်တွင် ထိုပိုးတွေင် ရှေးသားထားသည့် ဓာသားများအား ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“လရောင်ချော့ချော့၊ မိုးနှင်းကျ၊ လေပြည့်အေးက ဝေ့ယမ်းစတ်၊ ပျံလွှားအဆောင် လဲမိုက်ည၊ ဝသုန်ရာသီ ကြာစုည့်ပ...”

ချူးအောက်စွမ်း၏ ဖခင်မှာ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ခေတ်တစ်ခါက ဓာပေးပညာရှင် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ချူးအောက်စွမ်းမှာလည်း ဓာပေ ပညာတက်တွင် အတော်နှံ့စပ်ခဲ့၏။

သို့သော်...

ဆရာဆိုကာ အဘယ်ကြောင့် သူ့ကို ဤကဗျာအား ကျက်မှတ်နိုင်သလဲကို သဘောမပေါက်နိုင်ဘဲ မြဲစီနေမိသည်။

မြင်းလေးစီးမှ မြင်းရွာသံများ ညံ့စိုကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးဆက်နေကြသည်။

မြင်းရွာသံများကြားမှ ချူးအောက်စွမ်း တစ်ယောက် အတွေးများ ပင်စားနေသည်။

နောက်ဆုံး၌...

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စုတ်တရက် စဉ်းစားမိလိုက်၏။

ဤကဗျာထဲတွင် မိမိခေတ်၏အကြောင်း ပါကောင်း၊ ပါနိုင်ကြောင်း၊ စဉ်းစားမိရာ စိတ်များ လှုပ်ရှားလာရ၏။

အချိန်မှာ ကုန်လွယ်လွန်းလှသည်။

လဝက်ဆိုသောအချိန်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့၏။

* * *

အခန်း(၂)

ကိုးလ ... ကိုးရက်။
 ကိုးလကိုးရက်သို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။
 ဂျီကူရှီမြို့ တစ်ဝိုက်၌ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေ၏။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...
 ထိုနေ့သည် ပွဲတော်နေ့ ဖြစ်၍ ဂျီကူရှီမြို့၏ ပတ်ပတ်လည်
 တစ်ဝိုက် လူအများ စည်ကားနေခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထိုပြင် ...
 ဂျီကူရှီမြို့၏ ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း တောင်တန်းရှည်ကြီး
 များဖြင့် ဝိုင်းရံပတ်လည် ဖြစ်နေကာ မြေနေဂါးရှည်ကြီးတစ်ကောင်
 ဂျီကူရှီမြို့အား ရစ်ပတ်ထားသည် ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။
 ထိုတောင်ရှည်ကြီး၏ တစ်နေရာတွင် နဂါးထောင်ထိပ်ရှိပြီ
 တုရားကျောင်း သုံးကျောင်း ရှိသည်။
 ဂျီကူရှီမြို့သူ မြို့သားများက ထိုတုရားကျောင်း သုံးကျောင်းတွင်
 အမွှေးတိုင်များ၊ မယောင်တိုင်များဖြင့် ပူဇော်ပသမှုများ ပြုလုပ်
 ကြ၏။
 ထိုတုရားကျောင်းနှင့် မနီးမဝေး၊ တစ်နေရာတွင် ကျောက်
 သားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ခရပ်ပျက်ကြီး တစ်ခုရှိသည်။
 ခရပ်ကွယ်ကြီးအတွင်း ကျောက်နံရံပေါ်တွင် ကဗျာလင်္ကာများ
 ရေးသုံးထွင်းလှလျက် ရှိနေ၏။

ခရပ်ရှေ့တွင်မူ အဝတ်အစား သေသေပ်သပ် သန့်သန့် ပြန့်
 ပြန့် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်တစ်ဦး လက်နောက်ပစ်၍ ကျောက်
 နံရံပေါ်မှ ကဗျာများထဲတွင် နစ်မြွန်းနေသည့်အလား ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 သတိမမူနေဟန် တူသည်။
 ရုတ်တရက် ထိုဝတ်နံ့ သန့်ပြန့်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်
 နောက်မှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 “လက်ထောက်နန်းရှင်လေးချေး...”
 ထိုလူငယ်က အသံကြားလိုက်သည်နှင့် ခေါ်သံရှင်အား နောက်
 ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 စကားစစ်နန်းမှ လက်ထောက် နန်းရှင်လေးဖြစ်သူ ချေးအောက်
 ချမ်းအား ခေါ်လိုက်သူမှာ ဆံဖြူဝတ်နံ့ဖြူဝတ် အဘွားကြီး ပုလဲဦး
 ထိုအဘွားကြီးမှာ ပန်းခြောက်ဇက်မယ် ယိခင်စွန်းပင် ဖြစ်၏။
 ချေးအောက်ခွမ်းကား မိနီမခရာလေး ရောက်ရက်မေ အပေါ်
 စိတ်တွင်မူ ကိုတိ၍ မေတ္တာသက်ဝင် နေမိသဖြင့် ယိခင်စွန်းအား
 ရိုသေလေးစားမှု ထားရှိခဲ့သည်။
 ထို့ကြောင့် ...
 လက်သီးဆုပ်၍ ဂါရာပြုကာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
 “ဘွားဘွားယီပါလား။”
 “ဝါမြေ၊မလေးက မှားကြားလိုက်တယ်၊ သူ ဒီနေ့ ချိန်းဆိုတဲ့
 နေရာကို မလာနိုင်ဘူးတဲ့”
 အဘွားကြီး၏ အမူအရာကို မြင်လိုက်လျှင်ပင် စိတ်ဒုက္ခ
 ရောက်နေမှန်း ထင်ရှားနေသည်။
 “ဘွားဘွားယီ မိန်းကလေးရောင်က ဂျီကူရှီမြို့မှာ မရှိတော့”
 ပန်းခြောက်ဇက်မယ် အဘွားကြီး ယိခင်စွန်းမှာ ဘေးပြင်၊
 မေ့မိကြို တစ်မျက်ချရင်း တိုးညှင်းစွာ ပြောဆိုလာသည်။

“မင်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် မိုးလေ ပြင်းထန်တဲ့နေ့အတွက် ငါ့မြေးရဲ့ရောဂါ ဖြန့်ထွက်လာတယ်။ နေ့လယ်အချိန်တွေမှာဆိုရင် ခုတင်ပေါ်က ဆင်းဖို့တောင် ခက်နေ တယ်။ ဒီကနေ့ နန်းရှင်လေး ရောက်လာတာ အခုည့်အနီး ဖြစ်သွား ပြီ...”

ဈေးအောက်စွမ်းက အလောတကြီး ပြန်မေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေးရောင် အခု ဘယ်မှာလဲ”

ယီစင်ရှမ်းမှာ မချီဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

“မေးမနေပါနဲ့တော့...”

“သူ့ဆီ တစ်ခေါက် သွားကြည့်ချင်လို့ပါ”

“နန်းရှင်လေး ခုလေးတင်ပဲ ဓာတိဗြေက ပြန်လာတာ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နန်းဆိုတာတဲ့ အချိန်ကိုမီအောင် တစ်ညလုံး ကြယ်လတွေကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ မနေ့ညည့် သန်းခေါင်အချိန်မှ ခိုကွဲမြို့ကို ရောက်လာတယ်”

“ကျွန်းစင်ဟန် ဘယ်မှာလဲ”

“ညတွင်းချင်းပဲ ခရီးထွက်သွားပါပြီ”

“ဒါဆို နဂါးတံတွေမင်ဆောင်းကို သူရသွားပြီပေါ့”

“ကျုပ် သူ့ကိုပေးဖို့ ကတိပေးထားပြီးပြီပဲ။ ဒီအတွက် အဲဒီ ပခုခည်း သူ့ကို ပေးလိုက်ပြီ”

ထိုအခါ...

အဘွားကြီးယီစင်ရှမ်းထံမှ မသက်မသာ စကားသံ ထွက်ပေါ် လာပြန်သည်။

“နုမြောစရာ ကောင်းတာက ကျွန်းစင်ဟန်နဲ့ဖခင်ကို ကယ် တင်နိုင်လိုက်ပြီး ငါ့မြေးမလေးကိုတော့ မကယ်တင်နိုင်တော့ဘူး”

ထိုစကားကြောင့်...

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ ရုတ်တရက် သည်းခံမှုများ ပြတ်ထွက် သွားတော့မည်အလား ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

သို့သော် မချီမြီး ပြေးကာ...

“ယောက်ျားဆိုတာ ကတိတည်ရတယ်။ ကျုပ်က ကျွန်းစင်ဟန် ကိုပေးဖို့ ကတိပေးထားပြီးပြီမို့ မိန်းကလေးရောင်အတွက် ဘယ်ပေး သင့်ပါ့မလဲ”

“အေးလေ ကိုယ်တော်လေးဈေးကို ငါ အပြန်မတင်ပါ။ ကိုယ်တော်လေးဈေးကိုလည်း ငါ့မြေးမလေးဆီ ခေါ်မသွားရက်ဘူး။ မကျေပြန်တော့လဲ စိတ်မကောင်းရုံပဲ ဖို့မယ်”

“ကျုပ်ကို မိန်းကလေးရောင်နဲ့တွေ့ဖို့ ဘွားဘွားယိုက ခွင့်မပြု နိုင်ဘူးလား”

“ခွင့်မပြုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာ ငါ့မြေးမလေးနဲ့ သဘော ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့်...

ဈေးအောက်စွမ်း၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ စိတ် မကောင်းဖြစ်သွားပြီး မိုးကောင်းကင်အား မျှော်ကြည့်ရင်း တစ်ယောက် ပည်း ရေရွက်ပြောဆိုလိုက်မိ၏။

“ရှောင်ရက်နေနဲ့အတွက် ဒီ ငွေချိုင်းဖြူစရပ်ကနေပြီး သာယာတဲ့ ဥစ္စာ စုခင်းတွေကို ငေးမျှော်ကြည့်ချင်ပေမယ့် ငါ့အကြံအစည်တွေ မျက်စိနဲ့ရယ်ပကောလား”

ထို့နောက်...

ဈေးအောက်စွမ်းက လက်သီးဆုပ် ဂါရုဓမြဲကာ ပေါက်ကွဲ လိုက်၏။

“ဘွားဘွားယေ... ကျွန်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့”

ချူးဆောက်စွမ်း၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

* * *

ချူးဆောက်စွမ်း၊ ကုန်းခြူးလှနှင့် ဖုန်လင်တို့သုံးယောက် ယန်ကွမ်းပြီး တည်းခိုဆိုင်တစ်ခုတွင် အနားယူနေကြသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက ယနေ့ည တည်းခိုဆိုင်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ စက္ကူ၊ မင်တုံး၊ ကျောက်ရည်၊ အကောင်းစား စာရေးစုတ်တံ တစ်ချောင်းတို့ကို ဖုန်လင်အား ဈေးသို့လွှတ်ပြီး ဝယ်နိုင်လိုက်သည်။

ဖုန်လင်က နားမလည်သဖြင့် ...

“ကိုယ်တော်လေး စာရေးလှေကွင့် မလိုလား”

ချူးဆောက်စွမ်းက ပြန်လည်ဖြေကြားဖြင်း မရှိဘဲ ခပ်ပြန်ပြန် သွားရန် လက်စွဲအချက်ပြလိုက်သည်။

အတန်ကြာသည်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်း၊ အလိုရှိနေသော စာရေးကိရိယာများ အဖုံအလင်ကို ဖုန်လင်ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက ဖုန်လင်၏လက်တွင်းမှ ပစ္စည်းများကို လက်ခံယူပြီး ဖုန်လင်အား အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားရန် အမိန့်ပေးပြောဆိုလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တာကုန်လွန်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်သို့ ကူးပြောင်းလာသောအခါ ဖုန်လင်အား ခေါ်ကာ မနေ့က ဝယ်လာသည့် စာရေးကိရိယာလေးမျိုးအား အသေအခွာ ထုပ်ပိုးရန် ပတ်ကာ ဖုန်လင်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဖုန်လင်... နင် အဲဒီပစ္စည်းကို နင့်အသက်နဲ့တမျှ စောင့်မျှောက်ထားရမယ်”

ဖုန်လင်မှာ ချူးဆောက်စွမ်းအား ပြန်မမေးဝံ့သဖြင့် ပစ္စည်းကို လက်ခံယူကာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက်...

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်ရောက်ပြီး အတွင်းအား မှုတ် လေ့ကျင့်နေသည်မှာ ညဦးချုပ်လာသည်အထိပင် ပြန်သည်။

ထိုအခါမှ...

ချူးဆောက်စွမ်းက ညဇာဓားပြီး အနားယူလိုက်၏။

တစ်ခန်း...

ညဉ့်နက်ချိန်လောက်မှစပြီး မိုးလင်းသည့်တိုင်အောင် အတွင်းအား လေ့ကျင့်မှုများ ထပ်မံပြုလုပ်ပြန်သည်။

တတိယနေ့တွင်မူ ဆရာဆုံဆိုသူနှင့် ပုံလွှားဆောင်တွင် ချိန်းဆိုထားသောရက် ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ရေချိုးသန့်စင်ပြီး မိန်းမပြီလေးနှစ်ဦးနှင့်အတူ နေ့လယ်စာအတွဲစားကာ ညနေစောင်းအချိန်အထိ အနားယူလိုက်၏။

ညနေစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ချူးဆောက်စွမ်းက မိန်းမပြီလေး နှစ်ယောက်အား ပြောဆိုမှာကြားပြန်သည်။

“ကျန်းခြူးလှနှင့် ဖုန်လင်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ညဇာဓားဆိုအတွက် ငါ့ကိုစောင့်မနေကြနဲ့ ငါ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဖြိုထဲသွားလိုက်ပါ့မယ်”

ပြောဆိုမှာကြားပြီးသည်နှင့် တည်းခိုဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ တက်သွားကာ တည်း ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

အချိန်မှာ ညမှောင်လာပြီဖြစ်၍ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း လူအဝင်ပျောက်ပြန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ချေးအောက်စွမ်းက လမ်းမကြီးအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လှမ်းလာရာ ဂေဟာတစ်ခု၏ မျက်နှာစာတွင် “ပန်းပေါင်း တစ်ရာအဆောင်” ဟု စာတန်းရေးထိုးထားသည်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုဂေဟာမှာ ဖျော်ဖြေရေးဂေဟာ တစ်ခုဖြစ်မှန်း ချေးအောက် စွမ်း မြင်လိုက်ကတည်းက နိပ်စားသိရှိလိုက်၏။

ထို့အနိုက်...

ဂေဟာပြတိုင်းပေါက်တစ်ခုမှ ခေါင်းတစ်လုံး ပြုစုထားလာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ချေးအောက်စွမ်းမှာ ထိုမျက်နှာ ပိုင်ရှင်ကို စုန်းနှိုးသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

သို့သော်...

မည်သည့်နေရာတွင် တွေ့ခဲ့ဖူးမှန်း စဉ်းစားမရချေ။

ထို့ကြောင့်...

ထိုအမျိုးသမီးကို ဝင်ရောက်ခုံစမ်းရန် ချေးအောက်စွမ်း ဆုံး ဖြတ်ပြီး ဂေဟာအတွင်းသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

လျှောက်လှမ်း ဝင်ရောက်လာရင်း ပန်းပေါင်းတစ်ရာဟူသော စာလုံးက ရုတ်တရက် သူ့ဦးနှောက်တွင်းသို့ ဝင်လာပြီး တစ်ခုတစ်ခု ကို သတိရလာသည့်အလား တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အင်း...ပန်းပေါင်းတစ်ရာ၊ ပန်းပေါင်းတစ်တရာ”

ထို့အနိုက်...

ဂေဟာတံခါးစောင့်က ချေးအောက်စွမ်းအား မြင်တွေ့သွားကာ ဖော်ရွေပျဉ်းစွာ နှုတ်ဆက်လာသည်။

ချေးအောက်စွမ်းကလည်း သူသိချင်သည့် မိန်းကလေး၏ အမည်ကို ထိုဂေဟာစောင့်ထံတွင် မေးမြန်းကြည့်ရာ တစ်ချိန်က

ခရီးအကုန်ခံမိမြတ် ပျော်ပွဲအား ရွက်လေ့တွင် တွေ့ခဲ့ရသော ဖျော်ဖြေ ရေးမယ် ဟိုရှန်ဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့်...

ဂေဟာစောင့်အား မက်မောလောက်သည့် ဓွေကြေးပေးကမ်း ပြီး...

“နောင်ကြီး ကျုပ် ဒီနေရာကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ မယ်၊ အဲဒီ ဟိုရှန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို ကျုပ်တွေ့ဖူးတယ်”

ဂေဟာစောင့်မှာ ချေးအောက်စွမ်း၏ မက်မောလောက်သည့် အကြံပေးဟောတကြောင့် အလောတကြီး ပြန်ပြောလာသည်။

“ဆရာလေး...လာချင်တဲ့အချိန် လာပါ ကျုပ်အားလုံး အဆင် သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားပါမယ်”

ထို့နောက်တွင်...

ချေးအောက်စွမ်းက ပန်းပေါင်းတစ်ရာဂေဟာအတွင်းမှ ခပ် သူ့ကဲ့သို့ပြန်ထွက်လာပြီး တည်းခိုဆိုင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ကျွန်းမြူးလူနှင့် ဖုန်လင်တို့မှာ မိမိတို့အား ညစာစားနှင့်ဟု မြှောက်ပြီး ယခု မကြာမီ အချိန်အတွင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော ချေးအောက်စွမ်းအား တခုတည်း ငိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ချေးအောက်စွမ်းက ကျွန်းမြူးလူအား လေသံတိုးတိုးဖြင့် မပြော လိုက်၏။

“ကျွန်းမြူးလူ...ငါတော့ ပန်းပေါင်းတစ်ရာဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက် ခဲ့နေရာကို တွေ့ခဲ့ရပြီ”

ကျွန်းမြူးလူမှ မယုံနိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွားပြီး

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပန်းပေါင်းတစ်ရာဂိုဏ်းဟာ ဘယ်လယ် ခေါင်မှာ နိုင်ပါ့မလား”

“ဒါကလဲ ယွင်ကြွင်ထောက်ရဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ဖြစ်မယ်၊ သူ့ရဲ့ဂိုဏ်းခွဲတွေကို နေရာအမျိုးမျိုးမှာ ခွဲထားတာဖြစ်မယ်၊ သူများကို အချိန်မရွေး အကြောင်ရိုက်နိုင်အောင် သူ့ဉာဏ်ဆင်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ရှင် ခန့်မှန်းတာ မမှားပါဘူးနော်”

“မမှားနိုင်ဘူး၊ ဒီနေရာဟာ မျှော်မြဲရေးဓာဟာ ဖြစ်ပေမယ့် ပန်းပေါင်းတစ်ရာ အဆောင်လို့ နာမည်ပြောင်းထားတယ်၊ အဲဒီမှာ ယွင်ကြွင်ထောက်ရဲ့ တပည့်မ ဟိုရွှန်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“အခု ဘာလုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့မြို့မှာတုန်းက ယွင်ကြွင်ထောက်ဟာ ငါ့ရဲ့ရှေ့မှာ လှည့်ကွက်တစ်ခု သုံးသွားခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီလို လုပ်သွားရတယ်ဆိုတာ ငါ ခဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ အခု အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပဲ”

“ရှင်က ပန်းပေါင်းတစ်ရာအဆောင်ထဲ ဝင်ကြည့်ချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“လွယ်ကူပါတယ်၊ အထဲဝင်ကြည့်ရင် ဖြစ်ပေမယ့် သတိတော့ ထားရမယ်၊ ကွန်မတီဟာ အလင်းထဲမှာ ဖြစ်နေပြီး ယွင်ကြွင်ထောက် ဟာ အမှောင်ထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတယ်ရှင်၊ မိန်းကလေး ဟိုရွှန်ကို မှတ်မိမှန်း သူတို့သိနေပေမယ့် ဟိုရွှန်က ရှင်ကို တမင်ပြင်အောင် ပြလိုက်တယ်ဆိုတာ ထောက်ချောက်တစ်ခုလို့ ပြောရင် ဖြစ်တယ်”

“ငါအစောကြီးကတည်းက ခဉ်းစားမိတယ်၊ သင့်တော်တဲ့ အကြံအစည် တစ်ခုကိုလဲ ငါ ကြံဆခဲ့တားပြီဦး”

“ဘယ်လို အကြံအစည်များလဲ”

“ချူးအောက်ခွမ်းမှာ ကွန်းမြို့လူနှင့် ဝန်လင်တို့ နားဝကပ်ကာ တစ်ခေါက် ပြန်ပြောလိုက်ပြလိုက်သည်။”

မိန်းမချိန်ခံယောက်က ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နှင့် အသစ်အဆန်း ပြုပြင်ဆင်ဆင်ထားသလို အလွန်ကျေနပ်နေပုံ ရှိသည်။

“ဟိုနောက်...”

မှန်လင်က ယောက်ျားအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

အချိန်မှာ ညမှောင်လာသည်နှင့် တည်းမှီစားသောက်ခန်းတွင် အချက်အလက် သောက်စားသူများဖြင့် စည်ကားလွှတ် ရှိနေလေသည်။

ချူးအောက်ခွမ်းမှာ စားသောက်ခန်းတွင်းဝင်ကာ လူနှစ်ဦးအား မိတ်ဆွေပျို့လိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ဦးမှာ မျိုးချစ်လမ်းနှင့် ဟန်ရီဆိုသူ နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

ချူးအောက်ခွမ်းမှာ ထိုလူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ စားပွဲတစ်ဦး၊ ကျပ်တွင် အတူထိုင်၍ သူ၏အကြံအစည်အား ဖော်ပြတတ် လိုက်တော့သည်။

“မိတ်ဆွေတို့ ဒီနေရာက အရက်တွေ သောက်ရတာ တယ်မခွဲ ဟဲ့၊ ကျုပ်သဘော ပြောရရင် တစ်ခြားဒီထက်ကောင်းတဲ့ နေရာကို သွားချင်တယ်၊ ကုန်ကျသရွေ ကျုပ်ချူးအောက်ခွမ်းက တကယ်ပဲ မယ်”

ဟန်ရီက ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းသားပဲ”

မျိုးချစ်လမ်းက မေတ္တစဉ်းစားပြီး...

“နောင်ကြီးချူး ဘယ်နေရာသွားမယ်ဆိုတာ ခဉ်းစားပြီးပြီ”

“ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂေဟာကိုသွားပြီး အရက်ကောင်းကောင်း
သောက်ကြစို့”

ထို့နောက်...

သုံးယောက်သား ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂေဟာဆိုသို့ ထွက်ခွာ
လာကြသည်။

မကြာခင်...

ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာကြကာ ကြိုတင်ခံ
စဉ်ထားသည့်အတိုင်း ချွေးအောက်စွမ်း ရှိရာသို့ မိန်းကလေးဟိုရန်
ရောက်ရှိလာကာ ကန့်ကလျ ပင်တိုက်လိုက်သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက အရက်နှင့် အမြည်းမှာယူကာ မိတ်ဆွေ
နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဟိုရန်ကိုပါ ချဉ်မိနေသည်။

ထိုအချိန် ဂေဟာစောင့်မှာ ချွေးအောက်စွမ်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး
အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးက အသင့်
ရပ်နေပြီး ဂေဟာစောင့်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“တာဝန်မျှကြီးလို့...”

လီစန်းက တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မိန်းကလေး ချဉ်သည်တွေကို ဂရုစိုက် ချဉ်ခံပါ။ တခြား
လူတွေလာပြီး ချဉ်သည်တွေကို အမှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်
ပါစေနဲ့”

ဂေဟာစောင့် အယောင်ဆောင်ထားသည့် တာဝန်မျှကြီးလီစန်း
က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို မှာကြားပြီးသည်သည်နှင့် အနောက်
ဘက် အဆောင်သို့ လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။

* * *

ချွေးအောက်စွမ်းတို့ အခန်းအပြင်ဘက် တံခါးဝတွင် ရပ်နေ
သည့် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးကို ချွေးအောက်စွမ်းက အလိုလိုနေရင်း
လီစန်းသည်။

တံခါးဝရှိ မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ စူးစူး
ထောက်ပလ္လသဖြင့် သာမန်အစေ့အပါးများ မဟုတ်ဘဲ သိုင်းသမား
မြန်မာကြောင်း သိပြီးဖြစ်သည်။

ချွေးအောက်စွမ်း ခန့်မှန်းချက် မှန်ကန်လေသည်။

ဤဂေဟာသည် ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ကိုဏီးခွဲဖြစ်သည့်အပြင်
ကိုဏီးမျှပ် ယွင်ကြွင့်ထောက်မှာလည်း ကျောက်တုံးမြို့မှ တစ်ဆင့်
ဤမြို့သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ယခု...

ယွင်ကြွင့်ထောက်မှာ လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခန်းတွင် လီစန်းအား
စောင့်မျှက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လီစန်းက အနောက်ဘက်လှေကားပေါ်သို့ တက်ခုံရင်း အခန်း
တစ်ခန်းရှေ့ အရောက်တွင် မတိုးမကွယ် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

တံခါးခွင့်မေးလာသူ မိန်းမချောလေးမှာ ချွန်ဝမ်းမြစ်ပေါ်တွင်
မကျရသည့် မိန်းမချောလေး ချွန်းဝှာပင် ဖြစ်သည်။

ချွန်းဝှာမှာ ယွင်ကြွင့်ထောက်၏ သခွာခံ တပည့်ဖြစ်၏။

ချွန်းဝှာက လီစန်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကဗျာကယာ ပြော
လိုက်၏။

“လီစန်း... ရွှင်ကို ကိုဏီးချွပ်ကြီး စောင့်နေတယ် အပြန်ဝင်
လာနဲ့”

ယွင်ကြွင့်ထောက်မှာ အခန်းထဲတွင် အကျအန အေးယူနေ
မှ။ လီစန်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ လှမ်းမေးလိုက်
၏။

“လီခန်း...ဟိုသုံးယောက် ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...သုံးယောက်လုံး ရောက်လာပါပြီ၊ ကျွန်းခြူးလူ၊ ဖုန်လင်တို့ရဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲပညာဟာ အတော့်ကို လက်ရာပြောက် ပါတယ်၊ သူတို့ကို မသိရင် တကယ့်ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက် အတိုင်းပဲ”

ယွင်ကြွင်ထောက်က မျက်နှာတစ်ဘက် ပင့်တက်သွားကာ...

“ဈေးအောက်စွမ်းနဲ့ အတူရောက်လာတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ဦးဟာ ကျွန်းခြူးလူနဲ့ ဖုန်လင်ဖြစ်မှန်း ဘယ်လိုပြောနိုင်သလဲ”

“ဈေးအောက်စွမ်းဟာ သူနဲ့ပါလာတဲ့ အဖော်နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေ၊ အလုပ်အကိုင်တွေကို လှီးလွဲပြောဆိုပါတယ်၊ အဲဒီ ကတည်းက ထင်စားနေတာပေါ့”

“အခု ... သူတို့ ဘယ်မှာရှိနေလဲ”

“သူတို့တော့ ဧည့်ခန်းငါးခုအနက်က သူ့အဦးခန်းမှာ ရှိနေတယ်၊ ကျန်ဧည့်ခန်းတွေမှာလဲ ဝတ်စုံနီကိုယ်တော်လေးဦး ခောင့်ကြပ်နေတဲ့အပြင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ မိုးနုနီတောင်က မိစ္ဆာရုစံဦးနဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားခုနစ်ဦး ကြာပန်း ဧည့်ခန်းထဲမှာလဲ...”

ယွင်ကြွင်ထောက်က လက်ခါယမ်းပြရင်း...

“တော်ပြီ... အခုလိုထားတာ ဘာသဘောလဲဆိုတာကိုမေးသိရဲ့လား”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဈေးအောက်စွမ်းနဲ့ ဟိုဆရာဆုံဆိုတဲ့ လူတို့ ဒီကနေ့ည ပုံလွှာအဆောင်မှာ မိစ္ဆာ မိအောင် ဟန်တားမလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရအောင်လုပ်မှာပဲ၊ ဒါပေ

မယ့် ဈေးအောက်စွမ်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်တာမျိုး မဖြစ်အောင် အကဲသတ်ထားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သဘောပါကပ်ပါတယ်၊ ဈေးအောက်စွမ်း ဈေးကွာသွားတော့မယ်ဆိုရင် သူ့ကိုဟန်တားရဲ့ အပြင်ကလူကို နှိပ်လိုက်မယ်၊ ဧည့်သည်များ ရန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ပန်းတရားရာဟောနဲ့ ဘာမှမဝတ်သက်ဘူး၊ မဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီ... သတိထားပြီသာ လုပ်ပေတော့”

လီအခါ...

မိန့်မပျိုလေးရွန်းငှာက ကြားဖြတ်ပြောလာသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒီကိစ္စ မသင့်တော်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာကြောင့် မသင့်တော်ရမှာလဲ”

“ဈေးအောက်စွမ်းဟာ ဟိုရုန်အတွက်နဲ့ ဒီကို ရောက်လာရတယ်၊ ဒါကြောင့် သူလဲ ကွယ်ရာမှာ အသင့်မြင်ရင် ဖြစ်ထားမှာနဲ့ရမှာပဲ”

ယွင်ကြွင်ထောက်က သဘောကွဉ္စာ တဟ်ဟ်ရယ်မောရင်း...

“စိတ်သာဓု... ဟိုရုန်အနေနဲ့ ဈေးအောက်စွမ်းကို တုံ့ပြန်ဖို့ အသင့်ရှိနေတယ်”

“ဟိုရုန်ကို အားကိုးလို့ ရပါလား၊ ကျောက်ထုံးမြို့က မြန်လာတာကြောင့် သူ တစ်ခုခုကို နောက်ဆံတင်းနေသလိုပဲ၊ တကယ်လို့ သမားတော်သွားမရင်...”

ယွင်ကြွင်ထောက် မျက်နှာနဲ့မဲသွားသည်။

“သူ မလုပ်ရဲပါဘူးလေ...”

လီအပ် လှေကားဆီမှ မြေသဲများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရွှန်းကားခန်း အပြင်သို့ လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ”

မိန်းမတစ်ယောက်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တာဝန်ပူကြီး လီကို လာခေါ်တာပါ။ သန္တာခဲညှစ်ခန်းက ခဲညှစ်သည်က ခေါ်ခိုင်းနေပါတယ်”

လီခန်းမှာ ယွင်ကြင်ထောက်အား ဂါရုဠပြုရင်း မိန်းမပျိုနှင့် အတူ သန္တာခဲညှစ်ခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ခဲညှစ်ခန်းထဲတွင် ချူးဆောက်စွမ်းနှင့် သူ့အဖော်နှစ်ယောက် စကားလက်ဆုံကုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဆရာလေးချိုး ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး ဘာများညှစ်ကြားချင်လို့ ပါလဲ”

“ကျုပ်တို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ နားနေအပ်မိ ပြေချင်တယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားက ကြည့်စိစဉ်ပေးမိပါ”

“ဆရာလေး ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ဆောင် ပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်။ ဒီကနေညှစ် ခိုမှာပဲ တည်းခိုနေမလို့လား”

ထိုအခါ ချူးဆောက်စွမ်း၏ မျက်နှာအမူအရာ လေးလံသွား ပြီး...

“လီခန်း... ခင်ဗျားမေးတဲ့ မေးခွန်းက ဒီအချိန် ဧဝာမနေဘူး လား”

ထိုအခါ လီခန်းမှာ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဂါရုဠပြုပြီး သန္တာခဲညှစ်ခန်းအတွင်းမှ ထက်ခွာသွားတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် ဟိုရှန်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းတို့ နှစ်ယောက်သွား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ဟိုရှန်က ပြုံးနေနေ အမူအရာဖြင့် ချူးဆောက်စွမ်း အား ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချေး၊ ကျွန်မတို့ စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောကြရဲ့”

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ”

“သိမိမကြာသေးပါဘူး”

“ဟိုကိစ္စကို မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိတယ်”

“ဒါပေမယ့် မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ခက်ကလေးမှ မကြာက ခုမရဘူး။ မင်း ငါ့ကို ဆွန်ဝှမ်းမြစ်ပေါ် ရောက်အောင် ဖွားခေါ်ခဲ့တယ်။

ဒါ မှန်ကြင်ထောက်ရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားရတော့မလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက် ငါ ခေါ်ပွဲပြီး မင်းကို သုတ်သင်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ကျွန်မဟာ ပန်းပေါင်းတစ်ရာဂိုဏ်းက လူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမကြာမှ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့စကားကို နာခံရပါမယ်။ ကိုယ်တော်လေးဟာ သမ္မတကပေါက်လွယ်တဲ့သူ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်မကို အပြစ် တင်မယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မရဲ့ လက်ထောက်ကောင်

မကလေး ချူးရဲ့တောင် ဂွဉ်စားချက်နဲ့ ဘက်ရာအကြိမ်အကျယ် ရသွားခဲ့ တယ် မဟုတ်လား။ ရှင် ဒီလောက်ဆို စိတ်ပြေလောက်ရောပေါ့”

“ကျွန်မရဲ့ ခေါ်သမီး ငြိမ်းသွားပြီလို့ မင်း အသေအချာ ပြော နိုင်လို့လား”

“တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးချေး ဒီနေရာကို အကြိမ်ရောက် တဲ့အခါမှ ဖိုရင်တော့ ကျွန်မကြောက်နေလို့လဲ အလကားပဲ။ ကျွန်မတို့

အိမ်ပေါင်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းထဲက သင်ခံတဲ့ ပညာလောက်နဲ့ ထူးခြား ချင်လို့ မရနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်ရင်လဲ အစ်ကွက် ကျည်နဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားနိုင်ပါတယ်။ နောက် ကျွန်မနဲ့ ညှစ်ကြား

ချက်အရ လုပ်ရတဲ့သူကို ကိုယ်တော်လေးက ရန်ပြုမယ်ဆိုတော့ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား။

“ဟိုရန်...မင်းရဲ့ နတ်ဟာ အတော့်ကို သွက်လက်ပါပေတယ် ခါနဲ့ ယွင်ကြွင်ထောက် ဒီမှာရှိနေသလား။”

“ကိုယ်တော်လေးချွေ ဂွင်က ပန်းတစ်ရာ ဂေဟာကို ဘယ်လို နေရာများ မှတ်နေလို့လဲ။”

“ပန်းတစ်ရာဂေဟာရဲ့ ဂိုဏ်းခွဲတစ်ခုလို့ ထင်မှတ်တယ်။”
ဟိုရန်က ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ကိုယ်တော်လေး မှားနေပြီ ဒီနေရာဟာ မျော်မြေဈေးဂေဟာ သက်သက်ဘဲ သိုင်းလောကနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး။”

“မင်းဟာ ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းထဲကလူ ဖြစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းလောကနဲ့ မပတ်သက်ဘူးလို့ ပြောရတာလဲ။”

“အရင်ကတော့ ကျွန်မဟာ ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းသားပါဘဲ၊ အခုတော့ ကျွန်မဟာ ပန်းတစ်ရာဂေဟာက မျော်မြေဈေးမယ် တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။”

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါယုံမယ်များ ထင်နေသလား။”

“ရှင်...ယုံကိုယုံရမယ် ကျွန်မဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဂွင်လပိုင် လောက်တန်းက ယွင်ကြွင်ထောက်ရဲ့ လက်ထဲကနေ ထွက်ပြေးလာ ခဲ့တယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းပဲ။”

“မင်းသာ ယွင်ကြွင်ထောက်ရဲ့ လက်ထဲက အလွယ်တကူ ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့ရင် ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းဟာ ပြိုကွဲတာကြာပြီပဲ။”

“သူများတွေ ထွက်မပြေးရဲပေမယ့် ကျွန်မတော့ ထွက်ပြေး ရဲတယ်။”

“ယွင်ကြွင်ထောက်က ဒီလို လိုက်လာမှာ မကြောက်ဘူးလား။”

“ကျွန်မသာ ဒီဂေဟာက မထွက်ရင် ယွင်ကြွင်ထောက်က ကျွန်မကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။”

“မင်းစကားက ဒီပန်းတစ်ရာ ဂေဟာအတွင်းမှာ အလွန် အားထားရမယ့် အင်တာရိုနေသလိုဘဲ အဲဒီ နောက်ခံလူက ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲ။”

“သူဟာ ပန်းတစ်တာ ဂေဟာပိုင်ရှင်ဘဲ၊ ယွင်ကြွင်ထောက် ကလူကို ဘာမှ မလုပ်ရဲဘူး။”

“ဒီဂေဟာ ပိုင်ရှင်က သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်မြင့်မားလို့လဲ။”

“အဘိုးကြီးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဟိုစကားကြောင့် ချစ်အောက်စွမ်း တုန်လှုပ်သွားပြီး လှမ်းပေး ခိုက်သည့်။”

“သူ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။”

“လူတကာကတော့ သူ့ကို ဆရာဆိုလို့ ခေါ်တယ်၊ ပန်းတစ် တာဂေဟာကလူတွေ ခေါ်သံကြားတာတော့ သမ္ဗုဒ္ဓဆရာဆိုလို့ပဲ ခေါ် ပြုပါတယ်၊ ခါပေမယ့် သူ့နာမည်ရင်းကိုတော့ တစ်ခါမှ မကြား မှာဘူး။”

ဆရာဆိုဆိုသူမှာ ဤဂေဟာ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေသဖြင့် ချွေ မမော့နဲ့နဲ့ အထူးဆွဲသွားရသည့်။

“နေစမ်းပါဦး...ဆရာဆိုဆိုတဲ့လူရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ဘယ် လို့ရှိနေသလဲ။”

“သူ့ကို ဒီဂေဟာကလူတိုင်း မတွေ့မြင်ဖူးဘူး။”

“ခါဖြင့်...လီစန်းကို ကျေးဇူးပြုပြီး သွားခေါ်ပေးပါ။”

ဟိုရန်မှာ ပြုံးစိစိအမူအရာဖြင့် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်ထဲ ထွက် မှာလှမ်းသည့်။

မကြာမီ...

ဟိုရုန်က လီခန်းနှင့်အတူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ဟိုရုန်အား အေးစက်စက် လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟိုရုန်...မင်း ခဏ အနားသွားယူရင်ယူနေ၊ ငါ လီခန်းနဲ့ စကားပြောရာရှိတယ်”

ဟိုရုန် ခေါင်းညှိတိုပြီး အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်လှည့်ထွက်သွား၏။

“လီခန်း...ကျုပ် ခင်စုကကို တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ ဒီဟော ချုံပိုင်ရှင်ဟာ ဆရာဆုံဆိုတဲ့လူလား၊ သူ့ကို တဆိတ် အကြောင်း ကြားပေးပါ၊ ကျုပ် သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဟာ...ခါတော့ အဆင်မပြေနိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆရာဆုံ ဒီမှာ ရှိနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်...လဆန်းသုံးလေးရက်လောက်ကပဲ ရွှေမြို့တော် ကို ထွက်ခွာသွားတယ်၊ အလွင်တုန်းကတော့ အမြင်ကို ထွက်မိ ပါတယ်၊ ဒီနှစ်ကျမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရွှေမြို့တော်ကို အမြဲလိုလို သွားနေတယ်၊ အဲဒီမှာပဲ ပန်းချီကားရောင်းတဲ့ဆိုင် တစ်ခု ဖွင့်ထား တယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်”

လီခန်း စကားဖြတ်ကာ လေသံပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ပြောဆို လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ကျုပ်အပြင်တစ်ခေါက် ထွက်ရဦးမယ်၊ ဆရာ လေးကို ကိုယ်တိုင် မစဉ်းမနပ်နိုင်တော့ဘူး”

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့လား”

“ဆရာဆုံဟာ ဒီကနေ့ည မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့ ပျံလွှားအဆောင် မှာ တွေ့ဖို့ ချီနဲ့ဆိုထားတယ်၊ သူထွက်ခွာ မသွားမီ ကျွန်တော်ကို

မုခ်ကြားခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့အချိန်မီ ပြန်ရောက်မလာသေးရင် ကျွန်တော် ကို ပျံလွှားအဆောင်သွားပြီး သူနဲ့ချီနီးထားတဲ့ မိတ်ဆွေကို ရွှေမြို့ တော်ဆီကို လိုက်လာဖို့ ပြောမလို့ပါ”

“ခါနဲ့ အဲဒီမိတ်ဆွေမှာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဆရာဆုံ မှာကြားသွားတာကတော့ စားတယ်လို့ ပျံလွှားအဆောင်မှာ စောင့်နေတဲ့သူကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ပုံ၊ ရွတ်ပြလိုက်တာနဲ့ သူနဲ့ချီနီးထားတဲ့ မိတ်ဆွေမှန်ရင် ကျွန်တော်ကိုလာပြီး စကားပြောလိမ့်မယ်လို့ မှာကြားခဲ့တယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက လီခန်း၏ စကားဆုံးသည့်နှင့် ကဗျာတစ် ပုဒ် ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“လရောင်ချောမျော နှင်းမှုန်ကျ လေပြည်အေးက တွေ့ယမ်း

ခေါ်၊ ပျံလွှားအဆောင် လမိုက်ည ဝသန့်ရာသီ ကြာရှည်ပ ဆိုတဲ့ ကဗျာမဟုတ်လား”

လီခန်းက ထိတ်လန့်တကြီး အမူအရာဟန်ဆောင်ရင်း...

“ဆရာလေး”

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ်ဟာ ဆရာဆုံနဲ့ချီနီးထားတဲ့ မိတ်ဆွေ တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုင်ကျိယ်နဲ့ ကဗျာကို ကျုပ်ခန့်မှန်းပြီး ရွတ်ပြ လိုက်တာပဲ”

လီခန်းက သက်ပြင်းမောကြီး ဟူးခနဲမှတ်ထုတ်ရင်း နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

“ဆရာလေးဗျား ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်တော် မကြာ မီ ပြန်ရောက်လာပါ့မယ်”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ လုံးဝသံသယ မဖြစ်မိပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုတော် ဆရာဆုံနှင့် ချီနီးသံထားသော ကိစ္စသမျှ အလွန်လျှို့ဝှက်မှုရှိပြီး အပြင်လူ သိနိုင်ဘူး မလွယ်ကူပေ။

သို့သော်...

ဤဂေဟာသည် ဆရာဆု၏ ဂေဟာဆိုသဖြင့် ဈေးအောက်ခွမ်း နားလည်ရ ခက်နေ၏။

ပထမတွင် ဟိုရုန်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဤပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂေဟာသည် ပန်းပေါင်းတစ်ရာဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းခွဲတစ်ခု ဖြစ်မည်ဟု ယူဆမိသည်။

ယခု...

မိမိခန့်မှန်းချက် မှားယွင်းနေပြီလား မသိပေ။

ဤအတိုင်းသာမှန်ခဲ့လျှင် ဤနေရာသည် အရေးကြီးတော့ဟု တွေးမိကာ စိတ်အေးသွားပြီ...

"ကဲ...လီခန်း မင်းလဲ လုပ်ရောက်ဖွင့်နေတာပေါ့၊ ငါလဲ သွားတော့မယ်၊ ကုန်ကွန်ရက်အတွက် စားပွဲဆိုင်တစ်ခုပေါ်ပြီး ငါနဲ့အတူတည်းနဲ့ဆိုင်မှာ ငွေလိုက်ယူပါ"

ထိုကောင်းကြောင့် လီခန်းမှာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ...

"ကျွန်တော်ကြောင့် ဆရာလေးချေး အရသာပျက်သွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ ကျွန်တော် အရက်အိုးနဲ့ စားသောက်စရာ ဟင်းလျာတွေ အသစ်ပြန်လဲဖို့ ပြောဆိုပြင်ဆင်ခိုင်းပြီး ခု အစီအစဉ်ပြီးရင် တခြား စားပွဲခိုင်းအစီအစဉ်တစ်ခု ဆက်ရပါဦးမယ်၊ နောက်ထပ်နားနီ အနည်းငယ် ပိုကြာနေလို့လဲ ဆရာလေးအတွက် ထူးခြားမယ် မထင်ပါဘူး၊ ထိုအခါ ဈေးအောက်ခွမ်းက စိတ်တဖျိုး ပြောင်းသွားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ကောင်းပြီလေ... ကျုပ် မိတ်ဆွေနဲ့ခိုင်းရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

လီခန်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း...

"ခါဆို ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဆရာလေးလဲ မပြန်ပါနဲ့၊"

လီခန်း ထွက်သွားပြီနောက် ဈေးအောက်ခွမ်းက ကုန်းခြူးလှနဲ့ မှန်းလင်တို့ကို အချက်ပြ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ကျွန်းခြူးလှနဲ့ ဗုန်လင်တို့ နှစ်ယောက် ပန်းတစ်ရာဂေဟာအတွင်း၊ ဆရာကလေးဝင်ရောက်လာကြသည်။

သို့သော်...

သုတိုက်နံနံဦးမှာ တစ်ခြားစုံဖြစ်၍ ဈေးအောက်ခွမ်းနှင့် အဆက်အသွယ်မရှိမှန်း မည်သူမျှ မရှိပဲမိချေ။

ကျွန်းခြူးလှက...

"ဈေးအောက်ခွမ်း... ဒီကနေညရဲ့ အစီအစဉ်ကို ရှင် အတော်ပဲအေးကေးကနေပုံရတယ်"

"မိန်းကလေးကျန်း မင်း ရယ်စရာကောင်းတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ပါ့ကို မင်း အမြင်မှားသွားပြီ"

ဒီနေရာမှာ ပန်းတစ်ခုစီကလေးနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူး"

"ရှင် ဒီလိုပြောလိုက်တာ တကယ့်ကို လွဲမှားသွားပြီ"

ထိုကောင်းကြောင့် ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ခေတ္တခါ ဖြစ်သွားကာ...

"ဟေ... မင်းဘာမြင်လိုက်ရလို့လဲ"

"ရှင်ကို စဉ်းမိတဲ့ အခန်းဟာ သန္တာလို့ အမည်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"အဲဒီ ဂေဟာမှာ အခန်း ငါးခန်းရှိတယ်၊ သန္တာအခန်းက အလယ်ပေါ်ဖြစ်ပြီး ရွှေနောက်မှာ ပိတောက်စဉ်းခန်း ရှိတယ်၊ အဲဒီအခန်းမှာ ဝတ်နံနံဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ နောက်

ဘယ်ဘက်အခန်းမှာ မိုးနန်းတောင်က မိစ္ဆာနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ထုံထင်းနဲ့ ထုံဆေတို့ ရှိနေတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးကို အရက်ငုံ့ပေးတဲ့ မိန်းမပျို ငါးဦးဟာ လိပ်ပြာငါးရောင်မယ် အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ ညာဘက် ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ ဧည့်သည်ခြောက်ဦး ရှိတယ်။ သူတို့နဲ့ မျက်နှာတွေကတော့ အတော့်ကို စိမ်းတယ်။ ဘယ်သူတွေ့မှန်းတော့ မသိဘူး။ အရက်ငုံ့ပေးနေတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းထဲက လူတွေပဲ။ နောက်ဘက်က အခန်းဟာ ကျွန်မနဲ့ ဖုန်းလင်ပါ။ ဒီနေရာက ပိုရှုပ်ထွေးပြီး လူများတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တတွေနဲ့ စကားပြောသံတွေကို သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီအထဲမှာ မျက်နှာတစ်ဆောင် တစ္ဆေဟုလောက်လဲ ရှိနေတယ်။ သူဟာ တစ်မျိုးနီတုန်းက ယွင်ကြွင်ထောက်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့တယ်။ အခုလို ပုန်းလွှဲပြီးကွယ်လွှဲပြီး ဇောင့်ကြပ်နေတာက ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းနဲ့ ဘာထူးခြားလို့လဲ”

ထိုအခါ ဈေးအောက်ခွမ်းအဖို့ အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတော့သည်။

“မင်းနဲ့ ဖုန်းလင်တို့နှစ်ယောက် ဟုလောက်ကို တုံ့ပြန်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“သိုင်းပညာမင်း ယွင်ရင်တော့ ကျွန်မက သူ့ကိုခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ အကြံရှိတယ်”

“ဘယ်လိုအကြံလဲ”

“အခြေအနေ ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ”

“မင်းပြောသလိုဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ယွင်ကြွင်ထောက်ရှိနေတယ် ဆိုတာ သေချာနေပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့...”

“ယွင်ကြွင်ထောက်ကို အပြင်ရောက်အောင် လုပ်ယူရမယ်။ ဖုန်းလင်က ငါ့ညွှန်ကြားချက်ကို စောင့်နေကြ”

“ဈေးအောက်ခွမ်း ကျွန်မဟာ ရှင် ကြောက်အောင် တမင်ကြောက်ကြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ယွင်ကြွင်ထောက်ရဲ့ စိမ့်မှုဟာ အတော့်ကို စကောက်ကုန်လွန်းလှတယ်။ ဒါကြောင့် ဧည့်စားဉာဏ်နဲ့ နောက်ကျိဉာဏ်ကိုသုံးပြီး ဂရုစိုက်နေချင်တယ်။ ဒါမှ ဒီပွဲကို အောင်နိုင်လိမ့်မယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်းက စကားပြောပြီးသည်နှင့် နဂါးရောသို့ လွှင့်လာပြီး ဖုန်းလင်ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုစဉ်...

လီဇနီ ဝင်ရောက်ရှိလာ၏။

ဖုန်းလင်နှင့် ဟန်စိုတို့နှစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်တို့လူနှင့် ဖုန်းလင်တို့က ဟန်ဆောင်ထားသည်ဟု လီဇနီ တာဝန်ချ ယုံကြည်နေသည်။

ထိုကြောင့်...

တဟင်၊ဟင် ရယ်မောကာ...

“ဆရာလေဈေး အရက်ခိုင်းပြင်ပြီးပြီ၊ ပြုစုမယ့် မိန်းမပျိုတွေ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

“လီဇနီ...မင်း ပွဲလွှားဆောင် မသွားတော့ဘူးလား”

“မီးနည်းနည်းချုပ်သွားတဲ့အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ငါတစ်ခု ခိုင်းချင်တယ်။ ငါ အရက်မသောက်၊ စားမြားအခန်းတွေဆီ သွားကြည့်ခွင့်တဲ့အတွက် မင်းတစ်ကို ခိုခိုမလား”

“ဒါ...ဒါတော့...”

“အဆင်မပြေနိုင်လို့လား”

“အခန်းတိုင်းမှာ ဧည့်သည်တွေ စိုနိုင်ပါတယ်၊ ကျန်တော်တော် အရမ်းဝင်လို့ ဘယ်ကောင်ပါ့မလဲ”

“ကျုပ် ကြားရသလောက်ဆိုရင် ဒီပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဝေဟာ အတွင်းပိုင်းဟာ ရွှေနံရံတွေကို ဝင်းထိန်းပြီး အဆင်မပြေ အလှ အဆင်ပြင်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဘုရင့်နန်းတော်ထက် မသာတော့ မရွံ့ဘူးလို့ ကြားဖူးတဲ့အတွက် အသောက်အသုံး အနေအထား လေ့လာဖို့အတွက်ပါပဲ၊ ဧည့်သည်တွေကို အနှောင့်အယှက် ပြု မဟုတ်ပါဘူး”

လီစန်းက အနည်းငယ် ခဉ်းစားလိုက်ရင်း...

“ဒါဆို ဆရာလေး ကျုပ်နောက်လိုက်နဲ့ပါ”

နံရံယောက်သား သွဉ္ဇာအခန်းမှ ထွက်လိုက်ရာ ပိတောက် အခန်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ အခန်းအပြင်ဘက် ပိတောက်အခန်း၏ အဆင်အပြင်ကို တဖောင့်ကြာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဘယ်ဘက်အခန်းသို့ ကွေ့သွားသည်။

ဘယ်ဘက်အခန်းခရံသို့ ရောက်သော် အခန်းထဲမှ ကြမ်းတမ်းသော ရယ်မောသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ လီစန်းအား လိုက်၏။

“ဒီဧည့်ခန်းထဲက လူတွေက ဘယ်လိုဧည့်သည်တွေလဲ”

“နယ်ပီက ဆေးလာရောင်းတဲ့ ကုန်သည်တွေလို့ ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်လား... ထဲမှ အသံနဲ့ ကျုပ် အခတ်ရင်းနှီးဖူးတယ်၊ ဝေဟာမဆုံးမီ စုတ်တရက် လိုက်ကာ မ...က အခန်းတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်၏။

လီစန်း အလွန်တုန်လှုပ်သွားပြီး ဟန့်တားချင်သော်လည်း ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ အခန်းတွင်းသို့ ခြေလှမ်းစာမျှ ဝင်ရောက်သွား ကြန်မည်။

တစ်ဆက်တည်း...

ခရံပိုင်းကို ကြည့်ရှုလိုက်ရာ မိန်းမငါးယောက်နှင့် ယောက်ျား နှစ်ယောက် တွေ့ရပြီး မိန်းမငါးဦးမှာ ဝတ်နံနံဆင်မြန်းထားကြ၏။ ယောက်ျားမှာများက တစ္ဆေများအလား၊ ရုပ်ဆိုးနေကြသည်။

ယောက်ျားနှစ်ဦးကမှ အသက်လေးဆယ်ခန့်နှင့် သုံးဆယ်ကျော် ခန့်ရှိပြီ။ မျက်နှာထူထူ မျက်လုံးပြူပြူ၊ မျက်နှာအမူအရာမှာ မျက်မှောက်ရာကောင်းလှသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာမှာ မြဲခြားမရအောင် တုလွန်းလှသဖြင့် မိန့်နံကောင်မှ မိစ္ဆာညီနောင်နှစ်ဖော်မှန်း သိလိုက်သည်။

ထိုထင်နှင့် ထုံဝေတို့နှစ်ဦးမှာ စုတ်တရက် ကြောင့်သွားကာ လီစန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ချွေးအောက်ခွမ်းက ထိုသူနှစ်ဦးကို ခြင်္သေ့လိုရသည်နှင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒါကြောင့် အသံများထောင်လိုက်တာနဲ့ ရင်နှီးပါတယ်လို့ ခံစားမိတာကိုး၊ လက်သေတ်တော့ မိုးနံ့ အကာမိရုံ မိစ္ဆာညီနောင် နဲ့ နှလို့တွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”

ထိုထင်မှာ ချွေးအောက်ခွမ်းအား မသိသည့်အလား ကြောင် ဟောက်တက် မေးလာသည်။

“ကျုပ်မသိလို့ မေးပါစေ မိတ်ဆွေက...”

“ကျုပ်နာမည် ချွေးအောက်ခွမ်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“မိတ်... ဧကဂ္ဂမိန့်နံနံ လက်အောက်နှုန်းရှင်းလေးချွေးကိုင်၊ ကျုပ်တို့ညီနောင် မှတ်ဉာဏ်အလွန်နည်းပါတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ နေလေ့ရှိပါလိမ့်”

လီစန်းက ချွေသို့ ကပ္ပကယာ တိုးလာရင်း...

"မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦးက ဆရာလေးချင်းနဲ့ သိက္ခန်းကြတာကိုး၊ ဘာကြောင့် သန္တာအခန်းမှာ လာမရဝေးတာလဲ၊ ဆရာလေးချင်းက အခုပဲ အရက်ဝိုင်းစတော့မယ်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့"

ထုံထင်းက...

"ကောင်းသားပဲ၊ ဒီက မိန်းမငါးဦးကိုပါ အဲဒီကိုခေါ်သွားမယ်"

ချွေအောက်စွမ်းက လက်သီးဆုပ်ဂါရုပြုရင်း...

"ကျုပ် အလှုပ်ပြန်လိုက်ပါမယ်၊ သန္တာအခန်းကမှာ မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦးကို ဇောင့်နေပါမယ်၊ လီစန်းကပဲ ခေါ်လာခဲ့ပါ"

မိုးနှုန်ညီနောင်နှစ်ဦးက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေစဉ်မှာပင် ချွေအောက်စွမ်းက အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားခဲ့၏။

အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ချွေအောက်စွမ်း ထွက်သွားသောအခါမှ ထုံထင်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလာသည်။

"နောင်ကြီးလီ၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

လီစန်း ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

"ချွေအောက်စွမ်းဟာ တမင်လုပ်တာလား၊ တိုက်ဆိုင်တာလား တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ဒီညအချိန်ဆွဲထားနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဟိုးကိုသာ လိုက်လာခဲ့ကြပါ"

"နောင်ကြီးလီ ချွေအောက်စွမ်းဘက်က လူဘယ်နှစ်ယောက် ပါသလဲ"

"သုံးယောက်၊ ကျွန်နှစ်ယောက်က ကျန်းမြဲလှနဲ့ ဖုန်လင်ဆိုတဲ့ ချက်တံမ နှစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့တော့ဟာ ယောက်ျားတွေကို ရုပ်ဖျက်ထားတယ်၊ ညီမောင်တို့နှစ်ယောက် အထူးသတိပိုမထားနဲ့ပါ"

ထုံထင်းက တမင်မင်းမင်း ရယ်မောလိုက်၏။

"ညီငယ် ထုံဝေ၊ မင်းက အငယ်ကိုယူ၊ ငါက အကြီးကိုယူမယ်၊ အစ်ကိုတို့ သူတို့နှစ်ဦးကို အကြောင်းပြလိုက်မယ်"

မိစ္ဆာညီနောင် နှစ်ယောက် သဘောကျ ချက်ပုလင်းတစ်ဘက်မှ ချွေအောက်စွမ်းကလည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်၏။

သန္တာအခန်းသို့ ချွေအောက်စွမ်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ ချိန်ချိန်လမ်းနှင့် ဟုန်ရိုက်ကိုခေါ်ကာ လေသံတိုးတိုး ပြောဆိုလိုက်သည်။

"မိတ်ဆွေတို့ နှစ်ဦးကို ကျုပ်တစ်ခု စေခိုင်းပါရစေ"

ချိန်ချိန်လမ်းက...

"ကိစ္စရှိရင် ပြောသွားပြောပါ၊ အားမနာပါနဲ့"

"မီးနှုန်ထော်က မိစ္ဆာညီနောင် ထုံထင်းနဲ့ ထုံဝေဆိုတာ ကြားရသလား"

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြ၏။

"တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး"

"သူတို့ ညီနောင်နှစ်ဦးဟာ သူဦးငတက်ပြားတွေ ဖြစ်တယ်၊ အလွန်တုန်းက သူတို့နဲ့ တည်းခိုဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ဆုံပြီး ကျုပ်ရဲ့ ငွေအတော်များများ အလန်သုတ်ခံခဲ့ရတယ်"

ဟုန်ရိုက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ရင်း...

"အဲဒီ ငတက်ပြားတွေ အခု ဘယ်မှာလဲ"

"ဘယ်ဘက် အခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်"

ဟုန်ရိုက် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ...

"ကဲ... လာသွားကြစို့၊ ဒီကောင်တွေကိုတွေ့ရင် နားလည်ပါရင်း အုပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ နီးယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်တောင်းရမယ်"

ချူးဆောက်ရွှမ်းမီးခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မပြန်ဘူး၊ သူမိုးဖမ်းချင်ရင် အလစ်ချောင်းရမယ်၊ အရမ်း လျှောက်လုပ်လို့ မရဘူး”

ချိန်ချန်လမ်းက...

“မိတ်ဆွေရဲ့ သဘောက ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

ချူးဆောက်ရွှမ်းက အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီး...

“သူတို့ကို ကျုပ် အရက်အတုသောက်ဖို့ စိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့နှစ်ဦးကလဲ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်နေတယ်”

ဟုန်ရှိက...

“နောက်တော့ကော...”

“သူတို့နှစ်ဦး ဒီဓာဟာထဲမှာ ရောက်နေတာ နှစ်ညရှိပြီ၊ တော်ကြာ ရောက်လာတာနဲ့ သူတို့နှစ်ဦးကို ဆိုထားတဲ့အနေနဲ့ ဓကား ပြောရင်း အရက်သောက်ရင်း လုပ်ပေးပါ၊ ဆိုလိုတာက သူတို့ ဒီအရက်ဝိုင်းက ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားနိုင်အောင် ထိန်းထား ပေးပါ၊ ကျုပ်က သူတို့နေတဲ့ အခန်းထဲဝင်ပြီး ရှာဖွေလိုက်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

ထိုစဉ် လီစန်း ဦးဆောင်ကာ မိုးနုနုတော်မှ မိစ္ဆာညီနောင်နှစ်ဦး နှင့် ဝတ်နုနု မိန်းမပျို ငါးဦးတို့က ချူးဆောက်ရွှမ်းရှိရာ သျှောင်အခန်း တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

ချူးဆောက်ရွှမ်းမှာ ချိန်ချန်လမ်းနှင့် ဟုန်ရှိတို့အား မိစ္ဆာ ညီနောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ချူးဆောက်ရွှမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် အလွန်ရယ်ချင်နေမိသည်။ မိစ္ဆာညီနောင် ထုံထင်းနှင့် ထုံဝေတို့ နှစ်ယောက်က ချိန်ချန် လမ်းနှင့် ဟုန်ရှိတို့အား ဟိုတို့ ဒီတို့ ဟိုပုတ် ဒီပုတ်ဖြင့် လက်သရမ်း လာသည်။

ချိန်ချန်လမ်းနှင့် ဟုန်ရှိတို့ နှစ်ယောက်မှာလည်း ချူးဆောက် ရွှမ်း၏ မှာကြားချက်အတိုင်း၊ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်အား အထိုက် အလျောက် ရောရောနှောနှော အရက်များ ငဲ့ပေးကာ ပြုစုစဉ်းနေ သည်။

ထိုအချိန်...

လီစန်းက ချူးဆောက်ရွှမ်းအား လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောဆို လာသည်။

“ဆရာလေးချွေး ကွန်တော် ဆရာဆုံရဲ့ကိစ္စအတွက် သွား လုပ်ပေးရဦးမယ်၊ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ ခုလိုပြန်ဆုံတဲ့အခါ အားရပါးရ ပျော်ပါး သောက်စားကြပါ၊ ကွန်တော် အချိန်မီ ပြန်လာ နိုင်ကောင်း ပြန်လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ချူးဆောက်ရွှမ်းက ပြုံးရယ်ရင်း...

“လီစန်း...မင်းဟာ အတော့်ကို အလိုက်အထိုက် သိတဲ့လူပဲ၊ မင်းပြန်လာတဲ့အထိ ငါ့စောင့်နေပါမယ်”

ထို့နောက်...

လီစန်းက...ချူးဆောက်ရွှမ်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးဘက်သို့ ထပ်ဆင့်နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

လီစန်းက ပုလွားဆောင်သို့ သွားမည်ဆိုခြင်းမှာလည်း လိမ် လည်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သုသာနေသည်က ပုလွားဆောင်သို့မဟုတ် ယွင်ကြင်ထောက် ဆီ သတင်းသွားဖို့ရန် သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

မိန်းမပျိုလေး ကွန်းခြူးလှက ချူးဆောက်ရွှမ်းအား ဤတို့ အတွက် ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ဖြတ်ထိုးဉာဏ် အနည်းငယ်ဖြင့် ရန် သတိပေး ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ချွေးအောက်စွမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် ယှဉ်ကြွင်းထောက်နှင့် တွေ့ဆုံလိုသည့် ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်နေပြီး ယှဉ်ကြွင်းထောက်က ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ လုပ်ရသည်ကို မစဉ်းစားမိချေ။

* * *

အချိန်ကား တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီဆိုလျှင် ချွေးအောက်စွမ်းနှင့် ဆရာဆုံတို့ ပြုလွှားဆောင်တွင် ချိန်းဆိုသည့်အချိန် ရောက်ရှိလာပေတော့မည်။

ညဆယ်နာရီကျော်ခန့် အချိန်တွင် မိုးနုနုဆောင်မှ မိစ္ဆာညီနောင်တို့ ရေချိန်ကိုက်လာကြသည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက ရုတ်တရက် ပြောဆိုလာသည်။

“ကျုပ်မှာ ထူးခြားတဲ့ မှတ်ဉာဏ်တစ်ခု ရှိနေတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရင် ၁၅မဟုတ် အသံကြားလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မပျောက်။”

ထုံထင်းနှင့် ထုံဆေတို့က ဖြိုင်တုံ့ ပြောဆိုလာသည်။

“ဟုတ်ဟယ် လက်ထောက် နန်းရှင်လေးဟာ အလွန်ပဲ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်းပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ခဉ့်ခန်းထဲက အမိန့်ပေးနေတဲ့ အသံကို ကြားမိပါသလား”

ထိုအမေးစကားကြောင့် မိုးနုနုဆောင်မှ မိစ္ဆာညီနောင်တို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ပြန်သွားကြပြီး ပြန်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ကြားဝင်ပြောလာသည်။

“အင်း...နန့်နန့်ချုပ် ကာထားတာတောင် ကြားရတာယ်ဆိုတော့ ဆရာလေးချေးရဲ့နားဟာ အတော်လျင်ပါလား”

ချွေးအောက်စွမ်းက တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့် မေးလာပြန်သည်။

“ကျုပ် ရယ်စရာစကား ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့နှစ်ယောက် တကယ်ပဲ မကြားမိတာလား”

ထုံထင်းနှင့် ထုံဆေတို့ နှစ်ယောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ညီနောင်နှစ်ယောက်မှာ အကြားအာရုံ ဒီလောက် မကောင်းပါဘူး”

ညီငယ်ဖြစ်သူ ဟုန်ရှိက ထပ်မံမေးလာပြန်သည်။

“အဲဒီ အမိန့်ပေးနေတဲ့သူ ဘယ်သူလဲ”

ချွေးအောက်စွမ်းက...

“မျက်နှာတစ်ထောင်တစ်ဆူ ဟုလောက်ပဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ မှားသွားရင် အရက်သုံးခွက်ကို တစ်ဖြိုင်တည်း မော့သောက်ပြမယ်”

ထိုစကားကြောင့် မိစ္ဆာညီနောင်နှစ်ယောက် မျက်နှာဖျက်သွားကြသည့်အပြင် ဝတ်စုံနဲ့ဝတ် မိန်းမမျို ငါးဦးတို့မှာလည်း မျက်နှာဖျက်သွားကြ၏။

မိန်းမမျိုငါးဦးမှာ အကြောင်းမသိသော်လည်း တစ်ခုခု ထူးခြားနေပြီဖြစ်မှန်း ခိုင်စားမိကာ စိတ်ထဲ တုန်လှုပ်လာကြသည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက အေးစက်စက်ဖြင့် ထပ်မံပြောဆိုလာသည်။

“အဲဒီတစ်ဆူကြီးကို ကျုပ် ဒီလိုခေါ်ပြီး အရက်တိုက်ချင်တာလို့”

မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦး သဘောတူပါသလား”

မိုးနုနုဆောင်မှ မိစ္ဆာညီနောင်တို့ စကားပြန်မပြောမီ မိန်းမမျိုလေး ဟိုရှုန့် ထရပ်ကာ...

“အဲဒီလူ ကျွန်မ သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

ချူးအောက်စွမ်း ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားကာ တအံ့တကြဲ ဖြန့်ပေးလိုက်သည်။

“မိန်းမပျိုလေး ဟိုရှန် ... မင်းက သူ့ကို မိတ်နိုင်လို့လား”

“ဆရာလေးရဲ့နာမည်ကို ပြောပြလိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မလာဘဲ နေရဲမှာလား”

ထိုစကားကြောင့် ...

ချူးအောက်စွမ်းက ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို မိန်းကလေးဟိုရှန်က ကျွန်ကို သက်သက်မဲ့ အထင်ကြီးနေတာဖြစ်မှာပါ။ ကံ ... မထူးပါဘူး၊ မိန်းကလေး ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားခေါ်လိုက်ပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းမပျိုလေး ဟိုရှန်က ကပွာကယာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါ ...

မိစ္ဆာညီနောင်တို့က ချူးအောက်စွမ်းအား ပြောဆိုလာကြသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချူး၊ ကျုပ်တို့ဟာ တစ္ဆေဟုလောက်နဲ့ မသိ ကျွမ်းကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီမှာဆက်နေရင် အဆင်ပြေမယ် မထင်ဘူး”

“ဘယ်ကလာ အဆင်မပြေရမှာလဲ၊ ဒီတစ္ဆေကြီးဟာ တကုာ ရွေးတယ်၊ ဒီလောက် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတွေ သူ့ရွှေမှာ ရှိနေမယ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေမှာပါ။ မိတ်ဆွေတို့ အရေးစိုက်မနေ ကြပါနဲ့၊ ထိုင်နေကြစမ်းပါ”

ဤစကား တစ်ခွန်းဖြင့် မျက်နှာတစ်ထောင် တစ္ဆေဟုလောက် အား အရေးစိုက်သည့်အပြင် ဖိုးနုနုတစ္ဆေ ညီနောင်နှစ်ယောက်ကိုပါ ရောထည့်ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ညီနောင်နှစ်ယောက်မှာ ခိုဝှားမိသော်လည်း မလှုပ်ရဲကြချေ၊ ထိုအမှိုက် ...

ချူးအောက်စွမ်းက ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းမပျို ငါးဦးဘက်လှည့်ကာ ခပ်တည်တည် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“မိန်းမပျိုငါးဦးရဲ့ အဝတ်အစားဟာ နီရဲတောက်ပြောင်လွန်း လှတယ်၊ ရောင်နီလိပ်ပြာ ငါးကောင်လိုပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့နာမည်တွေ ဘယ်လို ခေါ်ကြသလဲ”

ထိုစကားကြောင့် မိန်းမပျိုငါးဦးလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြပြီး မည်သို့ ဖြန့်ဖြေရမည်မသိအောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ...

အခန်းအပြင်ဘက်မှ ရယ်မောသံ တစ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ရယ်မောသံမှာ ကွယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် သိုင်းသမားလူသန် ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော် ...

တကယ်တမ်း မြင်လိုက်ရသော အခါတွင်ကား ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖုန်ဆိုဆို အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

ထိုအဘိုးကြီးမှာ ရယ်မောရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရာ ရယ်မောသည်ဆိုသော်လည်း မျက်နှာကမူ ပြုံးရယ်သည့် အမူအရာ တစ်စက်မျှ မတွေ့ရချေ။

အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးအစုံက တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေပြီး တစ်ဖက်လူ၏ ရင်ကိုပင် ထိုးဖောက်ဝင်သွားမတတ် မျက်လုံး အရောင်က စူးစူးတောက်ပလှ၏။

ထိုလူမှာ တခြားလူမဟုတ် မျက်နှာတစ်ထောင်တစ္ဆေကြီး ဟုလောက်ပင် ဖြစ်သည်။

မျက်နှာမော့တက်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြူး နှာတံပြားပြား ပါးစပ် ပြိုပြဲ သွားခေါ်ခေါ်နှင့် ပါးနှစ်ဖက် ချိတ်ဝင်ကာ မေးရေခွန်ပြီး နဖူး မောက် ဆပ်ပင်ဖားလွှား ကျနေသည်မှာ တကယ့်တစ်နှစ်ပင် တူလွန်း လှ၏။

ဤမျက်နှာပိုင်ရှင်သည် မျက်နှာတစ်ထောင် တစ်နှစ်ဟုလောက် ၏ ပင်ကို မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ချေ။

သူ၏ သို့နာမည်ကိုက မျက်နှာတစ်ထောင် ဆိုသည်အတွက် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ ပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်၏။

သိုင်းလောက မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ သူ၏ ပင်ကို မျက်နှာအား မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိဘဲ သူ့အသံကိုသာ မှတ်သားထား နိုင်လေသည်။

ထို့ပြင် ...

မျက်နှာတစ်ထောင် တစ်နှစ်ဟုလောက်သည် သိုင်းလောကတွင် နှစ်ပေါင်းမနည်း ကျင်လည်ကျက်စား လာခဲ့ပြီး သူ၏ သိုင်းပညာ မည်မျှရှိသည်ကို မည်သို့မျှ မနေ့မှန်းနိုင်ကြချေ။

သို့သော် ...

ကောက်ကျစ်ညာတ် များလှသည်ကိုမျှ လူအများသိထားကြ၏။ သတိတစ်မျက် လွတ်သည်နှင့် သူ၏ အကွက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် သွားရသည်အညှင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

မျက်နှာတစ်ထောင် တစ်နှစ်ဟုလောက်မှာ သိုင်းလောကတွင် နာမည်ဆိုးရထားသူ ဖြစ်၏။

ချူးအောက်စွမ်းက လက်သီးဆုပ် ဂါရုဠရင်း ...

“ကျွန်နာမည် ချူးအောက်စွမ်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သိုင်းလောက

လူဆန်းကြီးဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီးနဲ့လာဆုံရတာ တကယ့်ကို ဝမ်းသာ မိပါတယ်”

ဟုလောက်မှာ ချူးအောက်စွမ်းတို့ စားပွဲရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး ချူးအောက်စွမ်းကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏ နည်းနက်ပြောင်ဝင်းနေသည့် လက်ချောင်းများဖြင့် ပြား နေသော နှာခေါင်းကို ပွတ်ကာ တဟင်းဟင်း ရယ်မောလိုက်၏။

“ခုနုတုန်းက ကျွန်တို့ လူဆန်းဆရာကြီးလို့ ခေါ်တယ်ပေါ့”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တစ်ဖက်လူ ဖြောက်ပင့်ပြောဆိုခြင်းကို ကြိုက်တတ်မှန်းသိသဖြင့် ဂါရုဠရင်း ဆက်လက်ပြောဆို လာပြန် သည်။

“ကျုပ်ထဲက အသက်ကြီးပြီး အတွေ့အကြုံများသူနဲ့ ဆရာကြီး လို့ခေါ်တာ မမှန်ဘူးလား”

ဟုလောက်က တဟားဟားဟား ရယ်မောကာ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား။ စကားရှစ်နန်းရဲ့ လက်ထောက်သခင် လေးဟာ ပါးစပ်တစ်ခုတည်းနဲ့ သိုင်းလောကထဲ ဝင်ခဲ့တယ် ထင် တယ်”

ဤစကားသည် အလွန်မာနရှိပြီး သဘောမှာ တစ်ဖက်လူအား မထိတရံ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ...

မိုးနုနုတောင် တစ်နှစ်တောင် နှစ်ဦးအနက် အစ်ကိုကြီးဖြစ် သူ ထုံထင်းက ချူးအောက်စွမ်း၏ အတို့ကိုဆွဲကာ တီးတိုးပြောဆို လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချူး၊ ဒီတစ်နှစ်ကြီး မိုးနုနု၊ အေးရေစိုက် မနေစမ်းပါနဲ့”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တမင်သက်သက် ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်ချင်နေဟန်တူသည်။

“နောင်ကြီးထုံထင်း၊ တိုးတိုး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အသံ ကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။”

ထုံထင်း၊ ခေါ်ပူလာသည်။ မိမိ ဤနေရာသို့ ဘာအတွက် ထိုင်နေမှန်းကိုပင် သတိလက်လွတ် ဖြစ်မတက် ဖြစ်သွား၏။

သူ့ညီငယ် ထုံဝေက အစုံကိုဖြစ်သူ ထုံထင်းအား ဓားပွဲ အောက်မှ ခြေထောက်ဖြင့်ကန့်ကာ တိတ်တမိတ် သတိပေးလိုက် တော့မှ ခေါင်းတိုက်ခိုက်မှုရင်း ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ချေ။

တစ္ဆေကြီး ဟုလောက်မှာ မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမစိုက်ဘဲ ချူး အောက်စွမ်းအား မေးလာသည်။

“ချူးအောက်စွမ်း... မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းမျှော်ကြီး သောင်မေ့ရ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

“ကျွန်းကျွန်းမာမာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်”

“သူ့ရဲ့ ဓားလှိုင်ဓား ခုတလော အပြီသွေးနေပါလား”

ဓား အပြီသွေးနေသည် ဟူသည့် စကားမှာ ဝက်သတ်သမား အား ရည်ညွှန်းပြောဆိုပြီး သက်သက်မဲ့ ခန့်လာမှန်း ထင်စွာနေ သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ခေါ်သထွက်လာသော်လည်း မျိုသိပ်ကာ ခပ်ယိုယို ပြန်ပြီးလိုက်ရင်း...

“ကဲ... အပို စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဒီကနေည ကျုပ်တို့ ဒီလာပြီး အရက်သောက်ကြတာဟာ ဖျော်ဖို့ပါးဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်၊ သိုင်း လောက ကိစ္စတွေကို ပြောမနေပါနဲ့၊ ကဲ... အရက်သောက်ကြစို့”

မျက်နှာတစ်ထောင် တစ္ဆေကြီး ဟုလောက်မှာ အံ့သြသွား ရ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ချူးအောက်စွမ်း ဤမျှစိတ်တည့်ငြိမ်မှု ရှိနေသည့်အတွက် အံ့သြသွားရခြင်း ဖြစ်၏။

လွှဲကြွင်းထောက်၏ အကြံလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ဟုလောက် ကပင် တမင်သက်သက် ချူးအောက်စွမ်းအား ခေါ်သထွက်အောင် စကားဖြင့် ရန်စနေခြင်းသည်လား မပြောတတ်ပေ။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ခေါ်သ မထွက်သဖြင့် ဟုလောက်ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့်...

ဓားပွဲတွင် အသာ ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။ ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းမမျိုးငါးဦးက ဟုလောက်အတွက် အရက်များ ငဲ့ပေးကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

အရက်စရာပွဲခိုင်းမှာ ပြန်လည်နိမ့်ပြည်လာ၏။

အရက်သောက်ရင်း အချိန်ရလာသည့် ချူးအောက်စွမ်းက ဟုလောက်အား စတင်ပြောဆိုလာသည်။

“ခါနဲ့ ကျုပ် ကြားသိရသလောက် ဆရာကြီးဟုဟာ ပန်း တစ်ရာ ဂိုဏ်းမျှော်ကြီး လွှဲကြွင်းထောက်နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ် ဆိုတာ မှန်ပါသလား”

ဟုလောက်၏ မျက်လုံးအနံ့က လက်ခံနဲ့ဖြစ်သွားပြီး...

မှန်တယ်... ကိုယ်တော်လေးချူးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးရတာလဲ”

“ဆရာကြီးတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘယ်လို ခေါ်ဝေါ်ကြ ပါသလဲ”

ဟုလောက်၏ မျက်လုံးအလုံမှာ ပိုမိုစူးရှတောက်ပသွားကာ ချူးအောက်စွမ်းအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးဈေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ မေးနေရတာလဲ”
ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ရုတ်ရုတ် ရယ်မောရင်း မသိမသိ အားပါး
တရ ပြောဆိုလိုက်၏။

“အင်း... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ကိုဟုတ်ပြီ၊ ဆရာကြီးဟာ မဘက်
မှာ အလွန်သနားကြီးတယ်လို့ ကြားသိခဲ့ရတယ်၊ ပန်းပေါင်းတစ်ရာ
ဂိုဏ်းထဲက အချောအလှ တစ်ရာကျော်နဲ့ ဆရာကြီး ငြိစွမ်းကြပြီ
ထင်တယ်၊ ဒီစာရင်းကတော့ အတော်ကို ရှင်းရမိတယ်၊ ယွင်ကြွယ်
ထောက်တောင် မျက်လုံး ထောက်ပြီး ကြည့်နေနဲ့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ထိုစကားကြောင့်...
တစ္ဆေကြီး ဟုလောက်မှာ မျက်နှာအကြီးအကွယ် ပျက်သွား
သည့်အပြင် ဝတ်နံနိပ်တံ မိန်းမပျို အားလုံးလည်း စိတ်ဆိုးသွား
ကြကာ ဈေးဆောက်ခွမ်းအား စိန်းစိန်းကြီး ခိုက်ကြည့်နေကြသည်။
မိန်းမနုလမ်းနှင့် ဟုန်ရှိတို့ကမူ သဘောကုဗ္ဗာ တဟားဟား
ဆော်ဟစ်ရယ်မော နေကြသည်။

သို့သော်...
မျက်နှာတစ်ဆောင် တစ္ဆေကြီး ဟုလောက်က သေသကိုမျို
သိပ်ကာ ဈေးဆောက်ခွမ်းကို ပြောလာသည်။

“နန်းရှင်လေး ကံကောင်းသွားတယ်၊ နောင်ကြီးယွင် မရှိလို့
သာပေါ့၊ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ဒီစကား ကြားလိုက်တာနဲ့ ပြဿနာ
လာရှာတော့မှာပဲ”

“ရွှေမြို့တော်မှာ ကျွန်ုပ် ယွင်ကြွယ်ထောက်ဟာ အကြိမ်ကြိမ်
တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက မိန်းမပျို ဟိုရှုန့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း
သက်သေထုလိုက်သည်။

“မယ့်ရင် အဲဒီမိန်းကလေး ဟိုရှုန့်ကို မေးကြည့်ပါ၊ ဈေးဆောက်
ခွမ်းဟာ ပေါက်တတ်ကရ မပြောတတ်ဘူး၊ ရွှေမြို့တော်မှာ ယွင်ကြွယ်
ထောက်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ”

“ပန်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွယ်ထောက်ဟာ ထူးခြားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဂိုဏ်းတစ်ရာနဲ့ လွှဲ၍ ဂုဏ်သိုင်းပညာတွေလဲ
တတ်ကျွမ်းပြီး သိုင်းလောကရဲ့ လူဆန်းကြီး တစ်ယောက်ဆိုရင်
မမှားဘူး”

ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာ ရီသဲ့သဲ့ ပြောဆိုလိုက်၏။
“မပြစ်စလောက် သိုင်းပညာနဲ့ တိုင်ကိုခုန်ကျော်ဖို့ ဘယ်လွယ်
ပါ့မလဲ”

မျက်နှာတစ်ဆောင် တစ္ဆေကြီး ဟုလောက် ထိုင်နေရာမှ
မတ်တတ်ထရပ်ရင်း လေးလံသော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးဈေး မင်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ် ယွင်ကြွယ်ထောက်
နဲ့ အသွားအလာ ရှိခဲ့တာကို ထောက်ပြီး အမှားရဲ့ရှေ့မှာ စကားပြော
ဆင်ခြင်ပါ”

“ကျုပ် စကားပြောရင် နောက်ဆံတင်းတဲ့အကွင့် မရှိဘူး၊
လက်ဆုပ် လက်ကိုင် မိမိထားတဲ့အတွက် အသားငြိမ်းနေတာ၊ နို့မဟုတ်
လို့ကတော့ သိုင်းလောက တစ်ခွင်ကို သိအောင် မကြီးမကြော်ပစ်
လိုက်မယ်”

ဟုလောက်က သေသ မျိုသိပ်ရင်း ထပ်မံ ပြောဆိုလာပြန်၏။
“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီ... ကြီးသူကို ဦးစားပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဆရာကြီးကပဲ
အလွန်ပညာပြပါ”

တစ္ဆေကြီးဟုလောက်က အင်အားစိုက် လိပ်တင်ပြီး...

www.burmeseclassic.com

၆၀ ◆ ဘုန်းကြွယ်

“ကျွန်ုပ် ဟုလောက်က ကိုယ်တော်လေးချွေးနဲ့ အရက်ပြိုင်သောက်ပါ့မယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ အကြီးအကျယ် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရ၏။

“ဟင် ... အရက်ပြိုင်သောက်မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူစွမ်းကောင်း၊ လုပ်နေမှုတော့ အရက်သောက်နိုင်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်ုပ် ဟုလောက်က နှစ်ပီသောကုန်အောင် အလှူသောက်ပြမယ်”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် လက်စွေယမ်းကာ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟိတ် ... အရက်အိုး မခံစမ်း”

ငါးပီသောမျှလေးသည် အရက်အိုးနှစ်လုံး စာမျှခုံပေါ်သို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ဟုလောက်မှာ အရက်အိုးကို မြှောက်ကာ ပါးစပ်တွင် တွေ့ပြီး အားပါးတရ သောက်ပစ်လိုက်၏။

ငါးပီသောမျှရှိသော အရက်များ ဟုလောက်၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုအခါ ...

ချွေးအောက်စွမ်း မျက်မှောင်ကြတ်သွားရသည်။ သူသည် အရက်ကို ကြိုက်သော်လည်း တိုတောင်းသည့် အချိန်အတွင်း အရက်ငါးပီသောအား ကုန်အောင် မသောက်နိုင်ချေ။

ချိန်ချိန်လမ်းနှင့် ဟုန်ရှိတို့မှာ မျက်လုံးအစုံ ဖြူးကျယ်၍ ချွေး အောက်စွမ်းအတွက် ခိုးရိပ်နေမိကြသည်။

မိုးနှင့်တောင်မှ မိစ္ဆာညီနောင်နှစ်ဦးနှင့် ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းမပျိုငါးဦးတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ရယ်နေမိကြသည်။

အရက်ပြိုင်သောက်လျှင် ဟုလောက်မှာ နှုတ်တစ်ဟု ဆိုနိုင်သဖြင့် ချွေးအောက်စွမ်းအဖို့ ဤတစ်ချိန်တွင် ခံရပေတော့မည်။ ချွေးအောက်စွမ်း သတိရလိုက်၏။ ဤအချိန်တွင် တစ်ကြိမ် ဟုလောက်က သဘောကုသွား တဟားဟား ရယ်မောနေချိန် ဖြစ်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား သိပ်ကောင်းတဲ့ အရက်ပါလား၊ ကဲ ... ကိုယ်တော်လေးချွေးနဲ့ အလှူညှိရောက်ပြီ”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အရက်အိုးကို ဖုံးထားသည့်အခါအား ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ဖြင့် ထိုးကလောင်လိုက်တော့သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး စားရောင်များ တစ်လက်လက် ဖြစ်နေရာ ဟုလောက်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာရ၏။

ချွေးအောက်စွမ်းက သတိကြီးစွာထားကာ မားကို အရက်အိုးတွင်း ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့များမှ ကပ်ပြီး ‘အရက်အိုးတွင်းမှ အရက်များ အပေါ်သို့ ဝန်းထွက်လာတော့သည်။’

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ပန်းထွက်လာသော အရက်များအား ပါးစပ် ဟ၍ ဟန်မပျက် သောက်နေလိုက်၏။

ဤသို့ ထူးဆန်းနက်နက်သည့် အတွင်းအားကြောင့် တစ်ကြိမ် ဟုလောက်ပင် ကြောင်အမ်းသွားရသည်။

တကယ်တွင်မူ ...

ချွေးအောက်စွမ်းသည် အကြံဉာဏ်သုံးကာ အရက်အိုးပေါ်သို့ မားစိုက်ထားသော်လည်း အတွင်းအားဖြင့် မားကိုခုန်ခါစေရန် ခံနိုင်ထားသည်။

ထိုအခါ ...

စား၏တုန်ခါမှုကြောင့် သေးမွှားသော အခက်အပျောက်များ ဖြစ်သွားကာ အရက်တစ်ဝက်မှာ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကျန် တစ်ဝက်သာ ချူးအောက်ခွမ်းပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခြင်းဖြစ် သည်။

ချူးအောက်ခွမ်း၏ အကြံကို ဟုလောက်၊ မိစ္ဆာညီနောင် နှစ်ဦးနှင့် ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းမမြို့ ငါးဦးတို့ ခိုဝှမ်းမိခြင်းမရှိဘဲ အံ့သြနေကြသည်။

အရက်များ ပြောင်စင်သွားသောအခါ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး စားတို့ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီး ခပ်တည်တည် ရပ်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါ ...

တစ္ဆေဟုလောက်က ချိုးကျွေးကောင်း ပြောဆိုလာ၏။

“အတော့်ကို သောက်နိုင်တဲ့လုပ်၊ တော်ပါပေတယ်၊ အခု ကိုယ်တော်လေးချွေးနဲ့ ကျွပ် လက်ရည်ခွင်း တုသွားပြီ ...

... ..

တစ္ဆေကြီး ဟုလောက်၏ ဒုတိယယှဉ်ပြိုင်နည်းမှာ ညစ်ပတ် သဖြင့် ချူးအောက်ခွမ်းက ပြောဆိုလာသည်။

“ဧတောက ဆရာကြီးဟုရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကျွပ်ယှဉ်ပြိုင်နဲ့ ပါတယ်၊ ဒုတိယအကြိမ်တော့ ကျွပ်ဆန္ဒအတိုင်း ဆရာကြီးဟု ယှဉ်ပြိုင်ရမှာ ဖြစ်တယ်”

“ကျွပ်လက်ခံတယ်၊ ကိုယ်တော်လေးချွေးက ဘယ်လို ယှဉ်ပြိုင် နှင်လို့လဲ”

“ကျွပ် ဆရာကြီးဟုကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးမယ်၊ ဆရာကြီး ဟုကလဲ ကျွပ်ကို မေးခွန်းတစ်ခု ပြန်မေးပါ၊ မဖြေဆိုနိုင်တာသူအစွဲပဲ”

“ကဲ ... အလွင်မေးပေတော့”

ချူးအောက်ခွမ်းမှာ တည်ငြိမ်စွာ တစ်လုံးချင်း မေးလာသည်။

“ယှဉ်ကြင်ထောက် အခု ဘယ်မှာရှိနေလဲ”

ဤမေးခွန်းကြောင့် ...

ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ လူအားလုံးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားကြသည်။

ချိန်ချိန်လမ်းနှင့် ဟုန်ရိုက်နီနီဦးသား ဘုမသီ ဘမသီ ဖြစ်နေ သဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေပြီး ကျန်လူအားလုံး မျက်စိ မျက်နှာအသီးသီး ပျက်သွားကြတော့သည်။

ဟုလောက်ဆီသို့ မျက်လုံးအစုံ ပျံ့ရောက်ရှိနေကာ မည်သို့ ပြန်ဖြေမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနားထောင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

မျက်နှာတစ်ထောင် ဟုလောက်၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ သော မျက်နှာအမူအရာက ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး လေသံ အေးအေးဖြင့် ခြေကြားလိုက်၏။

“ကျွပ် မသိဘူး”

ဤအဖြေမျိုး ထွက်လာလိမ့်မည်မှန်း ချူးအောက်ခွမ်း မထင်မိ နဲ့ချေ၊ ထို့ကြောင့် လေးလံသောအသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဒါဆို ဆရာကြီးဟု အစွဲပေးပြီပေါ့”

“ကျွပ် အစွဲပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ချိန် ကိုယ်တော် လေးချွေး မနိုင်သေးပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွပ် မေးစရာ ရှိတဲ့မေးခွန်း မမေးရသေးဘူး၊ ကျွပ်ရဲ့အမေးကို ပြေနိုင်ရင် ကိုယ် တော်လေးချွေး နိုင်မယ်၊ မဖြေနိုင်ရင်တော့ သရေပဲ ဖြစ်သေးမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ မေးနိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါ တအောကြီးဟုလောက်က တစ်လုံးခွင်း မေးလာသည်။

“ကျုပ် ကြားရသလောက် ကိုယ်တော်လေးချွေးရဲ့ ဖခင်ဟာ ချွေးလုချွန်း မဟုတ်လား။ သူရဲ့ဘွဲ့နာမည်က ယက္ခဘိလူး ဖိုးပျို ကိုယ်တော်ကြီးဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ်သိချင်တယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ဤအချိန်တွင်မူ သည်းခံစိတ်ရည်သဏ္ဌ နှိပ်စက်ထားများ ကုန်ခမ်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မှတ်ဖြင့် ယွင်ကြွင်ထောက်အား ထွက်လာစေရန် မပြန်နိုင် မှန်း သိရှိလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ...

ဘာမျှမပြောကြားဘဲ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကို အသာအယာ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့သည်။

တအောကြီးဟုလောက်မှာ မှိုက်မှာဖက်ကာ တုန်လှုပ်သွားပြီး ...

“ကိုယ်တော်လေးချွေး မပြောနိုင်ရင်လဲ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘာကြောင့် ဓားဆွဲထုတ်ရတာလဲ”

ချွေးအောက်စွမ်းက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး စားတိုအား မီးရောင် အောက်တွင် ပြောက်လိုက်ရာ မှိုက်စီကွိန်းမတတ် ဓားရောင်များ လက်ငယ်ထသွားသည်။

ထို့နောက် ...

လေးလံတိုင်းမိုင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

“ဆရာကြီးဟုရဲ့ ပေါက်တတ်ကရ မေးခွန်းတွေဟာ ကျုပ် ချွေးအောက်စွမ်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်လာပြီ”

“နေပါဦး၊ ကျုပ် ဟုလောက်က ဘာစကားများ လွန်လွန် ကျွေးကျွေး ပြောမိလို့ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက် သွားရတာလဲ”

“ဘယ်လိုနည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဖခင်ရဲ့ နာမည်ကို မမေးသင့် ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ ကျုပ် တောင်ပန်ပါတယ်။ အရက်သုံးခွက် သောက် ပြီး ကျေအေးလိုက်ပါ။ ကိုယ်တော်လေးချွေးရဲ့ ဖခင်ကို လေးစားတဲ့ သဘောပေါ့”

မြေခွေးတို့မည်သည် အလွန်ကောက်ကွန်သော သတ္တဝါ ဖြစ် သည်။ ဟုလောက်လည်း မြေခွေးကဲ့သို့ ကောက်ကွန်သော နည်းကို သုံးလာချေပြီ။

လေစုန်အတိုင်း လှော်ခတ်တတ်ပြီး မဟန်လျှင် နောက်ပြန် ဆုတ်တတ်ကြ၏။

ယခု ...

ချွေးအောက်စွမ်း၏ ထက်မြက်လွန်းလှသော ဂုဏ်ရောင် လေးမျိုးစားကို ဟုလောက် မယှဉ်ပြိုင်ရဲချေ။

ထို့ကြောင့် ...

ဟုလောက်က အရက်ခွက်အား ကိုင်တော့မည်ဆဲဆဲ ပြောင် လက်သော ဓားတစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်ထွက်လာကာ အရက်ကရားကို မီးထားလိုက်၏။

ဟုလောက်ကလည်း အတွင်းအားစွမ်း မယှဉ်ပြိုင်ပါ။ ယှဉ်ပြိုင် တက် မဟုတ်မှန်းသိ၍ လက် ကများကယာ ရုပ်လိုက်၏။

ချွေးအောက်စွမ်းက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ခက်ထန်ခွာ ပြောဆိုလာသည်။

“အရက်နဲ့ တောင်ပန်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ ဓားသုံးကွက်ကို ခုန်ပေးတော့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရုတ်တရက်လေးမျိုး ဓားစား ဓားကွက် ဓားဟန်မထုတ်ဘဲ အောက်မှအထက်သို့ ပင့်တင်ထိုးကလောင်လိုက်သည်။

ဟုလောက်မှာ ထိုင်ခုံမှ အဆင့်မြင့် ကိုယ်စော့ပညာသုံးကာ နောက်သို့ ခန့်ရောင်ရမ်း အဆက်မပြတ် ပြောလာသည်။

လက်ထောက်နန်းစင်လေး ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ဟာ ဓားပညာကို မကျွမ်းဘူး၊ သုံးကွက်မပြောနဲ့၊ တစ်ကွက်တည်းထောင် ခုခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဟုလောက်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းသွားပြီး စူးစူးနီနီနီ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုလောက် ခင်ဗျားဟာ သိပ်လောကမှာ နာမည်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ဘာကြောင့် ဒါလောက် အားလျော့နေရတာလဲ၊ ကဲ ... ကျုပ်လာပြီ”

ဟုလောက်မှာ ကတုန်ကယင် အမူအရာမျိုးဖြင့် ပြောဆိုတောင်းပန်ပြန်သည်။

“ချူးအောက်စွမ်း ... ဒီလို မနောက်ပြောင်ပါနဲ့၊ မင်းဓားက အရောင်တလက်လက် တချွတ်ဖျတ်နဲ့ ဆိုတော့ အင်မတန်ထက်ပါလိမ့်မယ်၊ ထိလိုက်တာနဲ့ သွေးထွက်သွားနိုင်တယ်၊ ပြန်ဖြန့်လေး ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ”

“ဓားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းရင် ရပါတယ်၊ ဒါမေယ့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စော်ကားမိတဲ့အတွက် ဦးသုံးကြိမ်ချရမယ်”

သိုင်းလောကပုဂ္ဂိုလ်များ အနှိုးသားခံပြီး နာမည်အပျက် မခံနိုင်ကြချေ၊ ဦးသုံးကြိမ် ချစ်ဆိုသည်ကိုစွဲမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စကြီးပင်တည်း။

သို့သော် ...

မထင်မှတ်ဘဲ တစ်ခွေကြီးဟုလောက်က ကြမ်းပေါ် ဒူးထောက် ထိုင်ချပြီး ချူးအောက်စွမ်းအား ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ကန့်တော့လိုက်တော့၏။

ရုတ်တရက် မထင်မှတ်သော ကိစ္စဖြစ်၍ ချူးအောက်စွမ်းမှာ မည်သို့မျှ မတားဆီးနိုင်ဘဲ အလွန်တရာ အားနည်းသွားကာ ရုတ်တရက် လေးမျိုး ဓားတိုကို ပြန်လည် သိမ်းဆည်းလိုက်ရ၏။

ကြမ်းပေါ်ဝပ်နေရင်း ဟုလောက်ထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး၊ ကျုပ် တစ်ခွေကြီး ပြန်ထနိုင်ပြီလား...”

ချူးအောက်စွမ်းက လက်တစ်ချက် ရွယ်ခမ်းအချက်ပြကာ ...

“ထနိုင်ပြီ”

မျက်နှာတစ်ထောင် တစ်ခွေဟုလောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ရုတ်ခြည်း ထရပ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် အရောင်တလက်လက် ထွက်ပေါ်သွားကာ သူ့အင်္ကျီစတွင်းမှ လက်နက်ပုန်း ဆယ်ချောင်း ယူခံခနဲ ထွက်သွားတော့သည်။

လက်နက်ပုန်းအဖို့နဲ့မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ချူးအောက်စွမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝိုက်ဆီသို့ ရုတ်ခြည်း ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တစ်ဖက်လွှာက ဤသို့ လုပ်မည်မထင်သဖြင့် လက်နက်ပုန်းသံများ ကြားလိုက်ရသောအခါ လက်နစ်ဖက်ကို ရွယ်ခမ်းရင်း ခုခံတားဆီးလိုက်၏။

ချူးအောက်စွမ်း၏ လက်နစ်ဖက် အင်္ကျီစတွင်း ရွယ်ခမ်းမှ ကြောင့် လက်နက်ပုန်းများ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားသော်လည်း ခုခံတားဆီးလက်မောင်းတွင်မှ လက်နက်ပုန်းမြှားတံလေး နှစ်ချောင်း ခိုက်ဝင်ခဲ့တော့သည်။

ဟုန်ရိုဟာ ငွေသို့ ကပွားကယာတက်လာပြီး နိုးရိမ်တကြိမ် လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေးဈေးရဲ့ ဘယ်လက်မောင်းမှာ မြားနှစ်ချောင်း ခူးနေပါလား။”

ချွေးအောက်ခွမ်းကမ အလွန်တည်ငြိမ်နေပြီး လှုပ်ရှားမှု လုံးဝ မရှိပေ။ ဘယ်လက်မောင်းဆိုမှ ခူးဝင်နေသည့် မြားတိုလေးနှစ်စင်းကို အသာအယာ ဆွဲနှုတ်ယူကြည့်လိုက်၏။

မြားတိုလေးမှာ ငွေရောင်အပ်ငယ်လေး အရွယ်အစားရှိပြီး မြားပုပ်တွင် အဆိပ်လူးထားမှန်း သိသာလှသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဟုလောက်အား စူးစူး ခိုက်ခိုက် ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အတော့်ကို လျှင်မြန် သွက်လက်တဲ့ ဟန်ပါပဲ”

မျက်နှာတစ်ထောင် တစ်ရွေဟုလောက်မှာ ဟိတ်ဟန်အပြည့် ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ချွေးအောက်ခွမ်း... ယောက်ျားဆိုတာ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ ဆုတ်နိုင်သလို တက်နိုင်စွယ်။ အနုနုညးရာ အကြမ်းနည်းပါ ပြိုင်တွဲ သုံးတတ်စွယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဟုလောက် သိုင်းလောကမှာ ခြေဆန့်နိုင်တာပေါ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

“ဒါနဲ့ မြားထိပ်မှာ အဆိပ်လူးထားမယ့်ပုံပဲ”

“မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ‘ဟုလောက်က ကိုယ်တော် လေးချွေးကို ဒဏ်ရာရအောင်’ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ကျုပ် ဟုလောက်နဲ့ အတူ မနက်ဖြန် နိုးလင်းတဲ့အချိန်အထိ အတူစကားပြောမယ်ဆိုရင် သောက်မယ် စားမယ်ဆိုရင် အဆိပ်ခြေဆေး ပေးပါ့မယ်”

ထိုစကားကြောင့်...

ဤကိစ္စမှာ ယှဉ်ကြောင်ထောက်၏ လက်ချက်ဖြစ်ပြီး ယနေ့ည မိမိနှင့်ဆရာဆုံတို့ ယုံလွှားအဆောင်တွင် ချိန်းဆိုထားခြင်းကို ဟန် တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

တို့နောက်...

ခေါင်းမောကာ ချိန်ချွန်လမ်းနှင့် ဟုန်ရိုတို့ နှစ်ဦးအား ဆက် လက်ပြောဆိုပြန်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦး အလွင်ပြန်နှင့်ပါ”

ချိန်ချွန်လမ်းသည် အစောကြီးကတည်းကပင် ချွေးအောက် ခွမ်းအား သိုင်းလောက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မှန်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဟုန်ရို၏ လက်ကိုဆွဲကာ ဂေဟာအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါ...

မိန်းနှံတောင်မှ မိစ္ဆာညီနောင်နှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ချိန်ချွန်လမ်းတို့ နှစ်ယောက်အား ပြိုင်တွဲ တားဆီးလိုက်ကြ၏။

“ဘယ့်နယ် မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦးက အရက်ပို၊ မပြီးပြတ်သေး ပဲနဲ့ ထွက်ခွာသွားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

ဝတ်နုနီ မိန်းမမျို ငါဦးကလည်း မတ်တတ်ထရပ် လာကြကာ ဧည့်သည်ကို မဖြန်ခေချင်ဟန်ဖြင့် ဟန်ဆောင်ပြီး အခန်းကကို ပိတ် ဆို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းက အေးတီးအေးစက် ရယ်မောကာ...

“ဗိုးနှုန်းညီနောင် နှစ်ယောက်ဟာ တယ်လဲ မျက်စိရှုန်းတာကိုး ဒီမိတ်ဆွေနှစ်ဦးဟာ ကျုပ်နဲ့ တာမှပတ်သက်မှု မရှိဘူး။ သူတို့က သိုင်းလောသားတွေလဲ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီမှာ နေလို့ကောင်းတာ အသုံးကျမှာလဲ”

ချိန်ချွန်လမ်းကလည်း ဝင်ရောက် ပြောဆိုလို့မဖြစ်နိုင်ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်တို့ဟာ တစ်သက်လုံး ကုန်သည် အဖြစ် နဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်လာတဲ့ ညီနောင်နှစ်ယောက်ပါ။ ဒီက ကိုယ် တော်လေးချွေးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ဒီကို လိုက်လာခဲ့ကြတာပါပဲ။ တစ်သက်လုံး လက်နက်ဆိုလို့ အပ်တစ်ဆောင်းတောင် မကိုင်ခဲ့ဖူး ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

တစ်နှစ်လောက်က မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် ကြားဝင် ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့အတူ မနက်မိုးလင်း တဲ့အထိ အရက်အတူ မသောက်မစား ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ဒုက္ခ ရောက်သွားနိုင်တယ်။ မြန်မြန်သာ ခြေကြားပါ။ နောက်ကျသွားရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဘယ်လက်မောင်း တစ်ခုလုံး မလုပ်စွားနိုင်အောင် ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက ဂရုမစိုက်သည့် ဟန်ဖြင့်...

“ဟုလောက်... ခင်ဗျားရဲ့ ပညာက မဆိုးလှပါဘူး။ အင်္ကျီစ ထဲက လက်နက်ပုန်း ပြားတဲ ပစ်လွှတ်ချတာ အင်မတန်တော်ပါ ပေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချတာ အလကား ဖြစ်သွား ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ အဆိပ်တစ်ရာခန့်ခိုင်တဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ ဒီလောက်ကလေးနဲ့ ကျုပ်ကို ဒဏ်ရာရအောင် ဘယ် လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ထိုစကားကြောင့်...

ဟုလောက်ပင် ကြောင်အမ်းသွားပြီး စုတ်တရက် ဘယ်ခြေ ထောက်ကို မြှောက်ကာ ချွေးဆောက်ခွမ်း ရှိရာသို့ အားကုန် ကန်ထည့် လိုက်တော့သည်။

ဟုလောက်၏ မိနပ်များမှ တချို့မျိုးအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး

စားမြှောင် ဆယ်လက်ခန့် ချွေးဆောက်ခွမ်း ရှိရာသို့ ပြင်းထန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာလေသည်။

ချွေးဆောက်ခွမ်းကလည်း မိမိသည် အဆိပ်တစ်ရာ မဝင်နိုင် သည့် အခွင့်ကို ပြုချင်သဖြင့် အဆိပ် လူးထားသော စားမြှောင်များ အား ဘယ်လက်ကို ဆန့်ထုတ်ရင်း မမ်းဆီးကာ ဟုလောက်ရှေ့သို့ ပြန် ခံလိုက်တော့သည်။

အဆိပ်စားမြှောင် ဆယ်ဆောင်းက ဟုလောက် ရှေ့တွင် တန်းစီ ခိုက်ဝင်သွားတော့၏။

ဟုလောက်မှာ အကြိမ်အကျယ် မျက်နှာလှက်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေနှစ်လမ်းခန့် ခုန်ဆုတ်သွားမိသည်။

မိုးနုနုတောင်မှ မိစ္ဆာညီနောင်နှစ်ယောက်နှင့် ဝတ်နံ့နီဝတ် မိန်းမပျိုငါးဦးမှာ မတိုင်ပင်ဘဲ မျက်နှာလှက်သွားကြရသည်။

ချွေးဆောက်ခွမ်းက...

“ကဲ... မိုးနု မိစ္ဆာညီနောင်တို့ ကျုပ်ရဲ့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ကို မင်းတို့ ခေါ်ထားဦးမလား”

ထိုအခါ မိုးနုနုညီနောင် နှစ်ယောက်နှင့် ဝတ်နံ့နီဝတ် မိန်းမပျို ငါးဦးတို့က ပြိုင်တွဲ လမ်းစွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။

ချိန်ချိန်လမ်းနှင့် ဟုန်ရိုန်တို့နှစ်ယောက်သည် သန္တာအခန်း အပြင်သို့ လုန်ခနဲ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ထိုအခါမှ ချွေးဆောက်ခွမ်းက ဟုလောက်အား ကြည့်ကာ...

“ဟုလောက် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့တဲ့ အတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး။ ခင်ဗျားကို သုံးကြိမ်တိတ် အသက် ချမ်းသာခွင့်ပေးမယ်။ အခုတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ။ နောက် နှစ်ကြိမ် ခင်ဗျား အသက် ရှင်သန်ခွင့် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ မှတ် ထားပါ”

ချူးအောက်စွမ်းက စကားဖြတ်ကာ မိုးနီတောင်မှ မိစ္ဆာညီနောင်နှစ်ယောက်တက် လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦးကို အဖော်မပြုနိုင်တော့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ခွင့်ရတယ်။ နောက်နေ့များမှ ထပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့။”

စကားဆုံးလွှတ် ဆုံးချင်း ချူးအောက်စွမ်းက အခန်းအပြင်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

ဝတ်နံနီဝတ် မိန်းမပျိုဦးဦးမှာ ချူးအောက်စွမ်းအား ဟန့်တားရကောင်းနိုးနိုး မဟန့်တားဘဲ နေရမလိုလို တွေဝေနေကြစဉ် ရုတ်တရက် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ဝတ်နံနီဝတ်လေးဦး ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“အခုဝင်လာတဲ့ ဝတ်နံနီလေးယောက်ကပဲ မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွင်ထောက်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ခုလို ကိုယ်စားလှူပြီး စားသောက်ခွယ်ရာတွေနဲ့ ဧည့်ခံတဲ့အတွက် နောက်တွေ့တဲ့အခါမှ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပါမယ်”

သို့သော် ဝတ်နံနီ လေးဦးမှာ ထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိဘဲ ချူးအောက်စွမ်း နေ့တွင် ပိတ်ဆို့ရပ်နေသဖြင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ကို ဆွဲထုတ်ရင်း ဘယ်ညာတွေ့ယမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုများ ဘယ်ညာကွဲသွားပြီး ထွက်လမ်းရသွားသောအခါ ချူးအောက်စွမ်းက အိပ်ခန်းအပြင်သို့ သွောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် နောက်ဆီမှ ဟုလောက်၏ မာန်နီသံကြီး ကြားလိုက်ရ၍ ချူးအောက်စွမ်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အနီရောင် အလင်းတန်းတစ်ခု တွေ့လိုက်ရ၏။

ချူးအောက်စွမ်းက ဓားတိုလေးအား တစ်မျက် တွေ့ယမ်းလိုက်

သော်လည်း ထိုအနီရောင် အရာဝတ္ထုသည် ဘေးသို့ လွင့်စဉ်ထွက်မသွားပေ။

ဟုလောက်က ချူးအောက်စွမ်းအား ထူးဆန်းသော လက်နက်ပုန်း တစ်မျိုးဖြင့် ပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလက်နက်ဆန်းမှာ စက်ဝိုင်းကွင်းကဲ့သို့ နီရဲနေပြီး လေတွင် ပျံ့ဝံ့နိုင်သည့် လက်နက်ဖြစ်သည်။

ထိုလက်နက်အား ချူးအောက်စွမ်းက ဓားဖြင့် ဖယ်ထုတ်ရာ လွင့်စဉ်မသွားသည့်အပြင် ထိုအနီရောင် စက်ဝိုင်းကွင်းက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားရွက်ဘေးတွင် တွယ်ကပ်နေလေတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ဟုလောက်အား သဘောကျစွာ ကြည့်ရင်း ပြောဆိုလာသည်။

“ဟုလောက် ... ခင်စားရဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေက မနည်းလှပါလား”

“ကိုယ်တော်လေးချူးရဲ့ နေ့မှာ မဖြစ်လောက်ပညာလေးတွေပါပဲ”

“ဓားပါတော့ ... ခင်စား နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ပဲ အသက်ရှင်သန်ဖို့ ကျန်တော့တယ်ဆိုတာ သတိပြုနေချင်တယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားရွက်ပေါ်တွင် ကပ်နေသော လက်နက်ပုန်းအား ခါထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် အနီရောင်စက်ဝိုင်းကွင်း လက်နက်ပုန်းမှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ ဓားရွက်ပေါ်၌ ဟိုမှသည်မှ နေ့လျားလည်ပတ်သွားကာ ဓားတွင် ကပ်မြဲကပ်နေလျက်ရှိ၏။

ဟုလောက်က သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်ရင်း ချူးအောက်စွမ်းအား ပြောလာသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကိုယ်တော်လေးချိုး အဲဒီ လက် နက်ပုန်းက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန်အားကောင်းတဲ့ သံလိုက် တဲ့ပဲ၊ ကိုယ်တော်လေးချိုးဟာ ဘယ်တော့မှ ဓားရွက်က ခွာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုချိန်ကပြီး သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဂုဏ် ရောင်လေးမျိုးဓားမှာ နုလို့ အပိုစွည်းတစ်ခု ရလာတာ ပိုပြီးမကောင်း ဘူးလား၊ ဟား ... ဟား”

ဓကားဆုံးသည်နှင့် မိစ္ဆာညီနောင်နှစ်ဦး ဝတ်စုံနီဝတ် မိစ္ဆာ ငါးမော်နှင့် ဝတ်စုံဝတ် ကိုယ်ရံတော် လေးယောက်တို့အား လှမ်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒီက လက်ထောက်နန်းရှင်လေး ချူးအောက်စွမ်းကို ဒီနေရာက မလွတ်နိုင်အောင် အမြန်တားဆီးကြ”

ဟုလောက်၏ ဓကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ဖက်လူများ လက်နက် အသီးသီး ဆွဲထုတ်ကာ ချူးအောက်စွမ်းအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ သည်။

မိစ္ဆာညီနောင် နှစ်ယောက်ကမူ ဘေးလည်းမဟုတ်၊ ဆူးဖိုတ် လည်း မဟုတ်သည့် လက်နက်ဆန်းတစ်မျိုးကို ကိုင်တွယ်ထားကြ သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ သိုင်းလောက လက်နက်စွမ်း အမျိုးမျိုး အား ကိုင်တွယ်ကွမ်းကျင်ခဲ့သူဖြစ်၍ ဤဓားများမှာ ကျောက်စိမ်း ဆူးဖိုတ်ဟုခေါ်ပြီး နယ်ခြားလက်နက်တစ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် သည်။

လိပ်ပြာငါးမော်တို့ကလည်း ပြောင်လက်ချွန်ဖြည့်နေသည့် ဓား မြှောင်ငါးချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။ ထိုဓားမြှောင် ငါးချောင်း မှာ အလွန်တရာ ခူးရုတ်ကြက်ဖုန်း ချူးအောက်စွမ်း သိသည်။

ကိုယ်ရံတော် ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းမပျိုလေးဦးကမူ ကျာပွတ် တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ထားရင်း ကျာပွတ်ထိပ်၌ ရန်သူအား ဖမ်းနိုင်ရန် နှုတ်ချိတ်များ တပ်ဆင်ထားသေးသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ အလယ်တဟိုတွင် အဝိုင်းခံနေရသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပေ။

ချူးအောက်စွမ်းက အတွင်းအားကို အသုံးပြု၍ ဂုဏ်ရောင် လေးမျိုးဓားအား လှည့်ပတ်ဆွဲယမ်းလိုက်ရာ ဓားတွင်း သံလိုက်တုံး ကပ်နေသဖြင့် ယခင်ကလောက် သွက်လက်လွှင်မြန်ခြင်း မရှိတော့ ချေ။

ချူးအောက်စွမ်းက အတွင်းအားကို အဆင့်ခုနစ်မထိ တိုးမြှင့် ကာ ဓားပေါ်သို့ စုစည်းပို့ဆောင်လိုက်သည်။

ဤဓားနှင့်သာ ထိမိပါက မည်သူမဆို ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရမည်မှာ သေချာနေလေသည်။

လိပ်ပြာငါးမော်ထဲမှ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က ဓားမြှောင်ကို ဆွဲယမ်းရင်း ချူးအောက်စွမ်းရှိရာသို့ တက်လာရာ ဂုဏ်ရောင် လေးမျိုး ဓားတို့ဖြင့် ဓားမြှောင်ကို တချွန်ချွန်ပြည့်စေကာ ဓားရော လူပါ လွန်စဉ်ထွက်သွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ကျန်လူများအား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ကဲ ... ကျွန်ုပ် ဘယ်သူဟန်တားခဲ့သေးလဲ၊ ဟန်တားတဲ့လူ အသေပဲ”

ဓကားဆုံးသည်နှင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတို့အား လေဟာ သံ တဝိုက်၊ မြည်အောင် ဆွဲယမ်းလေတော့သည်။

ထိုစဉ် တခါတရံ ကိုယ်ရံတော် ဝတ်စုံနီ လေးဦးကလည်း ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတို့ရှိရာသို့ ကျာပွတ်ထိပ်ရှိ သံဆူးချိတ်များ ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းရစ်ပတ်လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

စားပေါ်တွင် ဆွဲငင်အားကြီးမားသည့် သံလိုက်တုံး ရှိနေသဖြင့် ထိသံဆူးချိတ်လေးခုမှာ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး စားပေါ်၌ ပြိတွယ်ကပ် နေတော့သည်။

ကိုယ်ရံတော် ဝတ်နံနီလေးဦး၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော မိန်းမမမျိုးလေး ရဲ့ဟန်က ကိုယ်ရံတော်သုံးဦးအား လှမ်းအော်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အားလုံး နောက်ဆုတ်ပြီး ကျာပွတ်ကို တင်းတင်းဆွဲထားကြ...”

ဝတ်နံနီဝတ်လေးဦးက ကျာပွတ်ကို နောက်ဆုတ်၍ တင်းတင်းဆွဲထားရာ ချွေးအောက်ခွမ်း၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး စားတို့မှာ မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားမရနိုင်အောင် သံဆူးချိတ်တို့က တင်းကွပ်ခွာ ဟန်တားထားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ချွေးအောက်ခွမ်းသည် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကို လွတ်မချလျှင် မဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

ဘေးတွင်ရပ်နေသော ဟုလောက်က တပါတ်ရယ်မောကာ ...
“ကိုယ်တော်လေးချွေး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယွင်ကြွယ်ထောက်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဒီမှာနေပါ။”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ မျက်လုံးနံနီတံပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ချေ။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ မျက်လုံးနံနီတံကာ အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ ရှိနေသည့်ကို မြင်ရသဖြင့် ဟုလောက် လေသံကွယ်ကွယ်ဖြင့် လှမ်းအော်မေးလာသည်။

“ဘဟိုနုယိုလဲ၊ ကိုယ်တော်လေးချွေး၊ အသေအချာ ခဉ်းစားပြီပြီလား။”

“ဟုလောက် ဒီမဖြစ်လောက် လက်နက်ပုန်းနဲ့ ကျုပ်ကို ချုပ်နှောင်ထားနိုင်မယ် ထင်သလား၊ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ယွင်ကြွယ်ထောက်ဟာ ကျုပ်နဲ့ ရန်သူ မိတ်ဆွေဆိုတာ မခွဲခြားနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ခဉ်းစားနေတာဖြစ်တယ်”

ဟိုရုန်းကလည်း ကြားဝင်ပြောဆိုလာသည်။

“အကောင်ဆုံးက ဂိုဏ်းချုပ်ယွင်ကြွယ်ထောက်နဲ့ ကိုယ်တော်လေး ချွေးကို တွေ့ဆုံပေးပြီး ဆွေးနွေးနိုင်ရင် ဂိုဏ်းဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်”

“မိန်းကလေးဟို ပြောတာမှန်တယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးတာက ဂိုဏ်းဆင်ပြေတာပေါ့၊ ယွင်ကြွယ်ထောက် ဒီမဟာသံမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

ထိုစဉ် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ရုတ်တရက် တစ်နံတစ်ယောက်၏ အမိန့်ပေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟိုရုန်း ရပ်နေလိုက်စမ်း၊ ကိုယ်ရံတော် လေးဦး လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်း၊ ဟုလောက် မင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အမြန်ဆုံး ပြန်သိမ်းလိုက်ပါ”

ထိုလူ၏အသံသည် အလွန် ဩဇာသံပါလှ၏။

ထိုလူအသံ ဆုံးသည့်နှင့် ဝတ်နံနီလေးဦးက သူတို့၏ သံဆူးချိတ်များကို စားတို့ပေါ်မှ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြ၏။

ဟုလောက်ကလည်း သူ၏ သံလိုက်တုံးအား စားတို့ပေါ်မှ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ ထိုလူက အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းမှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာရာ မျက်နှာမူပြောပြာနဲ့ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိမည် ထင်ရသည်။

ထိုလူ အခန်းတွင်းရောက်သည်နှင့် ချွေးအောက်ခွမ်းအား ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် ဝမ်းကျင်းယိပ်၊ ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်လည်း ဖြစ်တယ်။ ခုလို ဆက်ဆံမိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ခွင့်ရတယ်”
“အင်း... အပြစ်ကတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာပဲ”

ဝမ်းကျင်းယိပ်က...
“ပန်တစ်ရာဂိုဏ်းက လူတွေရဲ့ အညံ့ဝတ်ပြုတာဟာ မယဉ်ကျေးမပေမယ့် အခုလိုလုပ်ရတာကို ကိုယ်တော်လေးချွေး သဘောပေါက်စေချင်တယ်”

ချွေးဆောက်ခွမ်းကလည်း ဤနေရာမှ ချက်ချင်း ထွက်ခွာရန် စိတ်မကူးသေးချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းဖြူလှ ပျံ့လွှားအဆောင်ဆီသို့ သွားနေပြီး နောက်တစ်ချက်မှာ ဒုဂိုဏ်းချုပ် ဝမ်းကျင်းယိပ် ထွက်လာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုအား မားအိမ်တွင်း၊ ပြန်ထည့်ပြီး အေးဇက်ဇက် လှမ်းမောပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီကနေညရဲ့ အစီအစဉ်တွေဟာ အတော်ကို ကောင်းမွန်လှပါတယ်။ နောက်ထပ် ဒီထက်ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ အစီအစဉ်တွေများရှိနေပါသေးသလား”

ဝမ်းကျင်းယိပ်က ပြုံးရယ်ကာ...

“လက်ထောက်နန်းရှင်လေးက ပြောတော့မယ်၊ တကယ်လို့ ဒီမှာနေပြီး အရက်ဆက်သောက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အဖော်အဖြစ် နေပေးပါ့မယ်။ တကယ်လို့ မနေချင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ယွင်ကြွင်ထောက်က ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မတွေ့တာလဲ”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်လေး ချွေးသိနေမှတော့ ကျုပ် မလိမ်ချင်တော့ပါဘူး။ ရွှေမြို့တော်က ပြန်လာတဲ့နောက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်စား ကျုပ်က ခုလိုလာရောက် ဂါရဝပြု ခဲ့သင့်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကျုပ်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကောင်းပြောစရာ ရှိနေတယ်”

ဝမ်းကျင်းယိပ်က မျက်နှာမပျက်ဘဲ...

“ကောင်းပါပြီ၊ ကိုယ်တော်လေးချွေးက ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ တွေ့ကိုတွေ့မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်လူလွတ်ပြီး ကြည့်နိုင်လို့က်ပါမယ်၊ တကယ်လို့ အနားယူ အိပ်ချင်နေမယ်ဆိုရင် မတတ်နိုင်ဘူး”

ကောင်းဆုံးသည်နှင့် မိန်းမပျိုလေး ဟိုရုန်ဘက်သို့ လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ဟိုရုန်... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သွားကြည့်ခမ်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမအိပ်သေးရင် ဒီက ကိုယ်တော်လေးချွေး တွေ့ချင်တယ်လို့ သွားပြောလိုက်”

ဟိုရုန်က အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်မည့်ဆဲဆဲ ဝတ်စုံစိမ်းဝတ် သိုင်းသမား လူသန်ကြီး တစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ပျာယံ၊ ပျာယာ ဝင်လာကာ ဝမ်းကျင်းယိပ် နားနားကပ်ပြီး တီးတိုး ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဝမ်းကျင်းယိပ်မှာ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားကာ မိန်းမပျိုလေး ဟိုရုန်အား အခန်းအပြင်သို့ မထွက်ရန် လက်ဟန်ပြလိုက်ရင်း ခုနဲ့ဆောက်ခွမ်းဘက်သို့ အေးဇက်ဇက် လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး ခင်ဗျားမှာ အဖော် ဘယ်သူ့ ယောက်ပါသလဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းက ဘာကြောင့် မေးသည်ကို နှိပ်စားမိလိုက်သည်။ သို့သော် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ငြင်းဆိုလိုက်၏။

“တစ်ယောက်မှ မပါလာဘူး၊ ခုနက ကျုပ်မိတ်ဆွေနဲ့ဦးလည်း ခင်ဗျားရွှေတင် ပြန်သွားပြီပဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားမေးရတာလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးချူးကို ဧည့်ခံခဲ့တဲ့ လီစန်းဆိုတဲ့ လူဟာ သုတ်သင်ခံလိုက်ရတယ်၊ ခဏန္တ ပန်းတစ်ရာမဟာထဲမှာ အကြံသမား ခိုမယ်ထင်တယ်”

ဝှမ်းကွင်းယီက ဝတ်နံနီကိုယ်ရံတော် လေးယောက်ဘက်လှည့်ကာ...

“ဝတ်နံနီဝတ်လေးဦးက ဧည့်ခန်းအသီးသီးမှာ ရှိတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို စိစစ်လိုက်၊ သံသယရှိမယ်ထင်တဲ့ လူမှန်ရင် ဖမ်းဆီးပြီး ငါ့ကိုလာတွေ့၊ တကယ်လို့ မနာခံရင် အဆုံးသာ စီရင်ပစ်လိုက်”

ဝတ်နံနီလေးတော်၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ မိန်းမပျိုလေး ရွဲဟူနီက လက်တစ်ချက်ဆွဲယမ်းကာ ဝတ်နံနီ မိန်းမပျိုများအား ဦးဆောင်ထွက်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် ဝတ်နံနီဝတ် လိပ်ပြာမယ် ငါးဖော်ကိုလည်း ဝှမ်းကွင်းယီက ဆက်လက်အမိန့်ပေးပြန်သည်။

“မင်းတို့ ငါးယောက် သံတိရိစ္ဆာန် စောင့်ကြပ်နေပါ၊ တကယ်လို့ သံသယဖြစ်ရော တစ်နံတစ်ယောက်ကို တွေ့ရင် ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနိုင်တယ်၊ အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူ တွေ့ရင် အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်” လိပ်ပြာမယ် ငါးဖော် ဝတ်နံနီ ငါးယောက်တို့ အခန်းတွင်းမှ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားသည်။

ထို့နောက် ဝှမ်းကွင်းယီက ချူးဆောက်စွမ်းဘက်လှည့်လာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးချူး၊ လူသတ်သမားကို မမီသေးစင် ဂေဠုစူးပြီ၊ ဒီမှာပဲ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မိတ်ဆွေဝှမ်းကွင်းယီနဲ့ သဘောက ကျပ် သွားရင်တာတောင် ခွင့်မပြုတဲ့သဘောပေါ့”

“လီစန်း အသတ်ခံရတဲ့အတွက် ပန်းတစ်ရာ မဟာထဲက လူအားလုံး သံသယဖြစ်နိုင်တယ်”

“မိတ်ဆွေ ... ဝှမ်းကွင်းယီ လီစန်းဟာ သိုင်းမလာကထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သိုင်းသမားဆိုတာ ကိုယ်ခံပညာ ညှိရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ နောက် လီစန်းက တကယ့်ကို သေသင့်သေထိုက်တဲ့ သူပဲလေး၊ ကျုပ် ဒီမှာ ဆက်နေပြီး ယွင်ကြွင်းထောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ ဆန္ဒရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုဆိုနီမှာတော့ ကျုပ် မနေချင်တော့ဘူး၊ နောက်နေ့များမှ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့”

ချူးဆောက်စွမ်း ထွက်သွားသည်ကို ဝှမ်းကွင်းယီက ဟန်တိုင်ငြင်း မပြုပေ။

မျက်နှာတစ်ဆောင် တစ္ဆေဟုလောက်ကသာ ရုတ်တရက် ဟန်ခနဲ အသံပြုလိုက်ရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးချူး ခဏနေပါဦး”

ချူးဆောက်စွမ်းက နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးဟု ဘာများပြောချင်သေးလို့လဲ”

ဟုလောက်က ရှေ့ပြန်နေရင်း တက်လာရင်း တဟင်းဟင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခုနဲ့ ယွင်ပြိုင်တိုက်နိုက်နေလို့လည်း မကောင်းပါဘူး ကိုယ်တော်လေးချူးနဲ့ ဘယ်လက်မောင်းကို ကျွပ်စို့ အဆိပ်မီးအက မလွှဲ

မရှောင်သာတဲ့အတွက် ထိမှန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ အဆိပ်ဖြေဆေး ကျုပ်ပေးပါ့မယ်။ ကိုယ်တော်လေးက ချက်ချင်းပဲ မျိုးချလိုက်ပါ။”

ချူးအောက်စွမ်းက လက်ခါယမ်းပြုရင်း...

“ဟုလောက်... ခုမှ အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့။ ကျုပ် ခင်ဗျား အဆိပ်ကို ခံနိုင်တယ်။ ခင်ဗျား အသုံးပြုတဲ့ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းဟာ ကျုပ်အတွက် မမူလောက်ပါဘူး။”

ထိုအခါ တချောကြီးဟုလောက်မှာ ဝှမ်းကွင်းယိနှင့် မိုးနန့် မိစ္ဆာညီနောင် နှစ်ယောက်အား အသိသက်သေထားလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေတို့ သုံးဦးအပြင်ပါပဲ။ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေး ချူးဟာ အဆိပ်သင့်ပြီးသေဆုံးသွားခဲ့ရင် ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။”

စကားဆိုသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းဘက်လှည့်ကာ အေးစက်စက် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ကိုယ်တော်လေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်လည်း သွားနိုင်ပါပြီ။ ကျုပ် မတားတော့ပါဘူး။”

ချူးအောက်စွမ်းက မည်သို့မှ ဖြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ အခန်းအပြင်သို့ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားသည်။

သို့သော် ချူးအောက်စွမ်းအား အဘိုးကြီးတစ်ဦးက မမျှော်လင့်ဘဲ ဟန့်တားလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘိုးကြီးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်အဝါ၊ မုတ်ဆိတ်အဝါနှင့် မျက်နှာနီရဲနေပြီး မျက်လုံးအစုံ တောက်ပနေကာ အတွင်းအား အလွန်နက်ရှိုင်းသောလူဖြစ်မှန်း ထင်ရှားသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ထိုအဘိုးကြီးအား ကြည့်ကာ တော်တော်လေး တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့နောက်ဘက်သို့ မည်သည့်အမျိုးက ရောက်နေမှန်းကိုပင် ချူးအောက်စွမ်း မသိလိုက်ပေ။

ထို့အတူ ဝှမ်းကွင်းယိ၊ မျက်နှာတစ်ထောင် တရွေဟုလောက်နှင့် မိုးနန့်မိစ္ဆာညီနောင် နှစ်ယောက်တို့၏ မျက်နှာတွင်လည်း အံ့သြဟန်များ အထင်သာပေါ်လွင်နေသည်။

ဤထူးဆန်းသည့် အဘိုးကြီးမှာ ပန်းတစ်ရာဂေဟာနှင့် မပတ်သက်မှန်း ထင်ရှားသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် လူထူးဆန်းအဘိုးကြီးက မည်သည့်သဘော၊ မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာသနည်း။

ထူးဆန်းသည့် အဘိုးကြီးက ချူးအောက်စွမ်းအား တစ်မျက်ကြည့်လိုက်ရင်း မေးလာသည်။

“မောင်ရဲ့အမျိုးအနွယ်က ချူးအမျိုးအနွယ်လား။”

အဘိုးကြီး၏ အသံမှာ အေးစက်လေးလံနေသော်လည်း ခေါ်သံထွက်သည့် လေသံမျိုး မဟုတ်ပေ။ အဘိုးကြီးသည် ဤသို့ အကွင်ပါနေသည့်အတွက် နူးညံ့သည့် လေသံမျိုးကို မသုံးတတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကွန်တော် ချူးအောက်စွမ်းပါ။”

“ဧကရစ်နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းစွင်လေး ချူးအောက်စွမ်းဆိုတာလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။”

မိမိမှာမည်ကို မေးလာသည့်အတွက် အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနိုင်သည်။

ထိုအခါ အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးအစုံက အနီးတွင် ရပ်နေသည့် ဝှမ်းကွင်းယိတက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး လေသံမာမာဖြင့် မေးလာပြန်သည်။

“ဒီဇာတာထဲမှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ပြစ်ဒဏ်ပေးတာ အဟုတ် ပဲလား။”

ဝမ်းကျင်းယီမှာ ဤအဘိုးကြီးအား မည်သည့်နေ့ရာက ရောက် ရှိလာမှန်း မသိသော်လည်း ချက်ချင်း ပြောကြားလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဇာတ်ပို့တစ်ဦးဟာ ဘုမ္မိ ဘုမ္မိနဲ့ လုပ် ကြံမလိုက်ရတယ်။”

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်တို့က ဘာမှမဆိုတဲ့ ဒီဇာတာက ဧည့်သည် တွေကို ဂေဟာအပြင် မထွက်ခွာရဘူးဆိုတာ သဘာဝမကျဘူး။”

အဘိုးကြီး၏ စကားကြောင့် ဝမ်းကျင်းယီမှာ ပြောကြားရ ခက် သွားသလို ဖြစ်သွား၍ မျက်နှာတစ်ဖောင် တစ်ဖွဲ့ဟုလောက်က ကြားဝင် ဟိန်းဟောက်လာသည်။

“အဘိုးကြီး ... နုလို့ အသက်ရှင်နေတဲ့ ရက်လေးအတွင်း မှတ်စရာကောင်းတဲ့ အရက်ပိုသောက်တော့မော ဘာဖြစ်မှာလို့လဲ။ ခင်ဗျား လူလောကနဲ့ ဧည့်ခံမိတဲ့ အထောက်အပံ့မခံရဘူးတဲ့လား။”

ထိုစကားကြောင့် ထူးဆန်းသည့် အဘိုးကြီးမှာ ဒေါသထွက် လာကာ ဟုလောက်အား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လေသံမာမာဖြင့် လှမ်း မေးလာသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် ဟုလောက်လို့ ခေါ်တယ်။ သိုင်းလောကသား တွေကတော့ မျက်နှာတစ်ဖောင် တစ်ဖွဲ့ဟုလောက်လို့ ခေါ်ကြတယ်။”

“ဪ ... သိုင်းလောက နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ပါလား။ ဒါပေမယ့် ကျော်တဲ့နာမည်က ကောင်းတဲ့နာမည်မဟုတ်ဘူး။ နာမည် ပုပ်ကြီး ပြစ်နေတယ်။”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... လူဆိုတာ နာမည်ချန်ထားရန်ခဲရတယ်။”

ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ နာမည်တစ်လုံးကျွန် ရန်ခဲ၍ အရေးကြီးတယ်။ ရှင်တာ သေတာကိုလည်း သိုင်းသမားမှန် ရင် အရေးစိုက်စရာမလိုဘူး။”

လူထူးဆန်းအဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ အမူအရာ ရုတ်တရက် တစ်မျိုးပြောင်းသွားကာ ...

“ဟုလောက် ရွှေတိုလားခဲစမ်းမင်းကိုင်ငါ့ဇာတ်ဇာတာပေးမယ်”

တစ်ဖွဲ့ကြီး ဟုလောက်မှာ အဘိုးကြီးရှိရာသို့ ခြေနှစ်လှမ်းခန့် တိုးလာခဲ့သည်။

“အဘိုးကြီး ... တကယ်လို့ ခင်ဗျား ခေတ်ဇာတာတာ မှန်ခဲရင် ကျုပ် ခုချက်ချင်း အရက်ပိုင်းပြင်ပြီး ဧည့်ခံပါမယ်”

“ဟုလောက် မင်းကို ငါ ခုချက်ချင်းပဲ ဟောလိုက်မယ်။ မင်းဟာ လောလောလတ်လတ် သွေးထွက်သံယို မြင်တယ်”

ထိုဟောချက်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ဖောင် တစ်ဖွဲ့ဟုလောက် မှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မှားသွားပြီ ... ကျုပ် ...”

ဟုလောက်၏ စကားမဆုံးမီ ရုတ်တရက် အနီရောင် အဝတ် ပြောက်ကွား ဟုလောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသဖြင့် ဘေးသို့ ကပွတ်ကယာ ဆုတ်ခွာသွားတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ လှုပ်ခါးပြက်သကဲ့သို့ ပြန်ဆန်နေ၍ ပန်း တစ်ရာ ခုဂိုဏ်းချုပ် ဝမ်းကျင်းယီနှင့် မီးနုတစ်ဖွဲ့သို့ နှစ်ဖော်တို့ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား အံ့သြနေကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူထူးဆန်းအဘိုးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ် မှာ လုံ့လလှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ မျက်နှာတစ်ဖောင်တစ်ဖွဲ့ကြီး ဟုလောက် ၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းစတစ်ခု ပြတ်ထွက်သွားကြောင်းမှာ မည်

သည့် လက်နက်၊ မည်သည့်အကွက်ဖြင့် သုံးလိုက်မှန်းပင် မည်သူမျှ မသိမမြင်ကြချေ။

သို့သော် ချူးအောက်စွမ်း တစ်ယောက်ကမူ အဘိုးကြီး၏ ဓားချက်နှင့် ဓားကွက်အား အသေအချာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဤနေရာသို့ ဤလူထူးဆန်းအဘိုးကြီး ရုတ်တရက် ရောက်လာကတည်းက အဘိုးကြီးအား စူးစူးရှရှ်နီနီ အက်တော်ကြည့်နေခြင်းကြောင့် ချူးအောက်စွမ်း မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီး၏ အင်္ကျီကြားတွင် ဂုတ်ထားသည့် ဓားတိုလေးမှာ သံချေးများပင် တက်နေပြီး ဓားအလင်းရောင် ဖြာထွက်မှု လုံးဝမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းကွင်းယိတ် လူသိုက် သတိမထားမိခြင်းဖြစ်၏။ အဘိုးကြီး၏ ဓားတိုလေးမှာ တစ်ပေမျှပင် မရှည်သော်လည်း ဓားမြှောင်ထက် အနည်းငယ်ရှည်ပြီး သံချေးတက်နေသည့် ဓားတစ်လက်သာ ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးမှာ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။ အစပိုင်းတွင် ဓားဆွဲထုတ်ပြီး တစ်ဖက်လူကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနဲ့ဟန်ပင် မထွေချေ။

အဘိုးကြီး၏ အမှုအရာက-အေးစက်စက်ရှိနေပြီး တစ်ဖက်လူအား လှုပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ရာတွင် သွေးအေးလှ၏။

ဝမ်းကွင်းယိတ် အဘိုးကြီးအား လေးစားသောလေသံဖြင့် မေးလာသည်။

“နောင်ကြီး ဘာကြောင့် တစ်ဖက်လူကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ရတာလဲ”

အဘိုးကြီးက ...

“သိချင်လို့လား”

“ကျုပ်ဟာ ဒီမဟာရဲ့ အိမ်ရှင်ဆိုလည်း မမှားဘူး။ ဒီမှာ ငိုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ ခန့်သည့်တွေပဲ။ နောင်ကြီးလည်း ခန့်သည့်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ခန့်သည့်အချင်းချင်း ပြဿနာဖြစ်တာကတော့ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဝမ်းကွင်းယိတ်က သိသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ် လွန်ခဲ့တဲ့ လဝက်တုန်းက ပေါင်တိန်မြို့မှာ အနက်ရောင် ဆိုးသွမ်းရက်စက်တဲ့ အဆင့်မြင့် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသား တစ်ဦးကို သုတ်သင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူမသေမီ သူ့စိတ်ထဲမှာ အသေမဖြောင့်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူအသေဖြောင့်အောင်ဆိုပြီး ကျုပ်က သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”

ဝမ်းကွင်းယိတ်က ...

“ဧကန္တ ဟုလောက်နဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိနေတယ်ထင်တယ်”

“မှန်တယ် ... တူလောက်ဟာ အဲဒီလူရဲ့ မိန်းမကို မတရားကြိုပြီး သုတ်သင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ဟုလောက်နဲ့ ဘယ်လက်ကို ကျုပ် ဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ တကယ်တော့ ဟုလောက်နဲ့ ကျုပ်ဟာ ရန်ပြီးရန်မရှိခဲ့ဘူး။ ကတိကေးတစ်ခွန်းအတွက် ခုလိုလုပ်ရတာပဲ”

ဝမ်းကွင်းယိတ်က ...

“နောင်ကြီးရဲ့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ကျုပ်နာမည်ဟာ နားထောင်လို့ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် မေးမနေပါနဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလား သစ်ပင်မှာ အမြစ်ရှိတယ်၊ လူမှာလည်း

နာမည်ဆိုတာ ရှိရမယ်၊ ဘယ်သူမဆို သေသွားတဲ့အခါ နာမည်ကို တော့ စွန့်ထားခဲ့ရမှာပဲ၊ နောက်ကြီးရဲ့ ဓနက အကွက်ဟာ အင်မတန် ရက်စက်လှတယ်၊ ဘယ်လိုတီးက အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်လည်းဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိပါရစေ။

“ကျွန်ုပ် မျိုးရိုးနာမည်က ဆုံလို့ခေါ်တယ်”

ဆိုဆိုသည့် နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရှိသမျှလူအား လုံး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

အထူးသဖြင့် ချွေးဆောက်စွမ်းမှာ ထိုအဘိုးကြီးအား မျက်တောင်မခတ် ခိုက်ကြည့်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင် မိမိနှင့် မျိုးရိုးဆိုထားသည့် ဆရာဆုံများ ဖြစ်နေမလားဟု ထင်မှတ်ကာ အသေအချာ ကြည့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မဟုတ်ချေ... ဆရာဆုံ လုံးဝမဟုတ်... အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ ပုံပန်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားကလည်း လုံးဝမတူ၊ အသံကလည်း ကွဲပြားခြားနားနေသည်။

ဝှမ်းကွင်းယိုမှာ တုန်လှုပ်စွာ ကြောင်ငေးနေရင်း ပေးဖြစ်အောင် ပေးပြန်သည်။

“မျိုးရိုးက ဆုံမျိုးရိုးဆိုတော့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“လူတကာက ကျွန်ုပ်ကို ချွန်နလုံးရှင် ဆုံယိုကျွတ်ကလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ နောက်ပြီး သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုတဲ့အခါ တစ်ကွက် ပဲသုံးတယ်၊ နှစ်ကွက်မသုံးဘူး”

ဝှမ်းကွင်းယိုက မျက်လုံးအနံ့ကို မှေးစင်းရင်း ကျုံ့လှထူးဆန်း အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ထိုအတူ ချွေးဆောက်စွမ်းလည်း စဉ်းစားကြည့်သည်။

မည်သို့မျှ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။

ဝှမ်းကွင်းယိုက အဘိုးကြီးအား အမြဲတင် ပြောဆိုသွား၏။

“နောင်တော်ဆုံ... ခင်ဗျားရဲ့ ဓာနက တစ်ကွက်ဟာ ရက်စက်ရာ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သတိပေးစကား တစ်ခွန်းတောင် ထွက် ပေါ်မလာဘူး”

“အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းဟာ ပန်းတစ်ရာကိုတီးရဲ့ လက်ထောက်မီးခိုးချုပ် မဟုတ်လား”

“မမှားပါဘူး”

“ဒါဆို ခုချက်ချင်း အမိန့်ပေးပြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်ပါ၊ ဒီမှာ စည်သည် မလုပ်ချင်ကြတဲ့သူတွေ ကိုယ်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြပါ စေ၊ လိစန်းကိုသတ်တာ ငါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လိစန်းဟာ ကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ စာရင်းရှင်းချင်ရင် ငါနဲ့ လာရှင်းနိုင်တယ်၊ တခြားဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုင်းဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဝှမ်းကွင်းယိုမှာ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားသလို ချွေးဆောက်စွမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ဆုံသြဇာနန်း ဖြစ်သွားရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လိစန်းကို လုပ်ကြံလိုက်သူမှာ မိန်းမပျိုလေး ကုန်းခြူးလှဖြစ်မှန်း ချွေးဆောက်စွမ်း ရိပ်စားမိသည်။ ဤအဘိုးကြီးက ဘာကြောင့် ကြားဝင်မိရသနည်း။

ပန်းတစ်ရာကိုတီးနှင့် တမင် ပြဿနာစွာနေသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

ဒုဂိုဏ်းချုပ် ဝှမ်းကွင်းယိုမှာ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ‘ဒေါသစိတ်’ ကို မဆန်းစစ်နိုင်ဘဲ တင်းမာခက်ထန်သော လေသံဖြင့် ပြန်ကြွေ၏။

“အဘိုးကြီးဆုံ... အသက်ကို အသက်နဲ့ ပြန်လေ့ရှိမယ်၊ အကြွေးတင်ရင် ဝေ့ပြန်ဆပ်ရတယ်၊ ဒီက လွယ်လွယ်နဲ့ လွှတ်သွားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

ထိုအခါ လူဆန်းကြီး ဆုံယိကျောက်က ခပ်ထောထော ရယ်
မောရင်း...

"ဒုက္ခိဏ်းချုပ်ဝမ်း သေနေမနေဘဲ မသေချင်စမ်းပါနဲ့"

စကားမြတ်ပြီး ချွေးအောက်စွမ်းဘက်လှည့်ကာ လက်တစ်ချက်
ထုရမ်းပြပြီး ပြောဆိုလာသည်။

"ကဲ... ချွေးအောက်စွမ်း ငါတို့သွားကြနီ၊ တိတ်ဆိတ်အေး
ဆေးတဲ့ နေရာမှာ အရက်ထပ်သောက်ကြမယ်"

အဘိုးကြီး ဆုံယိကျောက်၏ လေသံက ချွေးအောက်စွမ်းအား
မိတ်ဟောင်းတွေဟောင်း တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောဆိုဆက်ဆံနေလေ
သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ မည်သို့မည်ပုံ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ပြောဆိုရမှန်း
မသိအောင် ပြစ်နေမိသည်။

ဝမ်းကွင်းယိက ရုတ်တရက် မာန်တစ်ချက်တင်းကာ ဆုံယိ
ကျောက်အား အားကုန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ဆုံယိကျောက်က လက်တစ်ဖက် မြှောက်ကာ
ထွယ်လင်းလိုက်ရာ ဝမ်းကွင်းယိမှာ နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်း ဆုတ်သွား
ပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများပင် ထွက်ကျလာသဖြင့် ဒဏ်ရာ
ပြင်းထန်ပုံရသည်။

အဘိုးကြီး ဆုံယိကျောက်က ဝမ်းကွင်းယိအား ကြည့်ကာ...

"ဝမ်းကွင်းယိ... ငါ ခုနက ပြောပြီးပြီ၊ သေနေမရောက်ခင်
မသေချင်ပါနဲ့၊ အခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရှာခင်တဲ့အတွက် ဟင်း...
ငါ့ရဲ့ ဒီအကွက်ဟာ အပျော့ဆုံးဆိုတာ မင်းသိထားစမ်း"

စကားဆုံးသည်နှင့် ချွေးအောက်စွမ်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ...

"လာ... သွားကြနီ၊ ဒီနေရာမှာ နေလို့မကောင်းဘူး၊ နေရာ
ကောင်းတစ်ခု ရှာပြီး အရက်သောက်ကြမယ်"

ချွေးအောက်စွမ်းက...

"ဆရာကြီးဆုံ မိုးသိပ်ချုပ်နေပြီ"

"ချွေးအောက်စွမ်း... ယောက်ျားဆိုတာ ချတ်ချတ်လတ်လတ်
တင်းတင်းမာမာရှိရမယ်၊ မိန်းကလေးတွေလို ဟိုပျော့ပျော့ မဖြစ်
ရဘူး၊ ကိုင်း... သွားကြမယ်"

စကားဆုံးသည်နှင့် ချွေးအောက်စွမ်း၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို
ဖမ်းဆုပ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ချွေးအောက်စွမ်း၏ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ရုတ်တရက် သံမဏိ
ပြတ်တုတစ်ချောင်း အညှပ်ခံလိုက်ရသည့်အလား ခံစားလိုက်ရသဖြင့်
ရုန်းထွက်ရန် လုံးဝမလွယ်ကူချေ။

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ အလိုလို တန်လှုပ်သွားရင်း သူ့ခြေ
ထောက်များက အလိုအလျောက် အဘိုးကြီး ဆုံယိကျောက်နှင့် အတူ
အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့၏။

ဝရန်တာ အပြင်ရောက်သည်နှင့် မိန်းမပျိုလေး ဝန်လင်နှင့်
ဟက်ပင်းတို့မိကာ ချွေးအောက်စွမ်းက ဝါးတုံးလှမ်းမှာကြာလျက်၏။

"ဝန်လင်... တံခါးမှာ မိန်းကလေးကျန်းကို စောင့်နေ၊ သူ
ပြန်လာရင် မင်းတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုဆိုင် ပြန်ပြီး စောင့်နေပါ၊
ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်"

ဝန်လင်သည် ဖျက်လုံးထောင့်ကပ် ကြည့်နေသော်လည်း မည်

သည့် စကားမျှ ပြန်မေးခြင်း မရှိပေ။

အဘိုးကြီး ဆုံယိကျောက်ကလည်း မေးမြန်းဝင်ရောက်ခြင်းမရှိ
ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဝန်တစ်ရာကလေးအပြင်ဘက်

ရောက်လာပြီးမှ ဆုံယိကျောက်မှာ ချွေးအောက်စွမ်း၏ ဝက်အား
လွှတ်လိုက်လေသည်။

“ချူးအောက်ခွမ်း... ငါ့ပညာခွမ်းနဲ့ မင်းကို နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း အဲဒီမှာရှိနေရင် အပိုစကားတွေ ပြော ပြီး မင်းရဲ့ ဟာကွက်ကို တစ်ခေါ်လို့ ခိုဝံ့စားမိသွားမှာ ခိုးတဲ့အတွက် ကြောင့် ခုလို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ရတာပဲ”

“ကျွန်တော် သဘောမပေါက်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်၊ လိစန်းကို ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေက သုတ်သင်ပြီး ဆရာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပါတယ်လို့ ကြားဝင်ပြောရတာလဲ”

“ငါ့အနေနဲ့ကတော့ လိစန်းတစ်ယောက်ရဲ့ အသက် သုတ် သင်တယ်လို့ အထင်မရလည်း အရေးတော့မဟုတ်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြော လျှောက်လာရင်း အရက် ဆိုင် တစ်ဆိုင် တွေ့သည့်နှစ် နှစ်ယောက်သား ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အပေါ်ထပ် လူရှင်းသည့် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စားပွဲထိုး အား အဘိုးကြီး ဆုံယိုကျောက်က ငွေတုံးတစ်တုံး ပေးကာ မှာကြား လိုက်သည်။

“ခွာတိတ်... ငါတို့ နေရာဌာနပြီး စကားပြောမလို့ အရက် တွေ ဘာတွေ ယူမလားနဲ့၊ ရေခဲခွေကြမ်းကောင်းကောင်း တစ်ဆုံးရ ရင် တော်ပြီ၊ ပိုတိုပိုက်ဆံ မင်းပဲယူထားလိုက်”

စားပွဲထိုး လေး ခွာတိတ်ကလေးမှာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး အကောင်းဆုံး ရေခဲခွေတစ်ကရားယူလာကာ ချူးအောက်ခွမ်းတို့အား ချပေးလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလေး ထွက်ခွာသွားသောအခါ ထူးဆန်းသည့် အဘိုး ကြီး ဆုံယိုကျောက်က တိုးညှင်းစွာ ပြောဆိုလာ၏။

“ချူးအောက်ခွမ်း... မောင်ရင်ကို ရွာလိုက်ရတာ၊ ငါ့မှာ မမြဲ တိုရတော့မယ်”

“ချူးအောက်ခွမ်းမှာ မယုံနိုင်အောင် အံ့သြသွားပြီး...”

“ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့လူဟာ မောင်ရင်ကို သိုင်းမှောက်မရ၊ အဆင့်အမြင့် ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေမည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ပညာတွေဟာ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင်ကို ငါ့တပည့် အဖြစ် လက်ခံမလို့မိ”

“ဆရာကြီးရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် လေးစားသလို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်သက်မှာ ဆရာနှစ်ယောက် မရှိသင့်ဘူး ထင်တယ်”

“ချူးအောက်ခွမ်း... ရှေးအခွဲအလာ စကားတွေနဲ့ ငါ့ကို မမီပါနဲ့၊ မောင်ရင် တစ်ချိန်က ဆရာတပည့် ခံခဲ့တဲ့ အချိန်တွေကို ငါ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတယ်၊ မောင်ရင်ဟာ စာရင်း မှတ်သားထားတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပြီး တကယ် တပည့် အဖြစ် တခမ်းတနား လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်ခွမ်း စိတ်ထဲ၌ အလွန်အမင်း အံ့သြလာရသည်။

“ဆရာကြီး... ခုနက ဆရာကြီး ပန်းတစ်ရာ ဂေဟာထဲမှာ ပြောလိုက်တဲ့ နာမည်ဟာ နာမည်အတိုများ ဖြစ်နေမလား”

“ချူးအောက်ခွမ်း... မင်း အပိုတွေ လျှောက်ပြောနေနဲ့၊ ငါ သိုင်းမှောက်မှာ အနားယူခဲ့တာကြာပြီ၊ မြန်မြန်ထွက်လာရမိလို့ဟာ မင်းကို လိုက်ရှာတာပဲ၊ ဒီအတွက် ငါ အလေးအသိ အမြဲပေးမိနေမိ”

“ဒီကိစ္စဟာ ရုတ်တရက် ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စမို့ ကျွန်တော် အမြဲပေးမို့ အလွန်ဂရုစိုက်နေပါတယ်”

“ငါ့လို အသက်ကြီးပြီး ပညာရှိတဲ့သူက မင်းရဲ့ ဝိရာအဖြစ် လုပ်နိုင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ခုနက ဟုလောက်ကို ပြလိုက်တဲ့ တစ်ကွက်တည်းနဲ့ ငါဟာ မင်းရဲ့ဆရာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆဲတင်းနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလုနဲ့ အတွင်းအား ပညာ လေ့ကျင့်နေပါတယ်၊ လပြည့်နေ့ညမှာ ...”

“ဒါက အသေးအမွှား ကိစ္စပါ၊ ငါ့ရဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ အတွင်း”

အားနဲ့ မောင်ရင် သွေးလေမညီညွတ်မှုကို စွင်းလင်းလို့ရတယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ အလွယ်တကူ မယုံကြည်ပေ။

အကယ်၍ တစ်မက်လုက မကောင်းအကြံဖြင့် မိမိအား ကျန်းမြူးလုနဲ့ စွဲပစ်ပြီး သွေးလေများ ပျံ့နှံ့သွားပါက မိမိ လေ့ကျင့်လာ နဲ့သည့် အတွင်းအားများမှာ သစ်ရွက်တစ်ရွက် လေလွင့်သွားသကဲ့ သို့ ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

“ဆရာကြီး... ကျွန်တော် အခုခွက်ခွင်းပဲ အဆုံးအဖြတ် ပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျန်းမြူးလုနဲ့ ဆွေးနွေးသင့်ပါတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွင်းအားတစ်ခက် သူ့ကြောင့် တိုးတက်လာခဲ့ရပါ တယ်၊ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ မလုပ်သင့်ဘူး”

“တကယ်လို့ မိန်းကလေးကျန်းက သဘောမတူဘူးဆိုရင် ကော...”

“ကျန်းမြူးလုဟာ အစကတည်းက ကျွန်တော့်အတွက် အတွင်းအား နက်ရှိုင်းလာအောင် လုပ်ပေးလာမှုတော့ အသေခံစရာ ရှိတာတောင် သူခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခုလို အခွင့်အရေးမျိုး ရရှိမှာ သူသိရင် ကန့်ကွက်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ချွေးအောက်ခွမ်း... မောင်ရင်ဟာ ကျွပ်ကို မယုံမကြည် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွပ် မသိဘူးများ ထင်နေသလား၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ဒီကိစ္စအတွက် ငါဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ မင်း ဘာမှ ဆင်ခြင် တက်နေစရာ မလိုဘူး၊ မနက်ဖြန် မွန်းတည့်မျှိန် ငါ တောင်ဘက် တံခါးမှာ အောင့်နေမယ်၊ သိုင်းလေ့ကျင့်မယ့် နေရာကို အတုသွားပြီး လေ့ကျင့်ကြမယ်၊ ကဲ ... ငါပြန်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ခြေသံပြင်းမြင်း နင်းထွက်သွားလေတော့ သည်။

ထိုအချိန်၌ အောက်ထပ်လေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ ခြေသံ ပြင်းပြင်းဖြင့် နင်းတက်လာသံ ကြားရပြန်သည်။

ထိုလူအား ချွေးအောက်ခွမ်း မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဝမ်းသာအား တက်သွားတော့သည်။

ထိုလူမှာ တခြားမဟုတ် ပျံ့လွှားဆောင်တွင် ချိန်းဆိုထားသော ဆရာဆိုဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်လေကားအတက်တွင် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် မျက်နှာ ခွင်းဆိုင် မတ်တတ်ရပ်နေရာ မည်သူက အစစ်အမှန်မှန်းပင် မဖြော နိုင်ချေ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် နာမည်တူ အမျိုးမျိုး ပြောင်းခဲ့သော လူဆန်း ကြီးများလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးတွင် တူညီသည့်အမျက်နှစ်မျက်ရှိ၏။

ထိုအမျက်မှာ နှစ်ယောက်လုံး၏ အမှူအရာသည် လွန်စွာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက်ရှိပြီး မျက်လုံးအနံ့မှာ ချစ်တောက်ပင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာ ရန်သူ

ကြီးများ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခုခိုက်ကြည့်နေကြသည့် အလား ထင်မှတ်ရ၏။

ထိုအခိုက် ဆရာဆိုသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတက်ပြီး စားခွဲ တစ်လုံးခြား နေရာလောက်၌ ရပ်နေလိုက်၏။

ထိုအချိန် လှေကားဆီမှ ကျန်ခြူးလူနှင့် မုန့်လင်တို့လည်း ယောက်ျားလေး အဝတ်အစားများဖြင့် ဟန်ဆောင်ဝတ်လာရင်း တက်လာကြသည်။

လှေကားထိပ်တွင် ရှိနေသော အဘိုးကြီး ဆုံယိကျောက်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းတို့ဆီသို့ လေးနက်သော မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် ခုခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်တွင် ချူးဆောက်စွမ်းတို့ ငါးဦးသာရှိပြီး စားခွဲထိုးမှာ သူတို့ငါးဦးအား ကြည့်ရင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။

ငါးယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေရာမှ ချူးဆောက်စွမ်းက ဆရာဆိုအား ကြည့်ကာ စကားစလေသည်။

“ဆရာဆို...”

ချူးဆောက်စွမ်းက စကားစရုံသာရှိသေးသည်။ အဘိုးကြီး ဆုံယိကျောက်က ချူးဆောက်စွမ်းအား လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ချူးဆောက်စွမ်း... မင်း ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲ၊ ငါ့ကို ခေါ်တာလား၊ နောက်ရောက်လာတဲ့သူကို ခေါ်တာလား။”

“ဆရာကြီးဆုံယိကျောက် နောက်ရောက်လာတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ မျိုးနွယ်နာမည်က ဆုံယိဝိ”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးဆုံယိကျောက်မှာ ဆုံသြသော အမူအရာ ဖြစ်သွားပြီး ဆရာဆိုအားကြည့်ကာ တဟင်းဟင်း ရယ်မောလိုက်၏။

ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... နောင်ကြီးက ဆုံအမျိုးအနွယ် ပြောင်းလိုက်တော့ ကျွန်တို့ ဆုံမျိုးနွယ်နာမာ ဂုဏ်သိက္ခာ ပိုတက်သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တို့ ဆုံမျိုးနွယ်ရဲ့ ဘိုးအေးတွေဆီ သွားကန်တော့ရဲ့ ကောင်းတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ချွေ့တော်မှ ဆရာဆိုဆိုသည့် အဘိုးကြီးမှာ ဆုံအမျိုးအနွယ် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသွားသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ဆုံသြသွားသော်လည်း ဆရာဆိုက မည်သို့ တုံ့ပြန်လာမည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

သို့သော် ဆရာဆိုမှာမှ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မရှိချေ။ အဘိုးကြီး ဆုံယိကျောက်က ဆရာဆိုအား ကြည့်ကာ

“နောင်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးအနံ့က ရက်စက်မယ့် အနံ့အယောင်တွေ ရှိနေတယ်၊ ကြည့်ရတာ ဒီနေရာကို ရိုးရိုးသားသား ရောက်လာမယ် မထင်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ကြစို့၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ထုတ်ပြရမလား၊ နောင်ကြီးကပဲ တစ်ကွက်တည်း ထုတ်ပြမလားဆိုတာ ပြောပါ”

ထိုအချိန်အထိ ဆရာဆိုမှာ လုံးဝ စကားပြောခြင်း မပြုပေ။ ချူးဆောက်စွမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် မဆောင်အညံ့နိုင်ဘဲ ဆရာဆိုအား လှမ်းမေးလာတော့သည်။

“ဆရာဆို... ဆရာဆိုဟာ ဆုံအမျိုးအနွယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ချူးဆောက်စွမ်း... ငါ့သား ဆရာဆိုနာမည်နဲ့ ကျောက်စဉ်မြို့မှာ လူများသိအောင် မလုပ်နိုင်ရင် မင်းရှေ့က ဆရာအမင်ဟာ ဘယ်ထွက်ပေါ်လာတော့မလဲ”

ဆုံယိကျောက်မှာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“အင်း... နောင်ကြီးရဲ့ ပညာက မဆိုးလှပါဘူး။ သိုင်းလောကကြီးမှာ ဆရာဆိုဆိုတာ နှစ်ယောက်မရှိသင့်ဘူး။ ကျုပ် လွပ် ရွာလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒုတိယအကွက်ဆိုတာမျိုး လုံးဝမရှိဘူး။ နု သိုင်း လောကမှာ ဆရာဆိုဆိုတဲ့လူက ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လုပ်နေတာနဲ့ ကျုပ်တောင် ဆုံအမျိုးအနွယ်ရဲ့ နောက်ပေါက် လူတစ်ယောက်လို့ အထင်မနေရတယ်”

ဈေးဆောက်စွမ်းက ကျောက်တုံးမြို့မှ ဆရာဆိုအား နားမလည် နိုင်ဘဲ ကြည့်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ဆရာဆိုရဲ့ နာမည်ရင်းက...”

“ကျုပ်နာမည် ဝန်ကုတင်လို့ မေါ်တယ်”

ဝန်ကုတင်ဆိုသည့် နာမည်သုံးလုံးကို ကြားလိုက်ရသော ဈေး ဆောက်စွမ်းမှာ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ပြီးခဲ့သည့် နေ့များက ဈေးဆောက်စွမ်း စာတိမ်မြေသို့ ပြန်ခဲ့ ပြီး ဖခင်၏ အမွေပစ္စည်းတချို့ဖြစ်သော စာရေးကိရိယာ အနည်း ငယ်ကို ပြန်ယူခဲ့၏။

ထိုစာရေးကိရိယာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဝန်ကုတင်သည် သူ့ဖခင်နှင့် စာဆက်သွယ်မှုရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဖခင်၏ မိတ်ဆွေ ကောင်း တစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရတော့သည်။

အဘိုးကြီး ဆိုယီကျောက်က ဝန်ကုတင်ဆိုသည့် နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သိုင်းလောကမှာ ဝန်ကုတင်ဆိုတဲ့ လူတော့ ရှိတယ်။ ဒီအဘိုးကြီးဟာ ဝန်ကုတင် အစစ် ဟုတ်မဟုတ် သံသယ ဝင်နေရပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ဆရာဆိုလို့ လိမ်ညာနဲ့ပူး လေတော့ ဝန်ကုတင်အဖြစ် မလိမ်ညာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြော နိုင်ဘူး”

ဆရာဆို တဖြစ်လဲ ဝန်ကုတင်က လေးလံသော လေသံဖြင့် ဆိုယီကျောက်အား လှမ်းပြောလာသည်။

“ဆိုယီကျောက် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို သိလွက်သားနဲ့ မသိ သလို ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့”

“မှတ်မိတာတော့ မှတ်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဝန်အမျိုး အနွယ် ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ်ဘယ်သိပါလဲ။ ကဲဟဲ့... တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဝန်ကုတင် အစစ်ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ မယ်၊ ကျုပ်ကို အရက်တိုက်မှာလား၊ ဒါမှမူ ကုတ် ကျုပ်ကပဲ တိုက်ရမှာ လား”

အဘိုးကြီး ဝန်ကုတင်က ...

“ဆိုယီကျောက် ခင်ဗျား အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ ဟိုတစ်မျိုး ခင်ဗျား ကျုပ်ပစ္စည်းကို အလစ်သုတ်သွားတာ အခုပြန်ပေးဖို့ ကောင်း နေပြီ”

ဆိုယီကျောက်မှာ နားလည်ရခက်သွားပြီး...

“ဈာ... ဟိုတစ်မျိုးတုန်းက ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းကို အလစ်သုတ်သွားတယ် ဟုတ်လား...”

ထိုအခါ အဘိုးကြီး ဝန်ကုတင်က ဖပ်ပြတ်ဖြတ် ပြောဆို လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက အလစ် လုယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ကျောက်စိမ်းစာမြတ်ပဲ”

ဆိုယီကျောက်က အင်္ကျီအတွင်းသို့ လက်နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး ဓားဆွဲထုတ်ကာ လေတွင် တစ်ချက်ခုတ်ယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီဓားလား...”

ထိုဓား၏ ဓားအိမ်မှာ ငါးအကြေးနဲ့ သားစေ့ဖြင့် ပြုလုပ်ထား

သလို အရောင်မှာ ရွှေဝါရောင် သန်းနေလေသည်။ ဝန်ကုတင်၏ မျက်လုံးအစုံက ဝင့်ခနဲ ပြစ်သွားပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီဓားဟာ ကျုပ်ရဲ့ဓားပဲ”

“ဘာသက်သေ ရှိလို့လဲ၊ ကျုပ်ဓားလို့ တစ်စွန်းတည်း ပြောလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားဓား ပြစ်သွားရောလား”

အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်မှာ ထိုဓားအတွက် အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြစဉ် ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ စိတ်ထဲသို့ ဝန်ကုတင်နှင့် ဆုံယိကျောက်တို့၏ စိတ်သဘောထားကို မွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်နေသည်။ ရရှိလာသော အခြေမှာ ဆရာဆုံ တပြိုင်လဲ ဝန်ကုတင်ဆိုသည့် နာမည်သည် အမှန်ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး၏ အငြင်းအခုံနဲ့ထဲသို့ မပါဝင်လိုသဖြင့် အေးဆေးစွာပင် မြောင်းလဲလာမည့် အခြေအနေကို ကြည့်နေလိုက်၏။

ထို့ပြင် ကျွန်းခြူးလူနှင့် ဖုန်လင်တို့အား ကြားဝင်မရွက်ရန် အမျက်ပြ သတိပေးလိုက်သည်။

ဆရာဆုံ တပြိုင်လဲ ဝန်ကုတင်၏ သိုင်းပညာကို ဈေးဆောက်ခွမ်း မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် သူစိတ်ထဲတွင် သိုင်းလောက ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ ဝန်ကုတင်အား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့၏။

ယခု ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ဣသိုမစဉ်းဓားရဲတော့ဈေး။

အဘိုးကြီး ဆုံယိကျောက်မှာ ပန်းတစ်ရာမဟာတွင် ပြသွားသည့် ဓားကွက်အစွမ်းနှင့် ထက်မြက်လှသော ကျောက်စိမ်းဓား ရှိနေသဖြင့် အဘိုးကြီး နှစ်ဦး တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်လာလျှင် မည်သူနိုင်မည်ကို ဈေးဆောက်ခွမ်း အကဲမဖြတ်တတ် ဖြစ်နေမိသည်။

အကယ်၍သာ သူတို့နှစ်ဦး ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်လာမည် ဆိုပါက မည်သူပင် အရေးရှိမည်ဖြစ်စေ အနိုင်ရသည်ဖြစ်စေ မိမိအတွက် အခြေအနေ ဆိုးရွာသွားနိုင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့နှစ်ဦးလုံး မိမိနှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီး ဝန်ကုတင်က အတန်ကြာသည်အထိ စကားမပြောဘဲ ခဉ်းဓားနေရာမှ ညင်သာစွာ မြောဆိုလာသည်။

“ကျုပ် ဝန်ကုတင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ နိုက်ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ နောက်ကြီး တစ်မျိုးက လုပ်ခဲ့တဲ့ ဆောက်တန်းဓားဆန်ဆန် ကောက်ကျစ်ပြုမူပုံတွေကို ကျုပ် မပြောချင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ဓားကိုသာ ပြန်ပေးပါ၊ နောက်ပြီး ကိုယ်တော်လေးဈေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ခင်ဗျား အတင်းအကျပ် မလုပ်စေချင်ဘူး” ဆုံယိကျောက်က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောသည်။

“ကျောက်စိမ်းဓားကို ခင်ဗျား ပိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လို သက်သေအထောက်အထားများ ရှိနေလို့လဲ၊ ကိုယ်တော်လေးဈေးရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကိုကော ဘယ်သူက အတင်းအကျပ် ချုပ်ကိုင်နေလို့လဲ”

“နောင်ကြီးဆုံရဲ့ စကား အသွားအလာက ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အသေအကြေ ဆုံးဖြတ်ရမယ့်နေရာ ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ဒါကတော့ သတ္တိရှိ မရှိ အပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဝန်ကုတင်၏ ခေါ်သမှာ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားကာ လေသံအေးအေးမြင့်မြင့် ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ဆုံယိကျောက် ... ခင်ဗျားဟာ လူတစ်ဦးကဲ့သို့သားကဲ့သို့ကုသေး

ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် နှစ်ဆယ်တုန်းက သိုင်းလောကမှာ နဝမည်ကြီး လာခဲ့တယ်။ သိုင်းလောကရဲ့ အဖြူရောင်၊ အနက်ရောင် ဂိုဏ်းသားတွေတောင် ခင်ဗျားရဲ့ ရက်စက်မှုသတင်းကို ကြားသိခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကမှာ ဘယ်သူကမှ မသိသေးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ဒါကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ကြယ်လနီမြို့နဲ့ ဆယ်မိုင်အကွာလောကမှာ အကွက်ပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ် ကျော်ကျော် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ ပြီးခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စချင်နေလို့လား။

“ဟိုတစ်မျိုးနဲ့ ဒီအချိန် ဘယ်တုဲပါ့မလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်တုန်းကနဲ့ အခု ...”

ဝန်ကုတင် တစ်ချက်ကြောင်အမ်းသွားပြီး ...

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ကျုပ် ဝန်ကုတင်နဲ့ ပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့လား။”

“ကျုပ် ဆိုမိကျောက်ဟာ ဘယ်အခါမှ အတင်းအကွပ် မလုပ်ပါဘူး။”

ဝန်ကုတင်က ချူးအောက်စွမ်းဘက် လှည့်ပြီး ...

“ချူးအောက်စွမ်း ... ငါ ဝန်ကုတင်ဆိုတာ မောင်ရင် ယုံကြည်ရဲ့လား။”

“ယုံကြည်ပါတယ်။”

“ဒါဆို မောင်ရင်ကို မှာကြားစရာရှိတယ်။ ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရင် အနိုင်ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ တို့ရဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ ကြိုတင်စီစဉ်မှကြစမ်း။”

“ဆရာကြီးဝန် ... ဘာများ မှာကြားခွင့်လို့လဲ။”

ထိုအခါ ဆိုယီကျောက်က ကြားဝင် လှောင်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မောင်ရင် မခင်ရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ပြီး မိတ်ဆွေကြီး ဝန်အတွက် အကောင်းစား၊ အခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ နေရာကောင်းတစ်ခု ရွေးချယ်ပေးဖို့ မှာကြားမလို့နေမှာပေါ့။”

ထိုအခိုက် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှက ကြားဝင်ပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာကြီး ဆိုယီကျောက် ... ကျွန်မဟာ နောက်ပေါက် လူငယ်တစ်ယောက် ပြန်ပါတယ်။ ဆရာကြီး အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ ကြားဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ တစ်ခုသတိပေးချင်တာက ဆရာကြီး ဝန်ဟာ အလွင်ကလို့ မဟုတ်တော့ဘူး။ အခုလို အငြင်းအခန် ကိစ္စလေးနဲ့ နောက်ဆုံး သေကြေ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်။”

အဘိုးကြီး ဆိုယီကျောက်မှာ ကျန်းမြူးလှအား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“မာယာရင်မ ကျန်းမြူးလှ၊ နှင့်မျက်လုံးမြူးပြီး ကြည့်နေ၊

ငါ ဆိုယီကျောက်က အစွမ်းထက်မလား၊ ဝန်ကုတင်ကပဲ အစွမ်းထက်မလားဆိုတာ မင်း မကြာခင် ပြင်ရလိမ့်မယ်။”

ဆိုယီကျောက်နှင့် ကျန်းမြူးလှတို့ စကားပြောနေစဉ် ဝန်ကုတင်မှာ ချူးအောက်စွမ်း နားထောင်ကပ်ကာ နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် တာတွတ်တွတ် ပြောဆိုလိုက်၏။

ချူးအောက်စွမ်း၏ မျက်နှာမှာ တစ်ခဏအတွင်း ပျက်သွားသည်။ ဝန်ကုတင်သည် မည်သို့သော အကြံနှင့် ချူးအောက်စွမ်းအပြောနေမှန်း ဆိုယီကျောက် မသိပေ။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ရုတ်တရက် ကျန်းမြူးလှနှင့် ပူးလင်တို့ကို အရေတကြီး လက်တစ်ချက် ဓဝ့ယမ်းပြုလိုက်ပြီ ...

“မိန်းကလေးတို့ တို့သွားကြစို့”

ထိုအခါ အဘိုးကြီး ဆိုယိကျောက်မှာ ဈေးဆောက်ခွမ်းအား အရေးတကြီး လှမ်းအော်သတိပေးလိုက်သည်။

“ဈေးဆောက်ခွမ်း... မင်း သူ့ရဲ့အကြိတ် မဝင်နဲ့၊ မင်းကို ဆရာကြီးဝန်က သက်သက် အကွက်ဆင်နေတာ”

ထိုအချိန် ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ လေကားထိပ်ဝသို့ပင်/ရောက်နေပြီး ကျယ်လောင်စွာ ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးဝန် မှာကြားလိုက်တဲ့ကိစ္စက အလွန်ပဲ အရေးကြီးနေပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ မယုံလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကဲ ... နောက်မှ ထပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဆိုယိကျောက်က ကပ္ပာကယာ လှမ်းအော်တားဆီးလိုက်၏။

“မောင်ရင်လေး ဈေး... ခဏနေပါဦး”

စကားသံ မဆုံးမီ ခန္ဓာကိုယ်က လေပြင်ထဲ မြောက်တက်သွားတော့သည်။

ဆရာဆို တပြစ်လဲ ဝန်ကတင်ကလည်း လေပြင်ထဲ နုနဲတက်ကာ ဆိုယိကျောက်၏ အချိန်ကို ဟန့်တားလိုက်၏။

“ဖြန်း...”

လေပြေထဲတွင်ပင် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်၏ လက်ဝါးစိုက်ချက်များက ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် ခိုက်မိသွားကာ လေကားဝတွင် ကြောင်အမ်းအမ်း ရပ်နေသည့် ဈေးဆောက်ခွမ်းက ရုတ်တရက် သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်အား အရေးတကြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... မိန်းကလေးတို့ တို့ အမြန်သွားကြစို့”

ကျန်ခဲ့ရသူက ...

“ဈေးဆောက်ခွမ်း... အဘိုးကြီး ဆိုယိကျောက်နဲ့ လက်ထဲမှာ ကျောက်ခိမ်းမားမြတ်ရှိနေတယ်။ ဆရာကြီးဝန် အရေးနိမ့်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ထွက်သွားလို့ ဘယ်သင့်တော်မှာလဲ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက ...

“ဖြန်ဖြန်သွားကြစို့၊ ဆရာကြီးဝန်က ငါ့ကို တိတ်တဆိတ်မှာကြားခဲ့တယ်။ ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတဲ့အတွက် အချိန်ဆွဲနေလို့မဖြစ်ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းက လေကား၏ အောက်ဆုံးထပ်သို့ ဆင်းသွားခဲ့သည်။

ကျန်ခဲ့ရသူနှင့် ဖုန်လင်တို့လည်း ဈေးဆောက်ခွမ်းနောက်မှ အလွှဲအမြန် လိုက်ပါလာကာ သုံးယောက်သား ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်မည့်ဆဲဆဲ ဝုန်းခနဲ ကျယ်လောင်သော အသံကြိုးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဆိုင်အပေါ်ထပ်ထိ ထိုင်မဲ့များ၊ စားပွဲများ လဲကျသံနှင့် ဖုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်ထဲတွင် ဆိုယိကျောက်သည် ငှက်တစ်ကောင် အလား မြေပြင်သို့ ထိုးစိုက်ဆင်းလာကာ သံဆွေဆိုတ်ပမာ တူလှသော လက်ငါးချောင်းက ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ လည်ပင်းကို မမ်းကုတ်လာသည်။

ဆိုယိကျောက်၏ လျင်မြန်သော လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်စီးပြက်သည့်အလား မြန်လှသည်ဖြစ်ရာ ဈေးဆောက်ခွမ်း အချိန်ရောင်တိမ်းရန်ပင် အချိန်မရလိုက်ဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် မတတ်သာဘဲ ဂုတ်ရောင်လေးမျိုး မားတိုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရတော့သည်။

ဂုတ်ရောင်လေးမျိုး မားတိုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သဖြင့် ဘော်ငွေရောင်ဆောက်ဝယ် မားရောင် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် ဖြစ်သွားကာ ဆိုယိ

ကျောက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ လွှပ်တစ်ပြက် လှမ်းခုတ်ချ လိုက်သည်။

ဆယ်ကျောက်က အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ...

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မောင်ရင်လေး ချွေး၊ တယ်လည်း အတင့်ရဲ့ နေပါလား"

ကောင်းလည်းအဆုံး ချွေးအောက်ခွမ်း၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လွှပ်တစ်ပြက် ဖမ်းချုပ်လာတော့သည်။

ဤအချိန်တွင် အဘိုးကြီး ဝန်ကုတင်မှာ ဆယ်ကျောက်နည်း တူ ဆိုင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလာကာ ဆယ်ကျောက်၏ နောက်ကျောဆီသို့ လက်ဝါးနှစ်ချက် ဆင့်လိုက်ချလိုက်၏။

ဝန်ကုတင်၏ လက်ဝါးရိုပ်များမှာ တောင်ညိုသကဲ့သို့ အလွန် ပြင်းထန်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ဆယ်ကျောက်က အထင်မသေဝံ့ တော့ချေ။

ချွေးအောက်ခွမ်းကို လွှတ်ပြီး ဝန်ကုတင်အား ပြန်လည်တိုက် ခိုက်ရတော့သည်။

ဝန်ကုတင်က ကွယ်လောင်ခွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။

"တူမောင် ချွေး ပြန်ပြန် ..."

ဆယ်ကျောက်လည်း အော်ဟစ်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

"မောင်ရင်လေး ချွေး ... ဒီနေရာက ထွက်မသွားနဲ့၊ နို့မဟုတ် ရင် နောင်တရမဆုံး ဖြစ်သွားမယ်"

အခြေအနေ ဆိုးရွားလာမှန်း ထင်ရှားနေသဖြင့် မိန်းမပျိုလေး နှစ်ယောက်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ချွေးအောက်ခွမ်းက ခုန်လွှားထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

တစ်ခဏချင်းမှာပင် အရက်ဆိုင်နှင့် ဖြေလှမ်း တစ်ရာခန့်

အကွာသို့ ရောက်သည်နှင့် ဝန်ကုတင်နှင့် ဆယ်ကျောက်တို့၏ တိုက် ခိုက်သံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

ကျွန်းခြူးလူမှာ မောဟိုက်သော လေသံဖြင့် ...

"ဆယ်ကျောက်ရဲ့ သိုင်းပညာက အတော့်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ ဆရာကြီးဝန်ဟာ သူ့ရဲ့ပိုင်ဘက် မဟုတ်နိုင်ဘူး"

ချွေးအောက်ခွမ်းက ...

"ခုလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်မှတော့ ငါလည်း ဘာမှ အရေး မမိုက်နိုင်ဘူး"

"နေခမ်းပါဦး ... ဆရာကြီးဝန်ရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကိုတောင် ရှင်က အရေးမမိုက်နိုင်တော့ဘူးလား"

"မိန်းကလေး ကျန်း မင်း စိတ်ချထား၊ ဆရာကြီးဝန်ဟာ ဆယ်ကျောက်ကို မနိုင်ပေမယ့် သူ့လက်ချက်နဲ့ မသေနိုင်ဘူး"

"ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အသေအရာ ပြောနေရတာလဲ"

"ဆရာကြီးဝန် ကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုပြောခဲ့တယ်။ သူက ဆယ် ကျောက်ကို အချိန်အပိုင်အခြားအတွင်း ထိန်းချုပ်ပြီး ငါတို့ ဒီမြို့က ထွက်ခွာသွားနိုင်တဲ့ အချိန်ရောက်လို့ သူမဟန်ဘူးဆိုရင် ဆုတ်ခွာ သွားပါလိမ့်မယ်"

ဤသို့ဖြင့် သုံးယောက်သား မြင်ကိုယ်စီ စီးကာ ဒုန်းနိုင်း ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ခရီးမိုင် နှစ်ရာကျော်ခန့် ရောက်လာသောအခါ မြင်းဖျားမှာ ပြောရလွန်းသဖြင့် မောဟန်လားမက မြင်းခွာများပင် ကွတ်ထွက် တောတ် ဖြစ်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းခွာသံများ အရေးတကြီး ပြန်လည်စိုက်ခိုက် လိုအပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ကံအားလေ့ရှိစွာပင် ချွေးအောက်ခွမ်းတို့ မြင်းဒုန်းနိုင်းလာ

သည့် ရွာတစ်နေရာတွင် အိမ်ခြံလေးငါးဆယ်ခန့်ရှိ ရွာတစ်ရွာကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ရွာမှာ အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်၍ မီးများငြိမ်းသုတ်ကာ ရွာသူ ရွာသားများ အိပ်စက်အနားယူနေချိန် ဖြစ်သည်။

ချူးအောက်ရွှမ်းတို့ သုံးယောက်က ထိုရွာတွင်းသို့ ဝင်ကာ ပန်းပဲဆိုင် ရှိမရှိ ရွာမျှကြသည်။

ရွာ၏ တစ်ဖက်ထိပ်လောက်တွင် ကံအားလျော်စွာပင် ပန်းပဲ ဖို တစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆိုင်တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက် လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးကြီးတစ်ဦး မီး အိမ်ကိုင်ကာ တံခါးဖွင့်ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်သော လေသံဖြင့် မေး လာသည်။

“မင်းတို့ သုံးဦးက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ...”

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှက ချီသာခွာ ရယ်မောရင်း ...

“ကျွန်မတို့ရဲ့ မြင်းသုံးကောင်ကို မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ သံ ခွာတွေ ကျွတ်နေတဲ့အတွက် အမြန်ဆုံး သံခွာအသစ်လဲချင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ညတွင်းမျှင်း ခရီးဆက်စရာ ရှိနေလို့ပါ”

အဘိုးကြီးမှာ မြင်းသုံးကောင်၏ အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း အင်တင်တင် အယူအရာဖြင့် ...

“အင်း ... မြင်းသုံးကောင်ကို မြင်းခွာအသစ် ချက်ချင်းလုပ် ပေးရမယ်ဆိုတော့ အတော်ကို လက်ဝင်မှာပဲ”

ချူးအောက်ရွှမ်းက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျသင့်စေ့ထက် ပိုပေးပါမယ်”

“ကျုပ်က ငွေလိုချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဧည့်သည် သုံးဦး စောင့်နေရမှာနဲ့ စိတ်မရွည်မှာ ခိုးလို့ ပြောနေတာပါ”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရမှာမို့လဲ”

“အနည်းဆုံး တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ကြာမယ်”

“မြန်မြန်သာလုပ်ပါ၊ ပိုမြန်လေ ကောင်းလေပဲ”

ပန်းပဲဖိုနှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသော အိမ်မှာ စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုဖြစ်၍ မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှကပင် ဆိုင်ရှင်အား နီးကာ မေတ္တာနားနေနိုင်စေရအတွက် ရေခဲခန်းကြမ်းနှင့် အမြည်းမှာကြားလိုက် သည်။

ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးကလည်း ညဉ့်အချိန်မတော်ပင် ဖြစ်လင့် ကစား ဈေးသည်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်းခြူးလှတို့ သုံးယောက် အား ဧည့်ခံလာသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်... ကျွန်မတို့ ဒီမြင် အစားအသောက် မရရင် နေပါစေ၊ ရေခဲခန်းကြမ်းပူပူ တစ်ကပ်ရားနဲ့ အမြည်းနည်းနည်းရရင် လုံလောက်ပါပြီ”

မိန်းမကြီးမှာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆိုင်ထဲရှိ မီးအိမ်ကို ထွန်းလိုက် ၏။ တစ်ဆက်တည်း စားဖိုဆောင်သို့ ဝင်ကာ ရေခဲခန်းကြမ်းသွား ထည့်နေ၏။

တစ်ဖက် ပန်းပဲဖိုမှ မီးမျှေးကာ မြင်းခွာများ ပြုလုပ်နေသည့် အသံကို ချူးအောက်ရွှမ်းတို့ ကြားနေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက် ပန်းပဲဖိုရှိ အဘိုးကြီးက စားသောက် ဆိုင်ဝသို့ ခေါင်းပြုလာကာ ချူးအောက်ရွှမ်းတို့အား ခပ်ရုလိုက်သည်။

“ဧည့်သည် သုံးယောက်က ဘယ်ကလာကြတာလဲ”

ချူးအောက်ရွှမ်းမှာ ပန်းပဲဖိုအဘိုးကြီးအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက် ပြီး ...

“ကျုပ်တို့ ခိုကိစ္စဖြူက လာခဲ့တာပဲ”

“တစ်လမ်းလုံး မြင်းတွေကို အနားမပေးကြဘူးလား”

“အဘိုးကြီး... လုပ်စရာရှိတာ အမြန်သွားလုပ်ပါ။ ဒီမှာလာပြီး လေ့ရည်မနေပါနဲ့”

ထိုအခါ ပန်းပဲ အဘိုးကြီးက ခပ်ယုံယုံ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကျုပ် ကောင်းလာရည်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ မြင်း၊ သုံးကောင်ထဲက မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့ ခွာဟာ သွေးဆွေ ဇာကဲ့နေတယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမယ့် နားနားနေနေ သွာသွာတာတာလုပ်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒီအတွက် စဉ်းစားရဦးမယ်လို့ အချိန်အနည်းငယ်လောက် ပိုအနားယူလိုက်ပါလား”

ထိုအခါ ကျွန်မြူးလူမှာ စိတ်မရွံ့နိုင်ဘဲ အဘိုးကြီးအား အေးခက်ခက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လို တိရစ္ဆာန်တွေကို သွာသွာတာတာ လုပ်ပါ ဟုတ်လား၊ မြင်းခွာကွတ်ရင် မြင်းခွာအသစ်လဲပေးရမှာပဲ၊ ကျွန်မတို့ အရေးတကြီး ခေါ်ဆက်ရောဂါနေတဲ့အတွက် အဘိုးကြီး အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်အောင်သာ လုပ်ပေးပါ၊ ဒီပြင်ကောင်းတွေ ဘာမှ လာမပြောမနေပါနဲ့”

“မိန်းကလေးတို့သုံးဦးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မြင်းတွေဆိုတော့ ကြိုက်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သွေးထွက်နေတဲ့ ခွာကို မြင်းခွာအသစ် ရှိကိစ္စက အတော်ကလေး ခက်မိနေတယ်၊ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ယုံခွာပြန်ကျတဲသွားမှာ ခိုးလိုပါ”

ချူးအောက်စမ်းက...

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ကျုပ် အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကို ချင်းပြုတ်နိုင်ထားတယ်၊ အဲဒီ သွေးထွက်နေတဲ့ မြင်းခွာကို ဆေးကြောလိုက်မယ်၊

နောက်ပြီး ဆီထည့်ပြီး မြင်းခွာအသစ်ရိုက်ရင် လမ်းမှာ ပြုတ်မကျနိုင်တော့ဘူး၊ နည်းနည်းတော့ ပိုကြာမှာပေါ့”

“ဘယ်လောက် ပိုကြာမှာလဲ”

“နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် ဧကန်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်... ဒါဆို နှစ်နာရီလောက်တောင် ဧကန်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ နှစ်နာရီထက် နောက်မကျအောင် ကျုပ် အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးပါမယ်”

ကောဆုသည့်နှင့် တစ်ဖက်လူ၏ ကောင်းကိုင် မစောင့်တော့ဘဲ အဘိုးကြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျွန်းမြူးလူမှာ အဘိုးကြီးအား ကြည့်ရင်း ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ အတော့်ကို စိတ်ကောင်းစေတနာထားပြီး နေနေစပ်စပ်စိုတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်းကင်တော့ အတော့်ကို များတယ်”

မုန်လင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“မေကျန်း လူတွေဟာ အသက်ကြီးလာရင် အနည်းနဲ့အများတော့ ကောင်းများကြတာချည်းပဲ”

သူတို့ ကောင်းပြောနေစဉ် ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးမှာ ရေနေ့ကြမ်း တစ်ကရားနှင့် အမြည်းများယူလာကာ ချူးအောက်စမ်းတို့ စားပွဲတွင် ချပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် မျက်စိလှောင်လှသော ချူးအောက်စမ်းမှာ တခြား ငါးမိတ်တွင် အဆင့်မြင့်ပုလင်းတစ်ယောက်၏ ဓားစွမ်းပြသွားသည့် လေးစွဲကာ တစ်မုကို မြင်လိုက်ရ၍ ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီးအား မေးမြန်းဝမ်းကြည့်ရာ အဖြေမှန်ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျန်းခြူးလှနှင့် မိန်းကလေး ဖုန်းလင်တို့အား အရှေ့အနောက် ခွဲကာ ရွာတွင်းသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရန် နှိုင်းစေလိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းကလည်း ကြုံရွာတွင် သိုင်းလောက အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ သူတို့၏ ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်ရှိနေသည်ကို သိလိုက်ရ၍ ပန်းပဲသမား အဘိုးကြီးကို မြင်းစွာများ အမြန်ဆုံး ပြီးစီးအောင် စိုက်ရန် သွားရောက်လောဆော်နေ၏။

ထိုအခိုက် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြူးလှက အမောတကြီး မြန်ရောက်လာကာ ချူးအောက်စွမ်းအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ချူးအောက်စွမ်း... မိန်းကလေး ဖုန်းလင်ရော...”

ချူးအောက်စွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့အတူ ရွာထဲကို ထွက်သွားတာပဲလေ”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ အခြေအနေ မကောင်းတော့မှန်း ဂိုပ်စားမိလိုက်သဖြင့် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြူးလှအား တီးတိုးလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ကျန်း အခြေအနေကတော့ မဟန်တော့ဘူး ခုချိန်ကပေါ့ မင်း ငါ့အနားက ခြေတစ်လှမ်းမျှ မကွာစေနဲ့ ကဲ... မင်း ငါနဲ့လိုက်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ရေခွေကြမ်းသောက်နေရာမှ မြင်းစွာလုပ်နေသည့် အဘိုးကြီးဆိုသို့ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားသည်။

ပန်းပဲလုပ်နေသည့် အဘိုးကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြက်သားများမှာ အသက်ကြီးရင့်နေသော်လည်း ကျစ်လျစ်သန်မာမှုရှိသည်။

ကြီးမားသော တူကြီးကို မြှောက်လိုက်တိုင်း မြှောက်လိုက်တိုင်း တောင့်တင်းကျစ်လျစ်သည့် ကြက်သားများက အမြှောင်းလိုက် အမြှောင်းလိုက်ထကာ သန်မာဆီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။

အလုပ်သမား နှစ်ဦးကမူ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည့် ချင်းရေပူမြင့် သွေးထွက်နေသော မြင်းစွာကို ဆေးကြောနေကြသည်။

အလုပ်သမား နှစ်ဦးမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှင့် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့်သာရှိပြီး ညအချိန်ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်လုပ်ရာတွင် လွှင့်မြန်ကွမ်းကျင်လှသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ထိုအလုပ်သမားလေးတွေတွင် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ငါ့ဆီ နုနုက မင်းတို့တွေ ဒီနေရာက ဘယ်သူများ ဖြတ်လျားတာ မြင်လိုက်သလဲ”

အလုပ်သမား ချာတိတ်နှစ်ယောက်မှာ အလုပ်တွင် အာရုံစိုက်နေသဖြင့် ချူးအောက်စွမ်း၏ အမေးအား အသေအချာ မကြားလိုက်ဟန်ဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကာ ပြန်လည်ဖြေကြားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

မြင်းစွာရှိန်နေသည့် ပန်းပဲအဘိုးကြီးက ချာတိတ်နှစ်ယောက်က လှည့်ပြီး...

“ကောင်လေးတွေ... မင်းတို့ နှစ်ယောက်က စဉ်းသည်တွေနဲ့ စကားပြောမနေကြနဲ့၊ တော်ကြာ ချင်းပြုတ်ရေတွေ အေးသွားလို့ မှက်ထပ်နွေးရရင် အချိန်မမီဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ ဖုတ်က ငါ့ကိုလာပြီး အပြစ်တင်ဦးမှာ”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ပန်းပဲအဘိုးကြီး ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းမှာပြီး အေးစက်စက် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဘိုးကြီး... ကျုပ်တို့ ဒီည ခရီးမဆက်တော့ဘူး ပန်းပဲအဘိုးကြီးမှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ စကားကြောင့် ကြောင်

တက်တက်ဖြစ်သွားပြီး လက်တွင်ကိုင်ထားသည့် မည်းနက်သော သံတုံးကို မီးချိတ်သို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ ညည်းညူရေရွတ်လိုက် တော့သည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်လားတဲ့”

ချူးအောက်စွမ်းက ...

“ကျုပ်တို့ အဖော် မိန်းကလေးတစ်ဦး ပျောက်နေတယ်”

ပန်းပဲအဘိုးကြီးမှာ တုန်ယင်ထိတ်လန့်သွားကာ ...

“ဟင် ... ပျောက်သွားပြီဆိုတော့ တစ္ဆေများ လာဖမ်းသွားတာ လား။ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ တစ်ချက်တလေတော့ အော်ဖို့ကောင်း တယ်”

“သူ့ကို ဖမ်းသွားတဲ့သူက တစ္ဆေထက်တောင် ပိုကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ အဘိုးကြီးဟာ ပန်းပဲရဲ့ ထောင်းထားတဲ့အတွက် ဒီလမ်း ပေါ်မှာ သွားနေတဲ့ မြင်းစီးသိုင်းသမားတွေနဲ့ အတော် လေ့လာသိ ကွမ်းမှု ရှိမယ်ထင်တယ်။ ခင်စူးနဲ့ ဖောင်မြင်ချက် ပြောကြည့်စမ်း ပါဦး”

ပန်းပဲအဘိုးကြီးမှာ စိတ်စွပ်သွားပြီး ...

“အင်း ... မြင်းစီးသိုင်းသမားတွေက အတော်များတဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း မခန့်မှန်းတတ်ဘူး”

ထို့နောက် ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ကျန်းမြူးလူတို့မှာ ရေနေ ကြမ်းသောက်သည့် စားသောက်ဆိုင်မှာပင် တည်ခိုကာ ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ကျန်းမြူးလူအား လေးလံသော လေသံဖြင့် ပြောလာ၏။

“ငါတို့ ဖုန်လင် ပျောက်သွားတဲ့အတွက် ခရီးပင့်နေသွားရ ပြီ။ တကယ်လို့ ငါဟာ အဆိပ်တက်ရာ မရခဲရင် ဖုန်လင်ကို ချက်ချင်း လိုက်ရှာမိမှာပဲ။ ငါက ဖုန်လင်ကို ချက်ချင်းလိုက်မရှာတာဟာ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ထို့စကားကြောင့် ကျန်းမြူးလူက မှာမှာသလဲ ဖြစ်မေးလိုက် သည်။

“ချူးအောက်စွမ်း အမြဲပြောစမ်းပါ။ ကျန်မ သိချင်လှပြီ”

ချူးအောက်စွမ်းက သက်ပြင်းမောကြီး တစ်ချက်ချပြီး ...

“တို့ညဦးပိုင်းက ပန်းတရားဟောသံမှာ ငါဟာ မျက်နှာတစ် ထောင် ဟုလောက်နဲ့ အဆိပ်ပြား ထိမှန်ခဲ့ရတယ်။ အစတုန်းက တော့ သတိမထားမိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဘိုးကြီး ဆိုပါကောက်နဲ့ စကားပြောနေချိန်မှာ ငါသွေးကြောထဲ အဆိပ်ပျံ့နေတာကို ငါသတိ ထားလိုက်မိတယ်။ ငါ့အတွင်းအားနဲ့ အဆိပ်ကို ခေတ္တ ထိန်းချုပ်ထား နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျန်းကွဲမြို့က ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ကျူးချောင်း ထင်ဆီက အဆိပ်ဖြေဆေးတစ်မျိုး သွားတောင်းရမယ်။ တကယ်လို့ ဖြေကူင်တာ သွားရရင်တော့ ငါဟာ ဆယ်မိုင်လောက်အတွင်း ဘိုင်း ခနဲ လဲသွားမှာ သေချာတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရန်သူနဲ့ တိုက်ခိုက်ရင် လည်း သုံးကွက်အတွင်း အရေးရှုံးနိုင်သွားနိုင်တယ်”

ကျန်းမြူးလူမှာ နိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားပြီး ...

“ချူးအောက်စွမ်း ... ရှင် ဒီလောက်တောင် အခြေအနေ ဆိုး နေသလား”

“ငါက မဟုတ်မမှန်တဲ့ စကား ပြောပါ့မလား။ အလွင်သို့ တွေကဆိုရင် တစ်ဖက်လက် ဘယ်လောက်ပဲ သိုင်းပညာအဆင့် မြင့်မားနေပါစေ၊ ဖုန်လင်ကို ဖမ်းခေါ်သွားတာတောင် ငါ့ကြားနိုင် တယ်။ ခုနတုန်းက ငါ ဘာမှမကြားလိုက်မိဘူး”

၁၁၆ ♦ ဘုန်းကြွယ်

ထိုအခါ ကျန်းမြူးလှလည်း မျက်ကလဲဆန်ပွာ ဖြစ်သွားပြီး
“ရှင်နဲ့ အဆိပ် ဒီလောက်ပြင်းနေမှတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ
အချိန်ဆွဲနေရမှာလဲ၊ ကျွန်မ ပန်းပဲအဘိုကြီးကို မျက်မျှင်း ညွှန်ကြား
လိုက်မယ်”

မျိုးအောက်စွမ်းက လက်ဆွဲကပ်ဟန်ထားရင်း လေးလံသော
လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

“နေမင်းပါဦး ... ဖုန်လင်ကို ဝမ်းအေးသွားပေမယ့် အဝေးကို
တော့ မရောက်နိုင်သေးဘူး၊ လက်ရှိ ငါ့အနေနဲ့လည်း အဆိပ်မိထား
တဲ့အတွက် အလွတ်ရုန်းနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့တော
တိတ်တဆိတ်နေပြီး တစ်ဖက်ရန်သူ ခန့်ဖုန်းရခက်အောင် လုပ်ရမယ်၊
တစ်ဖက်ရန်သူက အဆိပ်သင့်နေမှန်း မသိသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ ရန်သူ
ဟာ မိုးလင်းချိန်တောင် စောင့်ဆိုင်းနေမယ် မထင်ဘူး”

ထိုအခိုက် စားသောက်ဆိုင် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကျယ်လောင်စွာ
ရယ်မောသံကြီး တစ်သံကြားလိုက်ရပြီး လူသန်သိုင်းသမားကြီး သုံးဦး
မျိုးအောက်စွမ်းရဲ့အသံ ခုန်ချလာကြသည်။

မျိုးအောက်စွမ်းအား လူသန် သိုင်းသမားကြီးများက ကျားစဉ်း
လဲ မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် မျိုးအောက်စွမ်း၏ မျက်နှာပြင်တွင် ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ် ချောက်ချားနေသည့် အမူအရာများ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ
သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှက ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်
တတ်ထရပ်ကာ မျိုးအောက်စွမ်းရှေ့တွင် ကာကွယ်ထားလိုက်ရင်
တစ်ဖက်လူသန်ကြီး သုံးဦးအား မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်
ရှုနေသည်။

မာန်တိုင်းစား (စာစဉ်-၅) ♦ ၁၁၇

လူသန်သိုင်းသမားကြီး သုံးဦးအနက် တစ်ဦးက လက်သီးဆုပ်
ဂါရဝပြုရင်း ...

“ဧကရုန်းနန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တော်
လေးမျိုးကို မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီပဲ”

မျိုးအောက်စွမ်းက ...

“ကျုပ် မှတ်ဉာဏ်နည်းနေတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နောင်ကြီး
က ဘယ်သူပါလဲ”

ထိုလူသန်သိုင်းသမားကြီးက ...

“ကျုပ်နာမည် ဟုလူကျင်းပဲ၊ ဆရာကြီး ခွေမားတုကဲ့နွန်းရဲ့
တပည့်ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်တော်လေးမျိုးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ကျုပ်လို
အသေးစား သိုင်းသမားလေးကို ဘယ်သတိထားနိုင်ပါ့မလဲ”

မျိုးအောက်စွမ်းက ရယ်မောကာ ...

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နောင်ကြီး ဟုလူကျင်း
လမ်းကြိုလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သက်သက်လာတာလား”

ဟုလူကျင်းက အေးတီးအေးစက် ပြန်ပြောလာသည်။

“ကျုပ်ကို နောင်ကြီးလို့ အခေါ်မခံဝံ့ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း
ပြောရရင် ကိုယ်တော်လေးမျိုးကို တမင်စောင့်နေတာပါ”

“ဘာကိုစွန့်လို့လဲ”

“ကိုယ်တော်လေးမျိုးဟာ ခွေမြို့တော်မှန်တုန်းက ဆရာကြီး
တုရဲ့ အသက်ကို အကြိမ်ပေါင်း မနည်း ရန်စွာခံပါတယ်၊ အဲဒါကို
မှတ်မိပါသေးရဲ့လား”

“ဒီကိစ္စဟာ အထင်မှားမှု သက်သက်ပဲဖြစ်တယ်၊ အခွင့်အရေး
ရရင် ဆရာကြီးတုကို ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုယ်တော်လေးမျိုး သိုင်းသမားကောင်း ပီသတယ်ဆိုတာ

www.burmeseclassic.com

လုပ်ရုံရင် ခံရုံရမယ်။ ဒီစကားမျိုး အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ မပြောသင့်တော့ဘူး။”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဟုလူကွင်းက ဓားရည်ကို ရုပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေးချွေးမိက ကျုပ် တရားမှတစ်ဆင့် ဘောင်းခံစွပ်တယ်”

ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလုက မာန်တစ်မျက်တင်းရင်း ဟုလူကွင်းကို ဟိန်းဟောက်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ရှင်စကားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ရုပ်လိုက်စမ်း၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မဓားဖျားမှာ အသက်ပါသွားစေမယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မိန်းကလေးရဲ့ ဓားတစ်လက်က ကျုပ်တို့သုံးယောက်ရဲ့ ဓားရည်ကို ဘယ်နှစ်နိုင်မလဲ”

တစ်ဖက်လူ၏ လေသံမှာ ချူးဆောက်စွမ်း အဆိပ်သင့်နေသည့်အကြောင်း ကြားသွား၍ ဤကဲ့သို့ ရဲရဲစွာ ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ...

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားပြီး အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“နောင်ကြီး ဟုလူကွင်း ... ကျုပ် ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစား ရှိနေပေမယ့် နောင်ကြီးတို့ကို တုံ့ပြန်ဖို့ အတော်ကို ခက်ခဲနေတယ်ဆိုတာ သိထားစေချင်တယ်”

ဟုလူကွင်းမှာ မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ရွေ့မြေတစ်လှမ်း တက်ရင်း သူ၏ဓားရည်ဖြင့် ချူးဆောက်စွမ်း လည်ပင်းဆီသို့ ခုတ်ချလိုက်တော့သည်။

ကျွန် အဟော်နှစ်ဦးကလည်း ဓားရည်များ ဆွဲထုတ်ကာ ဘယ်ညာညပ်ရင်း ချူးဆောက်စွမ်းကို တိုက်ခိုက်လာကြသည်။

ချူးဆောက်စွမ်း၏ မျက်နှာတွင် ခိုးရိမ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသော်လည်း နေရာတွင် ထိုင်မြဲထိုင်နေပြီး တစ်မျက်ကလေးမျှ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိပေ။

ချူးဆောက်စွမ်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာ ခွဲကုန်သွင်းသို့ အဆိပ်များ ပျံ့နှံ့ဝင်ရောက်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းမြူးလုက ဓားရည်ဆွဲထုတ်ရင်း ရန်သူ သုံးယောက်ကို ရင်ဆိုင် ခုခံလိုက်ရတော့၏။

သုံးယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမြူးလုမှာ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ခုခံနိုင်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်သူ သုံးယောက်မှာ တုဂေဟ၏ ငြိဝင်းစောင့် သိုင်းသမား အဆင့်သာ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ထို့ပြင် ကျန်းမြူးလုမှာ ချူးဆောက်စွမ်းအတွက် ခိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲနေသဖြင့် သူ၏ တိုက်ကွက်များမှာ အားမာန်ပါလွန်းနေသည်။

ရန်သူသုံးဦးသည် ချူးဆောက်စွမ်းက တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း ရှိမရှိကို သိလိုသည်က တစ်ကြောင်း၊ ချူးဆောက်စွမ်း အဆိပ်သင့်နေသည် ဆိုသည်ကို မယုံသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တမင်စမ်းသပ် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ထက်မနည်း ရန်သူ၏ ဓားရည်များက ချူးဆောက်စွမ်း၏ ခေါင်းပေါ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အကယ်၍ မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလုသာ အချိန်မီ လာကွယ်မှု မပြုနိုင်ခဲ့ပါက ချူးဆောက်စွမ်း၏ ဦးခေါင်းမှာ ဖျက်အချိန်တွင် ထက်ခြမ်းကွဲသွားလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော်မျိုးအောက်စွမ်းကမူ နေရာတွင် ထိုင်မြဲထိုင်နေပြီး မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုမှ မပြုဘဲ မျက်နှာတစ်ထောင် တစွေဟုလောက် ခါ အဆိပ်ဒဏ်များကို ခံစားနေရဟန်တူသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှ၏ တစ်ကိုယ်လုံး မှာ ချွေးများ ခွံ့ဖိုလိလာကာ အရေခွံနီမိတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်းမြူးလှက တိုက်ခေါ်ကို မသုံးရဲတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ခံစေခံ၍ မသိမသာ ရောက်လာရတော့သည်။

ကျန်းမြူးလှမှာ အခြေအနေမဟန်မှန်း ဂိုဏ်းမသိဖြင့် ချွေး အောက်စွမ်းအား လှမ်းသော်ပြောလိုက်သည်။

“ချွေးအောက်စွမ်း ဆိုင်နောက်ပေး တံခါးပေါက်က ထွက်သွား ပါ။ ဘေးမှာ မြင်းခောင်းရှိတယ်။ မြင်းပေါ်တက်ပြီး ဒုန်ခိုင်းပြေးပေ တော့။ ကျွန်မ ဒီလူရမ်းကား သုံးယောက်ကို သူသေကိုယ်သေ ယှဉ် ပြိုင်တိုက်နိုင်ထားမယ်”

ထိုအခါ ချွေးအောက်စွမ်းက စိတ်ဓာတ်ကျဟန်ဖြင့် ...

“မိန်းကလေးကျန်း ... မင်းရဲ့ ဓဇာနာကို ငါ အများကြီး ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကံကြမ္မာက ငါ့ဆီကို ဦးတည်လာနေတဲ့အတွက် ဘယ်သူမှ ဟန့်တားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းသာ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေတော့။ ဒီလူရမ်းကား သုံးယောက်က ငါ့ရဲ့ အသက်ကို နှုတ်ယူဖို့ဆိုတာက မလွယ်သေးပါဘူး။ ငါဟာ အဆိပ် သင့်ပြီး အသက်သာ အဆင်မမယ်။ သူတို့ ဓားချက်နှံတော့ ငါ့အသက် မသေစေရဘူး”

ချွေးအောက်စွမ်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သိုင်းသမားကြီး သုံး ယောက်၏ ဓားရွည်သုံးလက်က သုံးနေရာခွဲကာ ချွေးအောက်စွမ်းအား ဝိုင်းဝန်းမှတ်ပိုင်းလိုက်ကြ၏။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှမှာလည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင် သည့် အခြေအနေတွင် ဆိုက်ရောက်နေသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာကား ပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။

“ဟိတ် ... ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

အမိန့်ပေးသံ ဆုံးသည်နှင့် ရွှေဓား တုန်းခွန်း၏ လှယုံတော် သိုင်းသမားကြီး ချီင်ကျင်ထန် ရောက်လာတော့သည်။

“နောင်ကြီးချီင် တကယ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာကြီးတဲ့ အပြင် မထွက်ရင် ခင်ဗျားလည်း ဒီနေရာကို ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးတုကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်...”

ချွေးအောက်စွမ်း၏ စကားမဆုံးမီ ရွှေဓားတုန်းခွန်းက ခြေ လှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ချွေးအောက်စွမ်း ခြံရာသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“တူတော်မောင်ချွေး ကျုပ် ဒီမှာပါ”

“ဆရာကြီးတဲ့ ပြီးခဲ့တာတွေကို တေးမှတ်မထားပါနဲ့တော့။ တခြားလူရဲ့ ချောက်တွန်းမှုကြောင့် တူတော်မောင်ဟာ ဆရာကြီး တုကို ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

ရွှေဓားတုန်းခွန်းက ဟားတိုက်ရယ်မောကာ ...

“အင်း ... မင်း အခုလို မျက်နှာတစ်ထောင် တစွေဟုလောက် ရဲ့ အဆိပ်လက်ချက် မိသွားမယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့မိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ချွေးအောက်စွမ်းမှာ အကြီးအကျယ် မျက် နှာမျက်သွားကာ လေသံတုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ...

“ဪ ... ဆရာကြီး ဟုက ဒါတွေအားလုံးကိုတောင် သိနေ ပြီကိုး”

“ငါ အစဦးတုန်းက မင်း လိမ်ပြောနေတာလို့ပဲ ငါ့မသိ တယ်။ ဒါကြောင့် ဟုလူကွင်းတို့ သုံးယောက်ကို စမ်းသပ်ပိုင်းလိုက်

မှ မင်းဟာ တကယ် အဆိပ်သင့်မှန်း သိရတယ်။ ကဲ ... မင်း ဘာ ပြောရော ဂျီနေသေးလဲ”

ရွှေစားတုန်းခွန်း၏ မျက်နှာတွင် ရုတ်တရက် ရက်စက်တော့မည့် အပိုင်အယောင်များ အထင်းသား ပေါ်လာခဲ့ချေပြီ။

ချူးဆောက်ရွမ်း၏ မျက်နှာတွင်လည်း ခိုးရိုက်ထိတ်လန့်နေသည့် အမှုအရာများ ပေါ်ပေါက်နေကာ တုန်းခွန်း ပြုသမျှ နုရချေတော့မည်။

“ရွှပ် ...”

ရွှေစားတုန်းခွန်းက သူ့ရွှေစားကြီးအား ရွပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း ဂွမ်ခနဲ လေခွင်းသံဖြည့်အောင် အပေါ်သို့ ဆွဲမြှောက်တင်လိုက်သည်။

ချူးဆောက်ရွမ်းမှာမူ နေရာတွင် ထိုင်ပြီထိုင်လျက်ရှိနေပြီး ဆိုးရွားသော ကံကြမ္မာ၏ ဇီရင်မှုကို ခံရပေတော့မည်။

* * *

အခန်း(၃)

“ကဲ ... မောင်ရင်ချူး မင်းမသေခင် လိုရာဆုကို တောင်းပေတော့၊ ငါ့ ရွှေစားတုန်းခွန်းက မင်းကို အချိန်တစ်ခဏပေးလိုက်မယ်၊ ကဲ ... မင်းလိုချင်တဲ့ ဆုကို တောင်းပေတော့ ...”

“ရွှပ် ...”

ရွှေစားတုန်းခွန်းက သူ့ရွှေစားကြီးအား ရွပ်ခနဲအသံဖြည့်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်တော့သည်။

ချူးဆောက်ရွမ်းမှာမူ နေရာတွင် ထိုင်ပြီထိုင်လျက် ဆိုးရွားသော ကံကြမ္မာ၏ ဇီရင်မှုကို ခံရပေတော့မည်။

မိန်းကလေး ကျန်းခြေလှက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလာ၏။

“ရွှေစားတုန်းခွန်း ... ရှင်ဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ ခုလို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို အခွင့်အရေးယူပြီး ဒီလိုနဲ့ထက်စီးနင်းလုပ်တာ ယောက်ျားမပီသဘူး”

“မိန်းကလေးကုန်း ... တချို့သိုင်းသမားတွေသာ မင်းရဲ့မာယာဇော်ကွင်းထဲ ဝင်မိပေမယ့် ငါတုန်းခွန်းကိုတော့ ရဟာမဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးက မင်း ဟိုဘက် သွားရပ်နေခမ်း၊ အပိုစကားတွေ ဝင်ပြောမနေနဲ့”

“ဒီမှာတုန်းခွန်း ကွန်မ အသက်ရှင်နေသရွေ့ကားပေတယ်လို့ ချူးဆောက်ရွမ်းကို ထိရဲရင်ထိကြည့် ...”

ချူးအောက်စွမ်းက ကျွန်းခြူးလူအား လှမ်းပြောရင်း ရွှေစား တုကုံးစွန်းကိုပါ တစ်ဆက်တည်းပြောဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေးကျွန်း... ဆရာကြီးတုကုံး ဒီလိုမပြောရဘူး၊ ဆရာကြီးတု... ဆရာကြီးတုဟာ ကျွပ်စင်နဲ့ဆိုရင် မိတ်ဆွေဟောင်းတွေပါ။ ကျွပ်လို နောက်ပေါက်လူငယ်တစ်ဦးနဲ့ ဖက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ မသင့်ဘူး။”

“ကောင်းပြီ... ကျွပ်က မင်းမခင်ရဲ့မျက်နှာကိုထောက်ပြီး အသက်ကိုခွမ်းသားပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွပ်မေးတာကို အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်။”

“ကျွပ်သိသလောက်ဆိုရင် ပြောပြနိုင်ပါတယ်။”

“ဝန်ကုတင်က မင်းကို ဘာတွေပြောလိုက်သလဲ”

“အလွန်အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြောခဲ့တယ်။”

“ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ငါသိချင်တယ်”

ထိုအခါ...

ချူးအောက်စွမ်း၏ မျက်လုံးအနက်က ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီ သို့ မှောကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးတု... အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့စကားဖို့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကျွပ်ပြောပြနိုင်မယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်း ဘယ်ညာမှာ ရှိနေတဲ့လူတွေအားလုံးဟာ ငါ့ရဲ့ သစ္စာခံတပည့်တွေပဲ။ မင်း ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့။”

ချူးအောက်စွမ်းက ပြောသင့်မပြောသင့် အတန်ကြာ စဉ်းစားဟန်ဖြင့်...

“ကောင်းပြီ... ဆရာကြီးတုကုံးစွန်းက တာဝန်ယူရင် ကျွပ် ပြောပြပါမယ်၊ ကျွပ်က ကျွေးစင်ဟန်ကို နဂါးတံတွေးမင်ဆွေဦးနဲ့

ကိုးမိုင်တောင်က ကျောက်ချဉ်းနက်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ကျွပ်အမေချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပဲ။ တန်ဖိုးလဲ သိပ်ကြီးမားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွပ်အမေဟာ အဲဒီမင်ဆွေဦးထဲမှာ မိုးပျံလက်သံကွက် သိုင်းပညာကို ဝိုးသားမှာရေးသားထားပြီး မင်ဆွေဦးထဲ ဝှက်ထားသိုင်းပညာကို ဝိုးသားမှာရေးသားထားပြီး မင်ဆွေဦးထဲ ဝှက်ထားသိုင်းပညာကို အဲဒီမိုးပျံလက်သံကွက် သိုင်းပညာရစ်ကွက်ကို ရလိုက်ရင် သိုင်းလောက်က အဲဒီပတ်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သဘောကတော့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ယှဉ်ပြိုင်လို့မရတော့ဘူးပေါ့...”

“မိတ်... တစ်ချို့က မင်းမခင်ဟာ မိုးပျံလက်သံရင်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နိုင်ခဲ့တာ ဒါကြောင့်ကိုး... အခု... မင်း ကျွန်းကဦးမြို့ကို သွားပြီး မိုးပျံလက်သံကွက် ရှစ်ကွက်ရေးထားတဲ့ ဝိုးသားပိတ်စ ဖြန့်ယူမလို့ပေါ့။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆေးဆရာကြီး ကျွေးရောက်ထင်ဆီက အဆိပ် ဖြေဆေးတောင်းရင်းနဲ့ အဲဒီသိုင်းကွက်တွေကို ကျွေးစင်ဟန် မလေ့ကျင့်မီ အရေပြန်တောင်းမလို့ပါ။”

“အဲဒီသိုင်းကျွန်းကိုတော့ ငါသွားယူပေးမယ်၊ အဆိပ်ဖြေဆေးကိုတော့ သွားတောင်းစရာမလိုတော့ဘူး။”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် နားရွပ်ထွေးသွားကာ ကြောင်တက်တက် ပြန်မေးလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆရာကြီးတုဆီမှာ အဆိပ်ဖြေဆေးရှိနေလို့လား”

ထိုအခါ တုကုံးစွန်းက လက်ထဲတွင် အသင့်ရှိနေသည့် ရွှေစားကို ပြောက်ပြဲရင်း လေးလံသောအသံဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“မျက်နှာတစ်ဆောင် ဟုလောက်ရဲ့အဆိပ်ကို ငါ့မျှဆိုတာ ဖြေဆေးလုံးဝမရှိဘူး၊ ရေရည်နာကျင်မှုတော့နာ ခံမရမယ့်အစား

အချိန်တိုတိုတောင်းတောင်းနဲ့ စောနာမခံစားရတဲ့ ငါ့ ရွှေမားက
မင်းကို တာဝရနားနေရအောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေးကျွန်းခြူးလှက မာန်တစ်ချက်တင်းပြီး
မားရည်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ခုန်တက်လာသည်။

“စွင် ...”

ကျွန်းခြူးလှ၏မားရည်မှာ တုကုံးစွန်း၏ ရွှေမားချက်ကြောင့်
ထက်ဝိုင်းပြတ်သွားတော့သည်။

ဟုလူကျင်းတို့သုံးယောက်က ကျွန်းခြူးလှအား ဝိုင်းရံလိုက်
သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်အမှုအရာဖြင့် ...

“ဆရာကြီးတု ...” ကျုပ်အဖေဟာ ဆရာကြီးနဲ့ဆိုရင် အင်
မတန် ရင်းနှီးပါတယ်”

ရွှေမားတုကုံးစွန်းက သဘောကျစွာ တဟင်းဟင်းရယ်မော
ကာ ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီရင်းနှီးမှုကြောင့် မင်းကို ငါက အေး
အေးဆေးဆေးဆေး နေရအောင် လုပ်ပေးမလို့ပါ”

ကေားဆုံးသည်နှင့် ရွှေမားတုကုံးစွန်း၏ မာကျင်လက်ကောက်
ဝတ် တစ်ချက် လှုပ်ရှားသွားသည်။

တိုစဉ် ခွေရောင်အလင်းတန်းတစ်မျက် လက်ခနဲထွက်ပေါ်
သွားပြီးနောက် ရွှေမားတုကုံးစွန်းမှာ နောက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်
လိုက်သော်လည်း နောက်ပြန်လဲကျသွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထရပ်ငှါ လက်တွင်း
၍ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကို အသင့်အနေအထားသို့ ပြောင်းပြီး
ရယ်မော ပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာကြီးတု ... ခင်ဗျားဟာ ရက်စက်မှုမှာ ခံတင်လောက်ပါ
ပေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ဆင်ကွက်ထဲ ခင်ဗျားအမိခံလိုက်ရပြီ
မဟုတ်လား၊ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို နင်းသတ်ချင်ပေမယ့် အဲဒီ
ပုရွက်ဆိတ်နဲ့ တန်ပြန်မှုကို ခင်ဗျားက လျစ်လျူရှုလိုက်တာပဲကိုး၊
ခင်ဗျားရဲ့ ကျွန်တို့သိုင်းကွက်တွေကို ငန့်ပြည်မှာ သုံးစွဲချင်တာပေ
တော့”

တုကုံးစွန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပက်လက်လန် လဲကျသွားရာမှ
လှုပ်ရှားခြင်း လုံးဝမရှိတော့ချေ။

မျှင်ကျင်ထန်မှာ သူတို့၏ဆရာကြီး ရွှေမားတုကုံးစွန်းမှာ
ချူးအောက်စွမ်း၏ လှည့်ကွက်အတွင်း ဝင်ရောက်သွားကာ အသက်
ဝိညာဉ် ကင်းသွားပြီဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက်
လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက တည်ငြိမ်ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ဟန်
တားလိုက်၏။

“မျှင်ကျင်ထန် မသွားပါနဲ့ဦး”

မျှင်ကျင်ထန်မှာ ထိတ်လန့်တကြီး နောက်ပြန်လှည့်ရင်း ...

“ကိုယ်တော်လေးချူး ...”

“မျှင်ကျင်ထန် ... ခင်ဗျားတို့တစ်တွေကို ကျုပ်မသတ်ပါဘူး၊
ခင်ဗျားတို့လေးယောက်က တုကုံးစွန်းရဲ့အလောင်းကို ပြန်ထမ်းသွား
ကြပါ”

မျှင်ကျင်ထန်က ...

“ကိုယ်တော်လေးချူး၊ အခုလို ခွင့်လွှတ်တဲ့အတွက် ကျွန်း
တပ်ပါတယ်”

ထိုအခါ ...

ချူးအောက်စွမ်းက ချိုင့်ကွင်းထန်အား အေးတိအေးစက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“လူကော...”

“ဟိုမိန်းကလေးကို ပြောတာလား...”

“ဟုတ်တယ်...၊ ခင်ဗျားတို့ လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး အဲဒီ မိန်းကလေး ဒီခေါ်လာနဲ့...၊ သူ့ရဲ့အမွှေးတစ်ဖွင့်ကို ထိရဲ့ထိကြည့်၊ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်စီ အပြတ်မိရမယ်”

ချိုင့်ကွင်းထန်က ဟုလူကျင်းဘက်လှည့်ကာ...

“ဟုလူကျင်း...မိန်းကလေးကို ဒီခေါ်လာနဲ့”

ဟုလူကျင်း ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ ချူးအောက်စွမ်းက ချိုင့်ကွင်းထန်အား တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာသည်။

“ချိုင့်ကွင်းထန် ခင်ဗျားတို့ ဟို...မြင်းစောင်းနောက်မှာ ပုန်းနေတာမဟုတ်လား၊ ဒီခေါ်ရဲ့ ခေါင်နိုးပေါ်မှာလဲ ခင်ဗျားတို့လူနှစ်ယောက်ရှိနေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုမိန်းကလေးကို ဖမ်းတာကလဲ ငါးစာသဘောသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီက ဖမ်းချင်တဲ့သူကတော့ ဒီက မိန်းကလေး ကျန်းခြင်းလူကိုဖြစ်တယ်၊ သူ့ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မှ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အတွင်းအားကျင့်ခွင့်ကို ဟန့်တားနိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ နောက်တော့ ကိုယ်တော်လေးဟာ ဟုလောကရဲ့ အဆိပ်ပြားမှန်ခဲ့တဲ့သတင်း ကြားခဲ့တဲ့အတွက် ဆရာကြီးတုက အကြံပြောင်းလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မထင်မဟတ်ဘဲ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ထောင်ချောက်အတွင်း ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးတု ဝင်သွားခဲ့တာပါပဲ”

“အခုလို နှုံးခိုသွားတာ နောင်ကြီးချိုင့် ကျေနပ်ရဲ့လား”

“လုံးဝကျေနပ်ပါတယ်၊ ခုနက ဟုလူကျင်းတို့ တိုက်ခိုက်နေတဲ့အချိန် ကိုယ်တော်လေးချူးဟာ ခန္ဓာတွေပြန်နေပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့အမူအရာတွေကို ပြန်တယ်၊ ဒါ့အပြင် ဟုလူကျင်းရဲ့ စားစဉ်တွေ ကိုယ်တော်လေးခေါင်းနား ရောက်လာတာတောင် မတိမ်းရောင်ဘဲနေခဲ့တဲ့ ဟန်ဆောင်မှု အမူအရာတွေဟာ အင်မတန်မှ ပြောင်မြောက်လှပါပေတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးတု ခုလို ပြစ်သွားရတာပါပဲ”

“ကောင်ပြီ...၊ နောင်ကြီးချိုင့်ကို ကျုပ် အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ဟောဘီရွှေစားကို ခင်ဗျားက လက်ဆောင်အဖြစ် ယူလိုက်ပါ၊ ရွှေမြို့တော်ဆီ ရောက်ရင် တုဂေဟာရဲ့ အင်အားကို ခင်ဗျားဆက်လက်ဦးစီးပြီး ကျုပ်ရဲ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တစ်သတပတ်လုံး လုပ်ဆောင်ရမယ်”

ချိုင့်ကွင်းထန်က ခိုသေလေးစားသောအမူအရာဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အမိန့်အတိုင်းပါပဲ”

“ကောင်ပြီ...၊ ဒီကနေ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အပြင်ကို လုံးဝမပေါက်ကြားစေနဲ့”

ချူးအောက်စွမ်းက ချိုင့်ကွင်းထန်အား တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟုလူကျင်းတို့ သုံးဦးကို ရှင်းပစ်လိုက်ပါ”

ချိုင့်ကွင်းထန်က သဘောပေါက်သောအမူအရာပြလာသည်။ မကြာမီ ဟုလူကျင်းတို့သုံးယောက်က ဖုန်လင်းအား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

ဖုန်လင်း၏ မျက်နှာပြင်တွင် အံ့သြနေသော အမူအရာများ ပျက်စီးနေပြီး မည်သည့်ပြဿနာမျှ ဖြစ်နေမှန်း သိပ်မသိချေ။

၁၃၀ ♦ ကုန်းကြွယ်

ဖုန်းလင် ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းမှာ လက်
တစ်ချက်ရွေယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ချိုင်ကျင်ထန် ... ခင်ဗျားတို့သွားနိုင်ပြီ”

ချိုင်ကျင်ထန်နှင့် ဟုလုကျင်းတို့ သုံးယောက်က ရွှေစား တုကိုး
စွန်း၏အလောင်းကိုထမ်းကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ မိန်းမတို့လေးကျွန်းမြို့လူက ချူးအောက်စွမ်းအား
အုံ့ပြောဟန်ဖြင့် ခန့်တုံတုံပြောလာသည်။

“ချူးအောက်စွမ်း... ရှင်လဲ ဘယ်ခေလို့လဲ၊ ကောက်ကွန်
ဉာဏ်တွေဘာတွေ သုံးတတ်လာပြီပဲ”

“မိန်းကလေးကျွန်း... ငါဟာ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ
အင်မတန်နုနယ်ပါသေးတယ်၊ ငါပင်ကိုဆုံးဖြတ်ချက်အရဆိုရင် တုကိုး
စွန်းကို ကိုန်းသေဇွဲတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပန်းတစ်ရာလောက်မှာ
ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ငါဟာ အတွေ့အကြုံဗဟုသုတ တော်တော်
များများ ရလာခဲ့တယ်၊ ဓားတစ်လက်ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ပေမယ့်
ကောက်ကွန်တုံအကြံကိုတော့ မရှောင်နိုင်ဘူး၊ ငါသာ တကယ်လို့
ဒီလိုအကြံမျိုးမသုံးလိုက်ရင် လက်ရှိအခြေအနေဟာ ပြေစွမ်းဖို့အတော်
ခက်ခဲနိုင်တယ်”

“နုနုကတုန်းက တုကိုးစွန်းနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက တကယ်
ပဲလား...”

“မမှားဘူး...”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ကျွန်းကျိုးဖြို့ဆီ အလှင်သွားကြစို့”

“ပန်းပဲအဘိုးကြီးဆီသွားပြီး ညတွင်းချင်း မနိုးဆက်နိုင်ဖို့
တိုက်တွန်းလိုက်ပါဦး”

ကျွန်းမြို့လူ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

မာန်ဂျိုင်စား(စာစဉ်၅) ♦ ၁၃၁

ငါ့အခါ ဖုန်းလင်မှာ ထူးဆန်းအုံ့ပြောအမူအရာဖြင့် ...

“ကိုယ်တော်လေးချူး... ဘာတွေပြစ်နေတာလဲ”

“ရွှေစားတုကိုးစွန်းဆိုတဲ့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကို ငါ ရှင်းပစ်
လိုက်ပြီ...”

* * *

အခန်း (၄)

ကျွန်းကျိုးမြို့...
 ကျွန်းကျိုးမြို့သည် သာယာလှပ၍ နေချင်စဖွယ်ကောင်းသော
 မြို့လေးဖြစ်သည်။
 မြို့တွင်းရှိ နံ့သာထည်ဝါသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုမှာ
 ကျွဲဂေဟာကြီးပင် ဖြစ်သည်။
 တစ်ဖိုန်တုန်းက ဤဂေဟာ၏ တံခါးမကြီးမှာ နားကျွန်း
 ဖြစ်သလိုအတွက် ဆေးဝါးကုသ၍ အသက်ကယ်တင်ပေးရာ တံခါးမ
 ကြီးအဖြစ် ထာဝရစဉ်ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့သည်။
 ယခုမှ ဂေဟာကြီးထဲတွင် လူမနေတော့သည့်အလား တိတ်
 ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေပြီး ဂေဟာကြီး၏ တံခါးမှာလည်း ပိတ်လျက်
 ရှိနေသည်။
 ဤဂေဟာကြီးရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားလာတိုင်း ကျွန်းကျိုးမြို့သူ
 မြို့သားများမှာ မည်သူမဆို သက်ပြင်းချမီသူချည်းပင်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖိုန်က ဤဂေဟာအတွင်း ဆေး
 ကုသမှုခံယူသူများ တရုန်းရုန်းနှင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေရာ ဆေး
 ဆရာကြီး ကျွဲရွှေကံထင်မှာ အနားမယူနိုင်အောင် အားရကဲမရှိဘဲ
 စေတနာရှေ့တားလျက် ဆေးကုသပေးရာ ဂေဟာကြီးဖြစ်ခဲ့၏။
 ယခု ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ကျွဲရွှေကံထင် ကိုယ်တိုင် သဘာဝ
 တရားမှ ဖန်တီးလာသည့် ရောဂါဝေဒနာတစ်ရပ် ခံစားနေရကာ

သမားတော်ကြီးဘဝမှ လူမမာတာဝန်ခံရောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ဘုန်းဘုန်း
 လဲခဲ့ရပေသည်။
 ယနေ့သည် ကိုးလ၏ လလယ်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍
 ရာသီဥတုမှာ အိုဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။
 အဆိုန်မှာ ညနေဖိုန်မရောက်ဘဲရောက် ဖြစ်နေ၍ မီးဖွားမထွန်း
 ညီကြသေးပေ။
 ဝတ်နံ့ပြာဝတ် လူငယ်တစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက်ရှေ့ပိုက်
 ကာ မြတင်းပေါက်တောင် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ရပ်နေမိသည်။
 ထိုဝတ်နံ့ပြာဝတ်လူငယ်မှာ ကျွဲစင်ဟန်ပင် ဖြစ်၏။
 ထိုအခိုက် ကျွဲဂေဟာမှ အိမ်ဖော်လေးတစ်ယောက် ကျွဲစင်
 ဟန်အနားကပ်လာကာ ...
 "ကိုယ်တော်လေး... ခိုးချုပ်နေပြီဦး ကျွန်တော် မီးထွန်းလိုက်
 တော့မယ်"
 ကျွဲစင်ဟန်မှာ အေးတိအေးစက် ဖြစ်ပြောလာ၏။
 "ဗလိုဘူး..."
 ထိုစကားကြောင့် အိမ်ဖော်လေးမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်
 သွားသည်။
 အိမ်ဖော်လေးက ထပ်မံမေးမြန်းလာသည်။
 "ကိုယ်တော်လေး... ရေနွေးကြမ်းအိုး ယူလာခဲ့ရတော့မလား"
 "မလိုဘူး..."
 အိမ်ဖော်လူငယ်လေးမှာ မျက်နှာနှစ်ဖက်ကြုံရင်း ကျွဲစင်ဟန်
 အား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာ ထွက်သွားသည်။
 ထိုလူငယ်လေးထွက်သွားသောအခါမှ ရုတ်တရက် သံသရာ
 မေးလိုက်၏။

“နေဦး... ငါ့အဖေရဲ့အမန်းထဲက ဧည့်သည်တွေ ထွက်သွားကြပြီလား”

“ရှိနေသေးတယ်။ ဆရာကြီး နေကောင်းကား အချိန်မှာ အနားယူခိုကောင်းတယ်။ အခုတော့ ဧည့်သည်တွေက အားနာမူပျိုဘဲ နုထက်ထိ စကားကောင်းနေကြတုန်းပဲ”

လူငယ်လေး၏ကောင်းမဆုံးမီ စုတ်တရက် အမန်းအပြင်ဘက်မှ ချောင်းဟန်သံတစ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

လူငယ်လေးမှာ သူ့စကားများ ကြားသွားပြီလားဟု အထိတ်တလန့် ပြစ်သွားသည်။

တံခါးဝတွင် အသက်ငါးဆယ်နေပြီ ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်ပြီး စိတ်ကောင်းစေတနာရှိဟန်တူသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရပ်လျက် ရှိနေသည်။

ထိုအဘိုးကြီးမှာ တစ်ခေတ်တွင် တစ်ယောက် ယှဉ်တွန်းခဲ့လှသော စေတနာရှင် ဆော့ကီဇွဲကြီး ကျွေးရွာကံထင်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် နေပြည်တော်မှ ဆရာကြီးအား ပိုးပျံလက်သည်းကွက် အရယူရန် လျှို့ဝှက်တာဝန်ပေးထားခဲ့သည်။

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဖခင်၏ချောင်းဟန်သံ ကြားလိုက်ရ၍ နောက်သို့ကယားကယား လှည့်ရင်း တလိုတသေမလောသည်။

“မေမေ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားကြကုန်ပြီလား”

ဖခင်ဖြစ်သူ ကျွေးရွာကံထင်က သားဖြစ်သူ ကျွေးစင်ဟန်၏ အရိပ်အကွက်ကို ဖမ်းမိသည့်အလား စိတ်မရွှင်မလန်းဖြစ်နေသည့် သားဖြစ်သူကို နှစ်သိမ့်ချောင်းဖျလာသည်။

“ဒီနှစ်ရက်အတွင်း သား စိတ်မရွှင်မလန်းဖြစ်နေပြန်တာ မေမေသိပါတယ်။ သိုင်းလောတတစ်ခုလုံးအတွက်ဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ သားရယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့မရပါဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်က မျက်နှာမကြည်မသာဖြင့်...

“မေမေ... သား ခုလိုလုပ်လိုက်တာ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“မကောင်းလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စက သိုင်းလောကတစ်ခွင်လုံး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြီးတွေ မဖြစ်ပွားအောင် ကာကွယ်လိုက်တာပဲ၊ နောက်တစ်မျက်က အမေဟာ အထူးသဖြင့် နေပြည်တော်ရဲ့ ဥပဒေဘက်တော်သားဆိုတာ သတိထားမူပေါ့”

“သားရဲ့စိတ်ကို မေမေ သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ခုလို ဟန်ဆောင်နေမကောင်းယောင်ဆောင်ပြီး နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းယူနိုင်တာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ တခြားနည်းလမ်းမျိုးရဲ့ သုံးပြီး အဲဒီမင်ချောင်းကို ရအောင်ယုလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“သား... ဒီစကားမျိုး ပြောလာပြန်ပြီလား၊ သားဟာ စိတ်ဓာတ်မှန်ကန် တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သူဆိုတော့ မေအခုအနေနဲ့ ဒီလိုဟန်ဆောင် မမာမကျန်းဘဲ သား ဒီမင်ချောင်းယူဆေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ချူးအောက်ခွမ်းလိုလူမျိုးကို သားတစ်ယောက်တည်း တုံ့ပြန်နိုင်တယ်”

“ခုလိုလုပ်လိုက်တော့ ချူးအောက်ခွမ်းကို လိမ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဧပုပစ်လိုက်ပါ... အားလုံးဟာ သိုင်းလောကအတွက်ဖြစ်တယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒီလိုလိမ်သာတဲ့အလုပ်မျိုး မေမေ ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီခိုးဖွဲ့လက်သည်းသိုင်းလောကကို မေမေတို့ ဒီလိုနည်းနဲ့ အရမယူနိုင်ရင် လူသားတွေ ဒုက္ခတွေ့သွားနိုင်တယ်”

ကျွေးစင်ဟန်ကမူ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါယမ်းနေသည်။

“သားကတော့ ဒီကိစ္စကြိုက် ဘယ်လိုမှ ပေပစ်လို့မရဘူး၊ ချူးအောက်ခွမ်းဟာ မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်မေကို တိတ်သိန်းလေး ရေတ္တာသက်ဝင်နေတယ်၊ ရှောင်ရက်မေကလဲ နေ့စဉ်ကောင်းချင်ဟန်ဆောင်ပြီး အဲဒီ နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းကို ဝါးရှင်နေတယ်။

ခါပေမယ့် ချူးဆောက်ရွမ်းဟာ သားကိုပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိအတိုင်း သားကို ကတိပျက်မခံခဲ့ဘူး။ အခု ... သားက သူ့ကို လိမ်ညာလိုက်ရပြီ။ နောင်အခါ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ ...

“သား ... မင်းကို ဖေဖေ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ နက်စွဲအားလုံးက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်။ အဖေဟာ နေပြည်တော်က တာဝန်ပေးချက်အရ လုပ်ရတာပဲ”

ကျူးစင်ဟန်မှာ တည်ကြည်လေးနက်သော အမူအရာဖြင့် ဖခင်ကြီးအား ထပ်မံပြောလာပြန်သည်။

“ချူးဆောက်ရွမ်းရဲ့ဖခင် ချူးလူချန်ဟာ သေခဲ့ပြီ။ ချူးဆောက်ရွမ်းဟာ အဲဒီမင်ဇျောင်းထဲမှာ မိုးပျံလက်သည်း ရွစ်ကွက်ကို ဂုဏ်ထားမှန်း မသိဘူး။ သိုင်းလောကအတွက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပေမယ့် တကယ်လို့ အဲဒီသိုင်းကွက်သာ ဂုဏ်ထူးသားရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားရင် ဥက္ကဋ္ဌအကြီးအကဲလည်း ရောက်သွားနိုင်တယ်”

ကျူးစောက်ထင် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သား ... မင်း ဒီကိစ္စအတွက် အပေါ်ယံလောက်ပဲသိတာပါ။ အတွင်းကုက္က မသိပါဘူး။ အလွင်တုန်းက ချူးလူချန်ဟာ မိုးပျံလက်သည်းရှင်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး လပြည့်နေ့တိုင်း အပြင်ထွက်လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ သိုင်းလောကပုဂ္ဂိုလ်တွေ စုဝေးပြီး ဒီကိစ္စကိုခုံခမ်းကြတယ်။ နောက်ဆုံး သက်သေအထောက်အထားတစ်မျိုး ရလိုက်တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ချူးလူချန်ဟာ မိုးပျံလက်သည်းရှင်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေတယ်လို့ သတင်းရခဲ့ကြတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ ချူးလူချန် ရုတ်တရက် ဝမ်းဆန်းတောင်ပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ စီရင်သွားခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်းလောကပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြရတယ်။ ခါပေ

မယ့် သက်သေအထောက်အထား မခိုင်လုံတဲ့အတွက် ဒီအတိုင်း ကြိုးစည်ရည်နဲ့ အချိန်ဆွဲထားခဲ့တယ်”

“အခု အဲဒီ အတိတ်က ကိစ္စတွေ ပြန်ပေါ်လာလို့လား ...”

ကျူးစောက်ထင် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ...၊ ချူးလူချန်ဟာ လူပြည့်မှာရှိနေပြီးနောက် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကိုယ်ကြည့်။ အဲဒီစားဟာ ရှေးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်။ သိုင်းလောကပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ တွေးဆချက်အရ စားဝိဇ္ဇာမို့ ဆိုတဲ့လူနဲ့ လက်ထဲမှာရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ စားဝိဇ္ဇာမို့ဟာ မိုးပျံလက်သည်းရှင်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ အခု ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားက ချူးဆောက်ရွမ်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ချူးဆောက်ရွမ်းက အဲဒီစားဟာ သူ့ရဲ့ နာမည်မပျက်လိုတဲ့ ဆရာဆီကတစ်ဆင့် ရလိုက်တယ်။ အဲဒါတွေက ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်ရင် ချူးဆောက်ရွမ်းရဲ့ ဆရာဆိုတာ သူ့ဖခင် ချူးလူချန်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ထိုကောင်းကြောင့် ကျူးစင်ဟန်မှာ တွေ့ဝေငေးငိုင်းသွား၏။

“ချူးလူချန်ဟာ လပြည့်နေ့သရောက်တိုင်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ တကယ်တော့ သိုင်းပညာတစ်မျိုးလေ့ကျင့်နေတာ ဖြစ်တယ်။ လစဉ် လပြည့်နေ့သရောက်တိုင်း သူ့စိတ်ကို သူ မထိန်းနိုင်ဘူး။ အခု နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိ မိုးပျံလက်သည်းရှင် ပြန်ပေါ်လာတာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ချူးလူချန်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ ...”

“ချူးလူချန်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအရ ဒီလိုနာမည်မြှုပ်ပြီး လုပ်နေရောမလိုဘူး။ သူ့မှာ အကြံတစ်ခုခု ရှိနိုင်တယ်”

“ဒါကြောင့် မေမေက သားကို ခိုးပျံလက်သည်းရစ်ကွက် လှေကွန်နီင်းတာဟာ ငါးကြင်းဆီကို ငါးကြင်းပြန်ကြော်မလို့ပေါ့”

“အနက်ရောင် ဂိုဏ်းသားတွေက အဲဒီပညာကို လိုချင်ကြ ပေမယ့် အဖြေရောင်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ ဒီပညာကို မလေ့ကျင့်ရဘူး”

“သားစိတ်ထဲမှာတော့ တစ်နေ့နေ့ ချွေးအောက်ခွမ်းသာ ဒီကိစ္စ သိသွားပြီး လာရုံရင်တော့ သားလဲ ဘယ်လိုမှ ရှင်းမပြောတတ်တော့ဘူး”

“ဒီကိစ္စအတွက် သားပူမနေနဲ့၊ ချွေးအောက်ခွမ်းဟာ ဒီလူ့၊ ဂုဏ်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ မသိနိုင်ဘူး၊ သူ့ဖခင် ချွေးလူချွန်ကိုယ်တိုင် ပြောပြမှသာ သိနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ချွေးလူချွန် အသက်ထင်ရှား ရှိမရှိကိုတော့ သက်သေအထောက်အထား မရသေးဘူး၊ အဲဒါ သားဆက်လက် စုံစမ်းပေးဖို့ မေမေ သားကို တာဝန်ပေးချင်တယ်”

ကိုအခါ ကျွေးစင်ဟန်က အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးမှ ဖခင်ထံ ချွန်တောင်းလာသည်။

“သား ...အခု ခရီးညှဉ်းထွက်ပြီး လည်ပတ်ချင်တယ်၊ တစ်ခက်က ချွေးအောက်ခွမ်းကို ရှောင်တိမ်းရင်းနဲ့ သိုင်းလောက် အတွေ့အကြုံလဲ ရတာပေါ့”

ကျွေးစင်ဟန်က ထင် ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ ခုနက ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ထဲမှာ ဂှာဆန်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်လဲ ပါတယ်၊ တစ်ချို့နဲ့တုန်းက ခိုးပျံလက်သည်းရစ်ကို စုံစမ်းဖို့ သူဟာ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သူဖြစ်တယ်၊ အခု တာဝန်တွေကို သားအပေါ် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပြီ ...”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွား၏။

“သားရဲ့ အစွမ်းအစဟာ အင်မတန်မှ ညံ့ဖျင်းပါသေးတယ်၊ ဒီလိုကြီးမားတဲ့ တာဝန်ကို သား မထားဆောင်ရဲဘူး”

“သား ...အခု ချွေးအောက်ခွမ်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တယ်၊ နောင်အခါ ဝန်ကုတင်နဲ့လဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ဦးမှာပဲ”

“ဝန်ကုတင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဝန်ကုတင်ဆိုတာ ချွေးလူချွန်နဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ ဒီလူက စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းပြီး ပြောလိုက်တာညီကြည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟကိုတော့ အထူးပဲ အလေးထားတယ်၊ နောက်ဆုံးအကောင်း အဆိုးကို မခွဲခြားနိုင်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် ဝန်ကုတင်ဟာ အင်မတန် နှစ်ခြိုက်ကောင်းတယ်”

“အခု သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီ၊ သား သဘောပေါက်ဖို့က အသက်ပေါင်းများစွာဟာ သားအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်အရေးရာအတွက်နဲ့ အများကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက တရားဥပဒေက ပေးအပ်လာတဲ့ တာဝန်တွေရားကို တို့က ဦးလည်မသွန် ထမ်းရွက်ရမှာပဲ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ပါးစပ်တလွပ်လွပ်တရွရွဖြင့် ပြောချင်သော်လည်း ရပ်တန့်သွားသည်။

ဤလျှပ်တစ်ပြက် အချိန်ကလေးအတွင်း လူလူချင်းစာမှာ ထောက်ထားရမည့် အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

သိုင်းလောက်၏ အန္တရာယ်ဆိုးကိုလည်း ရှောင်မယ်ပြီး တကိုယ်ကောင်းစိတ်မွေးရန် မသင့်ချေ။

သို့သော် သားအဖဆိုသည့် သံယောဇဉ်မှာ နက်နက်နက်နက် ဖိလ၏။

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ အထက်ပါစကားလုံးများအား သူ့စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်နေပြီး နှုတ်ကမူ ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ထွက်မလာချေ။

ဖခင်ဖြစ်သူ ကျွန်းရောက်ထင်သည် သား၏ မျက်နှာညှိုးဖိုနဲ့ နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သက်မကြီးရဲ့လိုက်သည်။

“အင်း...သား ငယ်စဉ်ကတည်းက သားဟာ လူပျော့တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သိုင်းပညာသင်မပေးခဲ့တဲ့အတွက် အခုနောက်တရုဒုရဲ့ အချိန်မပီတော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ နားလည်ပါတယ်။ ဒီတာဝန်ကို သားယူမှ ဖြစ်မယ်။ မနက်ဖြန်ကပြေး အနောက်ဘက် ဝင်းထဲက ပြတင်းပေါက်မရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်အခန်းထဲပြောင်းပြီး ဖိုးလုံလက်သည်းရွှင်ရဲ့ အကွက်တွေကို လေ့ကျင့်ပါ။ သားကို မေမေကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်မယ့်အပြင် ခြံဝင်းအားပတ်ပတ်လည်မှာလဲ သိုင်းလောက အဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ် တော်တော်များများ စောင့်ကြပ်နေကြလိမ့်မယ်။ သား အနောင်အယုက်မရှိနိုင်ဘူးပေါ့။ မင်းရဲ့တာဝန်က အဲဒီ သိုင်းပညာကို စိတ်ပါလက်ပါ လေ့ကျင့်ဖို့ပဲ။ တို့လူကြီးတွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဟာ သားကြောင့် မပျက်ပြားပါစေနဲ့။”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်းစင်ဟန် ကျဉ်းထဲကွယ်ထဲ ရောက်ဖို့ နေပြီး အခက်တွေ့သွားသည်။

ထိုစဉ် ဝရန်တာဆီမှာ ခြေသံကြားလိုက်ရ၍ သားအဖနဲ့ ယောက် စကားများ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ထိုအခိုက် သီးသန့်အခန်းဆီသို့ အိမ်ဖော်လေးတစ်ယောက် အမောတကော ပြေးဝင်လာကာ...

“ဆရာကြီး...အည့်...အည့်သည်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“နားမည့်နဲ့ ဖိတ်စာကော ပါရဲ့လား...”

“မ...မပါဘူး။ ရောက်လာတဲ့ အည့်သည်က အဘွားကြီးနဲ့

မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးပဲ။ အဘွားကြီးက တကယ်ကိုမာန်ကြီးပြီး ဘဝင် ဖြင့်လူတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့နားမည့်မေးတဲ့အခါ သူ့လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်တာနဲ့ သူ့လက်ဝါးအားအချိန်ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားစေခဲ့တယ်”

ကျွန်းစင်ဟန်က ...

“အခု...အဲဒီ ဧည့်သည်တွေက ဘယ်မှာလဲ”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခိုနေပါတယ်”

သားအဖနဲ့ဦး မျက်နှာခိုပ်တစ်ချက်ပြလိုက်ပြီး သားဖြစ်သူ

ကျွန်းစင်ဟန်အား မေးလာသည်။

“သား... အဲဒီနှစ်ဦးဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

ကျွန်းစင်ဟန်က မျက်နှာကျဉ်းပြီး...

“ပန်းခြောက်လက်ဝါးရှင် ယီစန်ရှန်နဲ့ သူ့မြေးမလေး ရှောင်ရက်မေတို့ပါပဲ”

ထိုအခြေစကားကြောင့် ကျွန်းရောက်ထင်မှာ ထိတ်လန့်တကြီး ဖြစ်သွားပြီး နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

“ဪ...သူတို့ကို”

“မေမေ ဒီနှစ်ယောက်ကို တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး”

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ...တာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ထင်သလို”

“နဂါးတံတော့မင်းရဲ့အမိန့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဆေးဆရာကြီး ကျွန်းရောက်ထင် မခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုရင်း

“ဟုတ်ပြီ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို သားပဲသွားတွေ့လိုက်မယ်”

မေမေ လုံးဝနေမကောင်းသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ စကားပြောတဲ့အခါ သတိထားပြော ခိုပုံလက်သည်းရှစ်ကွက်နဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုပေါက်ကြားစေနဲ့။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပန်းမြှောက်ခက်မယ် ယိနီရုန်းနှင့် မိန်းမဗြီလေး ရှောင်ရက်မေတ္တီနှစ်ဦး အကျအနစ်ဆိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မိန်းမဗြီလေးရှောင်ရက်မေက ကျွေးစင်ဟန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ရယ်မောမြှောက်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး၊ ခုလို မမိတ်မမေဘဲ ရောက်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်ခွင့်ပေးပါ”

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုရင်း ဧည့်ဝတ်ပျဉ်စွာ ပြောဆိုလာသည်။

သို့သော် အဘွားကြီးယိစင်ရုန်းကမူ ဟင့်နေအသံတစ်ချက် ပြုရင်း မမိကျမနပ်သော အမူအရာပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရှောင်ရက်မေမှာ အဘွားမြစ်သစ် အင်္ကျီခေါ်ဆွဲကာ ကျွေးစင်ဟန်အား အေးတိအေးစက် မဆက်ဆံရန် သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအပြုအမူများအားလုံးကို ကျွေးစင်ဟန်က အသေအရာ ဖြင်လိုက်ရသော်လည်း မသိရင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

“အဘွားတို့... ခရီးဝေးက ရောက်လာကြတယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လို အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းများ ရှိနေပါလဲ”

မိန်းမဗြီလေး ရှောင်ရက်မေက ကြာမင်ပြောဆိုလာသည်။

“ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ကြောင်း လာပြောတာပါ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ...

“ဘယ်လို... ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစရာ အကြောင်းတွေရှိနေလို့လဲ”

“မောင်ရင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရယူလာခဲ့တဲ့ နဂါးတံတွေး

မင်ချောင်းကြောင့် မောင်ရင်မခင် ရောဂါပျောက်ကင်းသွားတယ် ဆိုတာ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်ပေဘူးလား”

ကျွေးစင်ဟန်က ဣန္ဒြေပျောက်နေရန် ဟန်ဆောင်ရယ်မောလိုက်ရသည်။

“ဪ... ဒီလိုကိုး၊ ဒီပစ္စည်းရဲ့အာနိသင် ရှိမရှိဆိုတာ နောင်နှစ် နှစ်နီးရာသီကျမှ သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ရှောင်ရက်မေက...

“ကိုယ်တော်လေးကျွေးရဲ့မခင် ရောဂါပျောက်ကင်းပြီဆိုတော့ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းနိုင်ပေးအပ်ပြီဗျေ၊ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံနိုင်မှတော့ အဲဒီဆေး ဘယ်လောက်အခွင့်ထက်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပါတယ်”

“ဟင်... မိန်းကလေးရှောင်... ဘယ်နှယ်လုပ်သိသလဲ”

“ဧကဇာကပဲ ကျွေးဇာဟာရဲ့ အိမ်မော်လေးတစ်ယောက် ပြောသွားလို့ ကျွန်မတို့ ကြိုသိနေတာပါ၊ နောက်ပြီး ဝှာအန်းဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး ဝုကျွန်ကျွန်ကလဲ ခုနလေးတင် ကျွေးဇာဟာက ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ ကိုယ်တော်လေးကျွေးရဲ့ မခင်တောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အိမ်တံခါးပေါက်အထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဒီဆေးဟာ အင်မတန်အစွမ်းထက်ကြောင်း ထင်ရှားနေတယ်”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ မည်သို့မျှ ဝှာအန်းမရတော့သဖြင့် ပေါယုယု ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အင်း... မိန်းကလေးရှောင်ဟာ ကံကြီးသူတစ်ယောက်ပေါ့ဗျေ၊ ထိုကားကြောင့် ရှောင်ရက်မေ နှုတ်ခမ်းပို့ပြီး ပြောလာ၏။

“ကျွန်မရဲ့ ကံကြမ္မာက ကံကြီး မကြီးတော့ ကျွန်မသိဘူး၊

www.burmeseclassic.com

ကံကြမ္မာကို ကျွန်မက စက္ခုတစ်စုံကလည်း သဘောထားတယ်။ ဘယ်
ကလေး ကျွန်မ ကံကြီးသူဖြစ်ရမှာလဲ...”

“မိန်းကလေးရဲ့ စကားက...”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်မဟာ နဂါးတံတွေး
မင်ချောင်းကို အလိုရှိပြီး ရောက်ကုသလိုအတွက် ဖြစ်တယ်။ ခု...
ကိုယ်တော်လေးကျွေးက အလွင်ဦးသွားတဲ့အတွက် ကျွန်မကို ကံကြီး
သူလို့ပြောတာ မှားသွားပြီ”

အဘွားယီစင်ရန်ကမူ လိုရင်းနှင့် လာရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်
ကို မပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်၏။

“မောင်ရင်ကျွေး...ငါ အဘွားကြီးကတော့ စကားကို သွယ်
ဝိုက်ပြောတတ်သွား၊ ဒီကနေ့ ငါတို့လာရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာ နဂါး
တံတွေးမင်ချောင်း မင်းတို့သုံးလို့ ကုန်သွားရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊
ပေါ့၊ တကယ်လို့ မကျန်သေးဘူးဆိုရင် ငါ့ကိုပေးပါ။ အဲဒီမင်ချောင်းနဲ့
ငါ့မြေးမလေး အသက်ရှိရည်အောင် ကုသချင်တယ်။ မောင်ရင်မခင်က
သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ရောဂါရှင်တစ်ဦး ဒုက္ခရောက်
မှာကို လက်ဝိုက်ကြည့်နေမယ် မထင်ဘူး”

အဘွားကြီး၏စကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဘာပြန်ပြော
ရမှန်းမသိဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျွေးစင်ဟန်မှာ မိမိခင် နေကောင်းနေပြီကိုလည်း သိခဲ့သည်။
ထို့ပြင် သူတို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ရောက်လာရခြင်းမှာလည်း
နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းထဲမှ ဖိုးပျံလက်သည်းစွန့်ထွက် သိုင်းပညာကို
လိုချင်နေဟန်တူသည်။

သို့သော် ထိုမြေးအဘွား နှစ်ဦးလုံးကမူ ဖိုးပျံလက်သည်းစွန့်
ထွက် ကိစ္စကို ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်း မရှိပေ။

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဉာဏ်ထက်မြက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်
လည်း လောကပရိယာယ်ကို မကျွမ်းကျင်သေးချေ။

ထို့ကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီးဖြစ်ပြီး မည်သည့်စကား
ပြန်ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

ရှောင်ရှက်မေက ကျွေးစင်ဟန်အား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကိုယ်တော်လေးကျွေးမှာ အခက်အခဲရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
သာ ပြောပါ”

ယီစင်ရန်က...

“တကယ်လို့ သုံးလို့ကုန်ပြီဆိုလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြော
ပါ။ ဒါမှ ငါတို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ယတိပြတ် ဖြတ်နိုင်မယ်”

ကျွေးစင်ဟန်က စိတ်မကောင်းသော အမူအရာဖြင့်...

“သိပ်ကျန့်မယ်မထင်တော့ဘူး၊ အဲဒီမင်ချောင်းက တခြား
ဆေးတွေနဲ့ ရောစပ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့ အဘွားတို့အတွက် အချည်း
အနီး ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ကျွေးစင်ဟန်က လေးသံအေးအေးဖြင့် ပြောဆိုနေသော်လည်း
စိတ်ထဲတွင်မူ မလုံမလဲ ဖြစ်နေမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနဂါးတံတွေးမင်ချောင်းမှာ သူ
မခင်၏ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် မြေရာလက်ရာမပျက် ချိုးခြင်းကြောင့်
ပင်။

တစ်ဖက်လှက အကောက်ဉာဏ်သုံးလာသဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်
ကလည်း အကြံနှင့်ပင် ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် မြေးအဘွားနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်စိပုံ
မျက်ကဲဖြင့် စကားပြောနေကြရာ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးအနီးတွင်
စိတ်ပျက်ညစ်ညူးပြီး မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးသည့် အမူအရာလုံးဝ
မတွေ့ရပေ။

အတန်ကြာမှ ယီစင်ရှန်က အေးစက်စက်ပြောလာသည်။

“မောင်ရန်ကို ငါ တစ်ခုတော့ တောင်းမံဆွဲတယ်...”

“တောင်းမံမယ်ဆိုတဲ့ကားကို ကျွန်တော် လက်မခံပါဘူး၊ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ဆောင်ပေးဖို့ တာဝန်မလေးပါဘူး”

“မောင်ရန်ဖခင်ခေါ်ပြီး ငါ့မြေးနဲ့ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောကို စမ်းသပ်ကြည့်ပေးပါ၊ တကယ်လို့ ကယ်တင်နိုင်မယ့် အဖွင့်အလမ်းမရှိတော့ဘူးဆိုရင် တို့ဗျူးရပ်မြေပြန်ရပါလိမ့်မယ်၊ ငါ့မြေးမကံဆိုးလေးအတွက် စီမံလုပ်ဆောင်စရာလေး လုပ်ဆောင်ပေးရဦးမယ်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျန်တော်ဖခင်ရဲ့ ဓရာဂါတောနာလုံးဝပျောက်ကင်းပေးမယ့် ရက်ရွည်လများ နားမကွန်းဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခုချိန်မှာ နားနားနေနေ အနားယူမှဖြစ်မယ်၊ သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ဖို့ မကောင်းသေးဘူး”

“လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောလေးစမ်းပြီး ကုသရ မရပြောရတာလေးများ ဘယ်လောက် အားကုန်မှာမို့လို့လဲ”

“အဘွားမသိလို့ပါ၊ သွေးကြော စမ်းသပ်တဲ့ပညာဟာ အာရုံလန့်ဆန်းဖျတ်မှု ရောဂါကို ခွဲခြားသိနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်ဖခင်ဟာ ရောဂါပျောက်ကင်းစဆိုတော့ အာရုံတွေ သိပ်လန့်ဆန်းမယ် မထင်သေးဘူး၊ ဒီအတွက် မိန်းကလေး ရှောင်ကို ဘယ်လိုမှ စမ်းသပ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟွန့်... တမင်သက်သက် ငြင်းပယ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူးများ မှတ်နေသလား”

ရှောင်ရက်မေက သူ့အဘွားကြီး၏ အင်္ကျီစကို အသားကလေး ဆွဲလိုက်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ ပြောဆိုလာသည်။

“ဘွားဘွား သူ့မှာ အဆင်မပြေနိုင်မှုရှိနေပြီ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ သေတယ် ရှင်ဇာယံဆိုတာ ကံကြမ္မာပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်...”

အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်မှာ ရှောင်ရက်မေဆွဲထားသော အင်္ကျီစအား ရုန်းဖယ်လိုက်ရင်း...

“မြေအလိမ္မာလေး၊ ဘွားဘွားတို့ နိုင်တစ်ထောင်စီးက လာခဲ့ကြတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ဒီအတိုင်းထွက်ခွာသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မြေးမ ရောဂါအမြဲအနေ သိအောင်တော့ လုပ်ရ မှာပဲ”

ကျူးစင်ဟန်မှာ အားနာသော အမူအရာဖြင့်...

“ဘွားဘွားရဲ့ စကားက နည်းလမ်းကွပ်မတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ဖေဖေဟာ ကျွန်မားစဖြစ်တဲ့အတွက် တကယ်လို့ မိန်းကလေးရဲ့ သွေးကြောစမ်းသပ်တဲ့နေရာ လွှဲဖို့သွားရင် အင်္ကျီမရှိတဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ပါတယ်...”

အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်က အတန်ငယ်တွေဝေစဉ်းစားပြီး...

“ငါ့အဘွားကြီးဟာ ဆော်ပညာကို မလိုက်စားနိုင်ပေမယ့် ငါ့ရဲ့ နှစ်ရွည်လများ လေ့ကျင့်လာခဲ့တဲ့ သိုင်ပညာဟာ လူတစ်ယောက်တကယ်ပဲမှန်အနေအထားတိုင်း မကျွန်းမမာဖြစ်နေသလား၊ ဖြစ်နေဘူးလားဆိုတာ ခွဲခြားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ရန်ရဲ့ဖခင်ကို ငါ့ဆီ ဖိတ်ခေါ်တွေ့ပေးစေချင်တယ်၊ ငါ့အဘွားကြီး တွေ့လိုက်တာနဲ့ နာလဲထူးထူးဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ဒါကိုတော့ မောင်ရန်အနေနဲ့ မငြင်းဆန်ကောင်းဘူး ထင်တယ်”

ကျူးစင်ဟန်မှာ အဘွားကြီး၏စကားကြောင့် အကောင်းတွေ နေရ၏။

တို့ပြင် ဤအတွေးကြီးမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသွား
တကြည် ထွက်သွားမည်မဟုတ်မှန်း ရိပ်စားမိသည်။

အတွေးသဖြင့် ချွေးအောက်ခွမ်းသာ ရောက်ရှိလာပါက ပြဿနာ
တက်ပေတော့မည်။

ဤသို့ ကျွေးစင်ဟန် ခဉ်းစားမိကာ စိတ်ထဲတွင် ထိတ်ထိတ်
ပျာဇ္ဇာ ဖြစ်လာရသည်။

ထို့ကြောင့် ချွေးအောက်ခွမ်း၏ မျက်နှာကိုထောက်ကာ မိန့်
မဖျီလေး ရှောင်ရက်ပေတို့နှင့် ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပေ။

တစ်ဖက်လှမ်း သိုင်းပညာမှာ မိမိထက်မြင့်မားနေသောကြောင့်
မောင်းထုတ်ပစ်ရန်လည်း မတတ်နိုင်။

ထို့ပြင် မိမိမှာလည်း ဖခင်ကြီး မှ တစ်ဆင့် တာဝန်ပေးချက်
၁-၂ နေပြည်တော်မှ တာဝန်များကို ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ရဦး
မည်။

“ဒါ ... ဒါတော့ ...”

အတွေးကြီးယီစင်ရှန်မှာ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ...

ဒါတော့ ... ဒါတော့တော့ လုပ်မနေနဲ့၊ ငါတို့မှာ ဂိုဏ္ဍာမြောက်
သိပ်ပါတာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်ရင်တို့အနေနဲ့လဲ တို့မြေးအတွေးကို
ရေနှေးကြမ်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ခဉ်းစရာမလိုဘူး၊ အင်း ... မောင်ရင်
လုပ်စရာရှိတာကိုသာ ဆက်လုပ်ပါ။

အတွေးကြီး၏စကားမှာ ကျွေးစင်ဟန်အား အတင်းအကျပ်
စေခိုင်းအမိန့်ပေးသည့် လေသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

လူ့လောကတွင် ခဉ်းသည်က အိမ်ရှင်နေရာဝင်ရရှိ ထုံးစံ
မရှိပေ။

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း သန်သားရုပ်တစ်ရုပ် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် အတွေးကြီး၏စကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဒေါသ
ထောင်းခနဲထွက်လာကာ ...

“ဘွားဘွား ... စကားပြောတာ ချင့်ချိန်ပြောနေချင်ပါတယ်”

“ငါအတွေးကြီးဟာ အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ၊

အမြဲအနေအမုန့် မသိရမချင်း နောက်မဆုတ်တတ်ဘူး၊ မောင်ရင်
ကျွေးက တကယ်လို့ တို့မြေးအတွေးကို ထွက်သွားစေချင်တယ်ဆိုရင်
မောင်ရင်ဖခင်နဲ့ တို့ကို တွေ့ပေးနဲ့ပဲ”

ထိုစဉ် ဝတ်စုံစိမ်းဝတ် လူသန်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ကျွေးစင်
ဟန်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာကာ ...

“ဆရာလေး ... ခုလေးတင် ဆရာကြီးနီးလာတယ်၊ ဆရာ
လေးကို အထဲဝင်နဲ့ ဖွားကြားလိုက်ပါတယ်၊ ပြောစရာစကား အရေး
တကြီး ရှိနေလို့တဲ့”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ လူသန်သိုင်းသမားကြီး၏ စကားကြောင့်
ရုတ်တရက်ကြောင်အမ်းသွားပြီး ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ယီစင်ရှန်တို့မြေးအတွေးအကံသို့လူညံ့ကာ လက်
သီးဆိပ် ဂါရဝပြုရင်း ...

“ကဲ ... ကျွန်တော့်ပေးပေး ခေါ်နေပြီမို့ ခဉ်းဝတ်မကျေမှုန့်နိုင်တဲ့
အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မောင်ရင်ကျွေး ... ငါအတွေးကြီးတွေမှာ ပညာပြုဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊
မင်းအဖေ မှာကြားစရာရှိလဲ ဒီခဉ်းခန်းထဲကို လာပြီးမှာကြားလို့
မရနိုင်ဘူးလား”

အစိမ်းရောင်ဝတ်လူသန်သိုင်းသမားကြီးက ကျွေးစင်ဟန်အား
ပြောလာသည်။

“ဆရာလေး ... ဆရာကြီးဆီကို စိတ်အေးလက်လေးနဲ့သာ ဝင်

သွားပါ။ ဒီကစဉ်သည်တွေကို ပြန်ပို့ဖို့ ကျွန်တော်ပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ်”

ကျွန်တော်ဟန်သည် ဤအခွင့်ကောင်းကိုယူ၍ အနောက်ဆောင်သို့ လျှောက်လှမ်းသွားတော့၏။

အသွားယီစင်ရှန်က ဟင်ခနဲ အသံတစ်မျက်ဖြူရင်း ဝတ်နံမိမ်းလူသန်ကြီးအား စူးစူးကန်ကန် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...ငါအသွားကြီးကို မင်းတို့အနေနဲ့ ပြန်ပို့ဖို့ဆိုတာ တုရုံတန်ရဲ့လား”

“ကျုပ်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့အမိန့်နဲ့ စဉ်သည်ပြန်ပို့ရမယ့်တာဝန်ကို လက်ခံပြီးပြီဆိုတော့ ကျုပ်မှာ ပြန်ပို့နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိပါတယ်။ ကဲ...စင်စစ်ရားတို့ မြေးအသွား ကြွနိုင်ပါပြီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားကိုကိုင်ကာ စဉ်သည်ပြန်ပို့မည့်အနေအထား လုပ်ပြလိုက်သည်။

အသွားကြီး ယီစင်ရှန်က ဘာမျှပြောဆိုမနေတော့ဘဲ ညာလက်ကို တစ်မျက်စိလှမ်းလိုက်သည်။

ထိုခါ ထူးဆန်းပြင်းထန်သော အားလှိုင်းတစ်ခုက တစ်ဖက်လှည့်သို့ တန်းဝင်သွားတော့သည်။

အမိမီးရောင်လူသန်ကြီးကလည်း သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး...

“ကဲ...အသွားကြီး...ကြွနိုင်ပြီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တည့်မတ်စွာထားကာ ရွေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်တော့၏။

“ဝန်း...”

ကျယ်လောင်သည့်အသံက ဝန်းစနဲ့ ထွက်ပေါ်လာကာ သိုင်

သမားလူသန်ကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို ကျင့်ခနဲမြင်သွားပြီး နောက်သို့ မြေသုံးလေးလှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီးကိုယ်ကိုပြီအောင် ရပ်နိုင်တော့သည်။

အသွားကြီးယီစင်ရှန်က မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးရင်း...

“ဟွန့်...အိမ်စေအဆင့်သာရှိတဲ့လူက ဒီလောက်တောင် နိုင်းနိုင်းရည်လား။ ဒါဟာ မဖြစ်စရာလောက်ပညာလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

ထိုစဉ် အိမ်တွင်းတစ်နေရာမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒါလောက် ဆါသကြီးနေရတာလဲ”

စကားသံနှင့်အတူ အဘိုးကြီးနှစ်ဦး ထွက်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ အဘိုးကြီးမှာ မုတ်ဆိတ်မျှေးရည်ရည်၊ မျက်လုံးပြေပြေနှင့် နောက်ကျောတွင် ဓားရှည်လွယ်ထားပြီး လက်ထဲတွင် မြင်းပြီးတံတစ်ချောင်း ကိုင်ဆောင်ထားကာ လူငုံမှာ တည်ကြည်နဲ့ညားလှသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကမူ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဝါးလုံးရှည်တစ်လုံး ထောင်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိကာ ဓားစေ့တွင်မူ မုတ်ဆိတ်ကျိုးတိုကျိုးတိုသာရှိသည်။

အသွားကြီး ယီစင်ရှန်မှာ ထိုလူနှစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အံ့သြသွားရသည်။

မုတ်ဆိတ်ရည်အဘိုးကြီးက ရယ်မောပြီး...

“အသွားကြီး ကျွန်းကျွန်းမာမာရှိပါရဲ့လား”

ယီစင်ရှန်က ဤအဘိုးကြီးနှစ်ယောက်အား သိမ်းနှိပ်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်ရည်အနီးကြီးမှာ မင်ရဲဖြစ်ပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါးအဘိုးကြီးမှာမူ ရောဂါသည် ဝုဗန်ဖြစ်သည်။

ထိုသူနှစ်ဦးမှာ ဂိုမေဂိုက်က အဆင့်မြင့်ဝိုက်သားများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ် အစိမ်းရောင် လူသန်သိုင်းသမားကြီးက အဘိုးကြီးနှစ်ဦးအား ဂါရဝပြုရင်း ပြောလာသည်။

“ဆရာကြီးတို့နှစ်ဦး ရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆရာကြီးကျေးဟာ ခုမှ မနောက်သားကစ ဂျီသေးတယ်၊ ဝါကြောင့် တိတ်ဆိတ်တဲ့အခန်းထဲမှာ အနားယူနေပါတယ်၊ ဒီအတွက် ဒီက အဘွားကြီးနဲ့ ထွက်မတွေ့နိုင်ဘူး၊ အဘွားကြီးက ဆရာကြီးနဲ့တွေ့မှ ကျေနပ်နိုင်မယ်ဆိုပြီး ပေးကပ်စောင့်နေပါတယ်၊ အဲဒါ ဆရာကြီးတို့ နှစ်ဦးပဲ ကြည့်ရှုပေးပါဦး”

ထိုစကားကြောင့် အဘိုးကြီး မင်ရဲက အဘွားကြီးဘက်လှည့်ကာ ...

“ဆေးဆရာကြီးကျေး ရောဂါပျောက်ကင်းစေဆိုတော့ ခဉ့်သည်နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးထင်တယ်၊ အဘွားကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအတင်းအကုပ်လုပ်ရတာလဲ”

“ဒါက ကျုပ်အဘွားကြီးရဲ့ကိစ္စပဲ၊ ရှင်တို့ ဝင်ခွက်စရာမလိုဘူး...”

“အဘွားကြီး... ဆရာကြီးကျေးဟာ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ သူကတော်စောင့် ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ ခုလို သူ့ရဲ့စိတ်နှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်လာတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တင်းမာလာကြကာ နောက်ဆုံး အဘိုးကြီးမင်ရဲက မတတ်သာသဖြင့် လက်ထဲရှိ မြင်းပြီးတဲဖြင့် ဝှားခနဲနေအောင် စိုက်ချလိုက်သည်။

မြင်းပြီးတဲများမှာ အဘိုးကြီးမင်ရဲ၏ အတွင်းအားကြောင့် လေထဲတွင် သံမဏိချောင်းကလေးများကဲ့သို့ ထောင်တက်သွားရင်း အဘွားကြီးယီစင်ရှုနီ၏ မျက်နှာဆီသို့ စိုက်ခတ်လာတော့သည်။

အဘွားကြီးကလည်း ဘယ်ဘက်လက်ကို မြှောက်ကာ လက်ငါးချောင်းကို ဆန့်ထုတ်ပြီး မြင်းပြီးတဲအား ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ အဘွားကြီး၏ ညာဘက်လက်မှ ပန်းခြောက်ခက်လက်ဝါးပန်းဖြင့် အဘိုးကြီးမင်ရဲ၏ ဘယ်ဘက်ချိုင်းကြားဆီသို့ စိုက်ထုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

မင်ရဲ၏ မြင်းပြီးတဲစိုက်ချက်မှာ ဟန်ပြသက်သက်သာဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်လူ၏ လက်ဝါးရောက်လာတော့မည့်အချိန် ညာလက်ကလွှဲလိုက်ကာ အောက်သို့ ဆတ်ခနဲ စိုက်ချလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဒီနက်သို့ ဝါ တစ်ပါတည်း ဆုတ်ခွာလိုက်၏။

ထိုအခါ မင်ရဲ၏ မြင်းပြီးတဲမှာ ယီစင်ရှုနီ၏ မျက်နှာဆီသို့ ရုတ်တရက် စိုက်ချခြင်းခံလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် အဘွားကြီးယီစင်ရှုနီ၏ လက်ဝါးတစ်ချက်သည် လောကီသာ ဖမ်းမိပြီး တစ်ဖက်လူ၏ မြင်းပြီးတဲက ဘယ်ဘက်လက်ကောက် သွေးကြောကို မရုန်ပတ်မီရန် လက်ကိုအောက်သို့နှိပ်ချပြီး သစ်ရွက်အောက်မှ ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ မြင်းပြီးတဲစိုက်ချက်အား ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် တစ်ဖက်လူ၏ မျက်နှာဆီသို့ လက်ဝါးဖြင့် ဖြတ်စိုက်ပစ်ဖြန့်သည်။

မင်ရဲကလည်း လက်ဝါးစိုက်ချက်ကို မနည်းလွှတ်နိုင်အောင် ရှောင်ပြီး မြင်းပြီးတဲဖြင့် မိုးခက်မိုးပေါက်များအလား ပုလင်းရှုနီ၏ မျက်နှာတစ်စိုက်ဆီသို့ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

ယီစင်ရှန်ကလည်း ဘက်လက်ဝါးနှစ်ခက် ဖြိုင်တုမြောက်ကာ ဆီမီးပန်းပွင့်လက်ဝါး အဆင့်မြင့်ပညာကို ထုတ်နုတ်သုံးစွဲလာတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် တဝန်းဝန်းတဝိုင်းဝိုင်းအသုံးများ ဆူညံနေကာ လူရိပ်နှစ်ခု တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း သုံးပေမျှပင် ကွာခြားခြင်းမရှိပေ။

အဘိုးကြီးမင်ရဲ၏ မြင်းပြီးတိုက်ပညာမှာ မြင့်မားပြီး အစွမ်းထက်လှသော်လည်း ယီစင်ရှန်၏ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့် လာခဲ့သည့် နက်ဖိုင်းလှသော အတွင်းအားကို မမီချေ။

ဤသို့ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ခန့် ရောက်လာပြီးသော်လည်း အနိုင်အရှုံးမပေါ်ဖြစ်နေသည်။

သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ကျော်လာသည်နှင့် အဘိုးကြီးမင်ရဲမှာ နောက်သို့ တစ်ဆင့်တည်း ဆုတ်ခွာနေရတော့သည်။

ထိုအခါ ဘေးတွင်ရပ်ကြည့်နေသည့် ဗုဒ္ဓန်းမှာ မိမိအစ်ကိုတော်မင်ရဲ အရေးရှုံးနိုင်တော့မည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် သိုင်းလောကစည်းကမ်းကိုပင် အရေးမခိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“အဘွားကြီး ကျွန် ဗုဒ္ဓန်း ဝင်လာတာကို ဇွန်လွတ်နေချင်ပါတယ်”

“ရှင်လို့ လူမမာမျိုးပါဝင်လာဖို့သင့်တာ ကြားပြီး ဘာမှအားနာစကားတွေ ပြောနေဖို့မလိုဘူး”

ဗုဒ္ဓန်းမှာ ဓားရှည်ဆွဲထုတ်ပြီး ဓမ္မအပ်ခိုက်ဟန်ဖြင့် ဘယ်လက်က ဓားကွက်ခင်းဟန်ပြကာ ရုတ်တရက် ညာလက်သို့ ဓားဖို့ဆောင်ပြီး ယီစင်ရှန် လက်ဝါးရိပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်တစ်ယောက်၏ အပြင်းအထန်အကြိတ်

အနယ် ယဉ်ကျေးတိုက်ခိုက်လာရာ လေလှိုင်းသံများ ဓားသံများ တစ်ဦးတဝန်းဝန်းဖြင့် ချဉ်းခန်းတွင်းရှိ ဓားပျံ့ထိုင်နံ့များ ကျွဲပဲ့လွှင့်စဉ် ကုန်ကာ မိန်းမပျိုသေး ရှောင်ရက်မပေပဲ ခပ်တေးတေးသို့ ဆုတ်ခွာ လိုက်ရတော့သည်။

ဤအဘိုးကြီးနှစ်ဦးကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွေးမိသားစုတို့နှင့် ကြုံတင်တိုင်ပင် ပြင်ဆင်ထားဟန်တူသည်။

ဤအဘိုးကြီးနှစ်ဦး အရေးနိမ့်သွားသည့်တိုင် နောက်ထပ် သိုင်းပညာရှင်များ ထွက်လာနိုင်သည်။

သည့်အတိုင်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သွားလျှင် မိမိ၏အတွေးဖြစ်သူက ရန်သူအား မည်သို့မျှ ယှဉ်ဖြိုင်နိုင်တော့မည်မဟုတ်မှန်း ရှောင်ရက်မေ သိရှိလာသည်။

ရှောင်ရက်မေ ထင်သည့်အတိုင်း ရုတ်တရက် အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟင် ... ချဉ်းခန်းထဲမှာ ရန်ဖြစ်နေကြပါလား၊ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ”

ရှောင်ရက်မေ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာဖိုင်းပိုင်း ခပ်ဝဝ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က အခမ်းရောင်ဝတ်နံ့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဥပမီရပ်ကောင်းမွန်သည့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ သိုင်းပညာတတ် မတတ် နေ့မှန်း၍မရဘဲ သုဋ္ဌေးတစ်ဦး၏ပုံနံ့ပင် တူနေ၏။

ထိုလူဝကြီးက အဘွားကြီးယီစင်ရှန်အား ပြောဆိုနေ ဘေးရန်နေသော်လည်း ယီစင်ရှန်က လိုက်နာခြင်းမရှိပေ။

ထိုအချိန် ချဉ်းခန်းတွင်းသို့ ကျွေးစင်ဟန် ဝင်ရောက်လာပြီး လူဝကြီးအား ကြည့်ကာ ဂါရဝပြောဆိုနှုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၅၆ ◆ ဘုန်းကြွယ်

“သူငွေမင်း...ဘာကိုစွန့်လို့ ကြွလာပါသလဲ”

“မောင်ရင်ကျွေးရဲ့မခင် ရောဂါသက်သာသလားဆိုတာ လာကြည့်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီစဉ်ခန်းထဲမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရမ်းကားနေတဲ့အတွက် ငါပြောဆိုဖျောင်းဖျလို မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတပည့်တစ်ယောက် လေလွတ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးတော်ကို ဝင်ရောက်ရမ်းကားမှုနဲ့ ပရိဘောဂပစ္စည်း ဆုံးရှုံးနှိမ်နင်းမှု အတွက် ငါ တိုင်ကြားနိုင်လို့လို့ပြီ”

မိန်းမညီလေး ရှောင်ရက်မောမှာ မိမိ၏အဘွားသည် သိုင်းသမားများနှင့်သာမက တရားရုံးနှင့်ပါ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်၍ ကပွားကယာ ပြောဆိုဖျောင်းဖျလာသည်။

“အဘွား...ဒီက ကိုယ်တော်လေးကျွေးရဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ပြီး ကျွန်မတို့ဗြူးအဘွား ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားကြပါမို့ နောက်နေ့များမှ ဆရာကြီးကျွေးမိ လာတွေ့ကြတာပေါ့”

ဗြူးမြစ်သူ၏ ဖျောင်းဖျကောင်းကြောင့် အဘွားမြစ်သူ ယီစင်ရန်မှာ အတန်ငယ်တွေဝေစဉ်းစားပြီး...

“ကောင်ပြီ...၊ ငါအဘွားကြီး အဘိုးကြီးကျွေးရောက်ထင်ကို ကြိုးစည်ရှည်နဲ့ ထားလိုက်မယ်။ သင်...တစ်နေ့ကုန်အိမ်ထဲမှာပုန်းပြီး စည်သည်တွေကို ထွက်မတွေ့ဘဲ နေနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါအဘွားကြီးက အချိန်မစေ့ လာတွေ့နိုင်တယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဗြူးအဘွားနှစ်ယောက် ကျွေးတောဟာအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ ဆေးဆရာကြီး ကျွေးရောက်ထင်က စည်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ သူငွေကြီးနှင့်တူသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“တော်ပါသေးတယ်၊ ညီမောင် အချိန်မီရောက်လာလို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဒီမိန်းမဆိုကြီး ဘယ်အချိန်အထိအောင် သောင်းကျန်းနေမလဲမသိဘူး”

လှဝဲအဘိုးကြီးက သဘောကုသရာ တဟ်ဟ် ရယ်မောပြီး...

“ဒီလို တစ်ယူသန့် တစ်စွတ်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့ လူရမ်းကားတွေကို တရားရုံးတော်အချိန်အဝါနဲ့ မောင်းထုတ်ရတယ်”

ကျွေးစင်ဟန်က မချီပြုံးပြီးရင်း ကြားဝင်ပြောဆိုလာ၏။

“ဒါပေမယ့် ဟိုမိန်းကလေးရောင်ကိုတော့ အားနာဖို့ကောင်းတယ်။ နောင်အခါ ဒီလျှို့ဝှက်ကိစ္စကြီးပေါ်သွားခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

ဆေးဆရာကြီးကျွေးရောက်ထင်ကဝင်ရောက်ပြောဆိုလာသည်။

“အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် ဖေဖေတို့ကိစ္စ အောင်မြင်ပြီမို့ သိုင်းလောကရဲ့ မကောင်းမှုတွေအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ သူသိသွားတဲ့တိုင် ဘာမှအရေးမကြီးတော့ဘူး။ ကဲ...မင်းရဲ့ ဦးစီးတော်လင် ရောက်နေတဲ့နဲ့ လျှို့ဝှက်အခန်းထဲ မြန်မြန်သွား၊ မင်းကို ဖိုးဖိုလက်သည်းကွက် ရစ်ကွက် သင်ပေးလိမ့်မယ်”

လှဝဲအဘိုးကြီးက စကားမြန်ပြောမည်အပြု ရုတ်တရက် မိန်းမရောင်ဝတ် လူသန်ကြီးက ကပွားကယာ ကြာ့စင်ပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာကြီးကျွေး...တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ယောက်ျား တစ်ဦးနဲ့ မိန်းမနှစ်ဦး ရောက်နေတယ်။ ယောက်ျားလေးရဲ့မှာမည်က ချွေးဆောက်ခွယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဆရာလေးကျွေးစင်ဟန်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးကျွေးရောက်ထင်မှာ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော စကားလုံးကို မယုံကြည်သော်လည်း တုန်လှုပ်ရှောက်ရှားသွားမိသည်။

ကျွန်းစင်ဟန်ကလည်း... ဆုံသြသောအမူအရာဖြင့် ...

"ဟင်... ဘယ်နှယ် ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ရောက်လာရတာ ပါလိမ့်၊ လျှို့ဝှက်သတင်းများ ပေါက်ကြားသွားလို့လား၊ နားတဲတွေး မင်ဆောင်းပဲ့၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသွားပြီနဲ့ တုတယ်"

ကျွန်းရောက်ထင်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိတဲ့လူဟာ သုံးယောက် ထက်ပိုမရှိနိုင်ဘူး။ မေမေဟာ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက် အပါအဝင်ပဲ။ တခြားနှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဓာတ်ဖြတ်နေခဲ့ကြသူတွေဆိုတော့ ဒီသတင်း ဘယ်ပေါက်ကြားနိုင်ပါ့ မလဲ"

ကျွန်းစင်ဟန်က နားမလည်နိုင်သောအမူအရာဖြင့် ...

"ဒါဆိုရင် သူ တခြားကိစ္စတွေ သွားမဆောင်ရွက်ဘဲ ဘာကြောင့် သားဆီကို အရေးတကြီးလာရုတ်တာလဲ"

"အေး... အတော်ကို နားလည်ရခက်တဲ့ကိစ္စပါပဲ"

"မေမေ... အကောင်းဆုံးက သူ့ကိုခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးလိုက်ရင် သိပါလိမ့်မယ်"

ဆေးဆရာကြီး ကျွန်းရောက်ထင်က လက်တစ်ဖက်စုယမ်း လိုက်ပြီး ...

"ကျွန်းစင်ဟန်... မင်း သူနဲ့တွေ့ရစရာမလိုဘူး၊ ငါ ... သူနဲ့ တွေ့မယ်"

"မေမေ ... သူနဲ့ သားကို ဘာကြောင့် တွေ့စဉ်မပြုတာလဲ"

"ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာ တကယ်လို့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စအတွက် မင်းဆီလာခဲ့ရင် အချိန်တွေ အလဟဿကျန်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မူလအစီအစဉ်အတိုင်း မင်းပဲဦးစီးတော်လှန်ရအတွက် လျှို့ဝှက်အခန်း

ထဲ သွားပြီး ခိုးယူလက်သည့်ကွက် သင်ယူပါ၊ ကံ... မင်း ဘာမှ တွေ့ဝေမနေနဲ့၊ အထိမြန်မြန်ဝင်သွား၊ တော်ကြာ ဈေးဆောက်ခွမ်း တံခါးအပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေရတာကြာရင် သံသယဝင်သွားဦးမယ်၊ အဲဒီအခါဆိုရင် ပြဿနာတွေ ဖို့ပို့မိသွားသွားနိုင်တယ်"

ကျွန်းရောက်ထင်၏စကားဆုံးသည့်နှင့် လူမကြီးက ကျွန်းစင် ဟန်၏ လက်ကိုဆွဲကာ အနောက်ဘက်ဆောင်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွား တော့သည်။

ကျွန်းရောက်ထင်က လူသန်သိုင်းသမားကြီးအား ဈေးဆောက် ခွမ်းတို့ကို သွားရောက် ခေါ်ဆောင်ခိုင်းလိုက်သည်။

"ဈေးဆောက်ခွမ်းကို အနောက်ဘက်ပန်းခြံထဲက သီးသန့် ဧည့်ခန်းဆောင်ဆီကိုခေါ်သွား။ အိမ်မှာ ကျွန်းစင်ဟန်မရှိဘူးလို့ ပြော၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သူနဲ့တွေ့မယ်"

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာလည်း တံခါးအပြင်ဘက်တွင် မိန်းမကလေး နှစ်ဦးနှင့်အတူ စောင့်နေရာ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်းရောက်ထင်ဆီမှ စကားပြန်မရသဖြင့် စိတ်မရွည်သလို ဖြစ်လာသည်။

ထိုအချိန် လူသန်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ ဆီသို့ ရောက်ရှိလာကာ ဈေးဆောက်ခွမ်းက သိလိုစောဖြင့် လှမ်းမေး လိုက်သည်။

"မင်းတို့သခင်လေး အိမ်မှာရှိသလား၊ ဘာဖြစ်လို့ သူထွက် မလာတာလဲ"

"ကိုယ်တော်လေးဈေး ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သခင်လေး အပြင်ထွက်သွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သခင်ကြီး ကျွန်း ရောက်ထင်က ကိုယ်တော်လေးတို့ကို အနောက်ဘက်ခြံဝင်းထဲမှာ အထူးစဉ်ခန်းဆောင်ထဲမှာ ဧည့်ခံဖို့ စောင့်နေပါတယ်၊ ... ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ"

ဤသို့ဖြင့် လေးယောက်သား ကျွေးဂေဟာ၏ ဖြစ်ပေါ်နှစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက် အနောက်ဘက်ဖြစ်သည့် လှပသော သော အထူးစည်ကဲဟောလေးသို့ ရောက်လာကြ၏။

အထူးစည်ကဲဟောအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ လှသန် သိုင်းသမားကြီးက ချူးအောက်စွမ်းတို့လူသိုက်အား နေရာချထားပေး လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် အမြည်းလာပို့သော အိမ်ဖော် လေးနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကာ ချူးအောက်စွမ်းတို့စားပွဲပေါ်သို့ တရိုတသေ ချထားပေးရင်း ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

လှသန်သိုင်းသမားကြီးက ...

“ကိုယ်တော်လေးချွေး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သုံးဆောင်လိုက် ပါဦး၊ ကျွန်တော် သခင်ကြီး သွားခေါ်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ခါနီး ... နေပါဦး၊ မင်းတို့ သခင်ကြီးကော နေကောင်းသွား ပြီလား”

“ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ရောဂါအားလုံး ပျောက် ကင်းနေပါပြီ၊ ရက်အနည်းငယ် အနားယူလိုက်ရင် လုံးဝပြန်ကောင်း လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ခါနီး ... မင်းတို့ရဲ့သခင်လေးက ဘာကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်သွား တာလဲ”

“ခါတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ သခင်ကြီးနဲ့တွေ့မှ မေးကြည့် နိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော်လေးက ဘာများ မှာကြားစရာရှိပါသေး သလဲ”

“မရှိတော့ဘူး၊ သွားနိုင်ပါပြီ”

လှသန်သိုင်းသမားကြီးက ချူးအောက်စွမ်းအား ဂါရဝပြုကာ အထူးစည်ကဲဟောအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

မိန်းမပျိုလေးကျွန်းဖြူးလှက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်တင်ရင်း ...

“ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်နေရတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ကျွန်မ အထင်တော့လေ ...”

ချူးအောက်စွမ်းက ချောင်းတစ်မျက်ဟန်ပြီး စကားပြောတိုင်း လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်းဖြူးလှမှာ နှုတ်ဆိတ်သွားပြီး ချူးအောက်စွမ်း ကို ကြည့်လိုက်သည်။

အထူးစည်ကဲဟောတစ်ခုကို အလွန်တိတ်ဆိတ်နေပြီး ရုတ်တရက် မြေသံရုပ်ရုပ်ကြားလိုက်ရတာ အထူးစည်ကဲဟောတစ်ခါပင်လာသည်။

စည်ကဲဟောတွင်းသို့ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးကြီးတစ်ဦး က တည်ကြည်နေသော အမူအရာဖြင့် လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချူးအောက်စွမ်းနှင့် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးက ထိုင်နေရာမှ မတ် တတ်ရပ်ရင်း ဂေဟာရှင် ဆေးဝါးစွဲကြီး ကျွေးရောက်ထင်အား ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျွေးရောက်ထင်မှာ လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြန်ပြုရင်း မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အမူအရာဖြင့် ...

“လက်ထောက်နန်းရှင်လေးချွေး ရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်း သာပါတယ်၊ ကျုပ် နောက်ကျခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ”

ထို့နောက် ချူးအောက်စွမ်းက မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးနှင့် မိတ် ဆက်ပေးရင်း အလွှာပသလွှာပ စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုဆွေးနွေး နေကြသည်။

ထို့နောက် ကျွေးရောက်ထင်က ချူးအောက်စွမ်း၏ မျက်လုံး အနံ့အား ကြည့်ကာ ...

“နန်းရှင်လေးရဲ့ မျက်လုံးအား တယ်ကောင်းလာပါလား”

ချွေးအောက်ခွမ်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ချသောလေသံဖြင့် ...

“ဆရာကြီးက မြောက်ပင်နေပြန်ပြီ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုတော်ကျွန်း ဘယ်ကိုထွက်သွားပါသလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့သား ကျွေးစင်ဟန်ဟာ ကျွင်းလင်တောင်ဘက်သွားဖို့ ကိုယ်တော်လေးချွေးကို သွားစောနေတယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘယ်နှယ် ... နောင်ကြီးကျွေးက ကျွင်းလင်တောင်ပေါ်တက် ပြီး ဂျွန်တော်ကို ရှာတာ ဘာကိစ္စလို့လဲ”

“ကိစ္စက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သား ကျွေးစင်ဟန်ဟာ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ဘယ်လိုစိတ်ထားမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်လေးချွေးလဲ သိမှာပါ။ သူဟာ စိတ်လော ကြီးပြီး တက်ကြွမှုရှိတဲ့ လူစားမျိုးပါပဲ၊ တကယ်လို့ အချိန်နောက် ကျပြီးမှ ထွက်သွားခဲ့ရင် ခြေအညောင်းမဲ သွားစရာမလိုတော့ဘူး”

“ဘာကိစ္စနဲ့ အစ်ကိုတော်ကျွေးက ဂျွန်တော်ကို လာရှာရ တာလဲ၊ နောက်ပြီး ... အစ်ကိုတော်ကျွေးမှာ ထိတ်လန့်စရာဘာများ တွေ့ရလို့လဲ”

“ပြဿနာကတော့ ကိုယ်တော်လေးချွေး လက်ဆောင်ပေး လိုက်တဲ့ နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းက တောပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ချွေးအောက်ခွမ်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား ကာ ...

“ဘာ ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ...”

“အဲဒီပစ္စည်း ကျုပ်သား ယူလာတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျုပ်သားကို ဆေးဖော်ပစ်နိုင်လောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းကို

ဆေးအိုးထဲ ထည့်ကျွဲလိုက်တဲ့အခါ မင်ချောင်းထဲက ပိုးစတစ်စ ဆေးအိုးထဲကို ထွက်ကျလာတယ်၊ ကျွေးစင်ဟန်က အဲဒီပိုးစကိုဆယ် ယူကြည့်လိုက်တော့ ...”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ မသေသင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ကလွှာကယာ ဝင်ပေးလာသည်။

“ဘာတွေ့လဲ ...”

ကျွေးရောက်ထင်စာ စိတ်ထဲတွင်မှ အလွန်ရယ်ချင်နေမိသော် လည်း မျက်နှာမှအရာက လေးနက်သော အသွင်ဆောင်ကာ ...

“အဲဒီပိုးပိတ်စကို ဆေးရည်တွေ ခွန်းထားပေးမယ် မြေပုံလိုလို စာလုံးလိုလို ခပ်မွန်မွန်ဝါးဝါး တွေ့ခဲ့ရတယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ထိုစကားများကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ပျာယာ ခပ်လာပြီး အလောတကြီးမေးလာသည်။

“အခု ... အဲဒီ ပိုးသားစကော ...”

ကျွေးရောက်ထင်မှာ သက်ပြင်းချရင်း ...

“ကျုပ်သား ကျွေးစင်ဟန်က အတော့်ကို စိတ်ဖြန်လက်ဖြန် ရှိတဲ့သူပဲ၊ အဲဒီပိုးသားစကိုရလိုက်တာနဲ့ ပိုးသားစထဲမှာ ပါတဲ့မြေပုံ ဟာ ကိုယ်တော်လေးချွေးစခင်ရဲ့ ရတနာမြေပုံမှန်း သိလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်က ကိုယ်တော်လေးချွေးဆီကို အမိလာဖို့မို့ ထွက်သွားတာပဲ၊ ကျုပ် သူ့ကို တစ်ရက်နှစ်ရက် စောင့်ဖို့တောင် ပြောပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောလို့မရခဲ့ဘူး”

“ဆရာကြီးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အဲဒီပိတ်ဖြူစဟာ အနံ့မှ တော်ကျွေး လက်ထဲ ရောက်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီပိတ်ဖြူစကို ခါးပိုက်ထဲမှာသိမ်းပြီး ညတွင်း ချင်း ရွှေမြို့တော်ကို ထွက်သွားတာပဲ”

ချွေးအောက်ခွမ်း အတန်ကြာ တွေ့ဆုံစဉ်းစားလိုက်ပြီး...
“ဆရာကြီးအနေနဲ့ အဲဒီပိုးသားပိတ်စပေါ်မှာ ဘယ်လိုပုံမျိုး ရေးဆွဲထားတယ်ဆိုတာ မြင်လိုက်ရသလား”

“ကျုပ်ဟာ အဲဒီအချိန်က နေကောင်းစတောင် မပြုသေးတဲ့ အတွက် မျက်လုံးဖျန်ဝါးဝါးဖြစ်နေပြီး သဲသဲကွဲကွဲမမြင်လိုက်ရဘူး၊ နောက် ကျွေးစင်ဟန်က အဲဒီပိုးသားစကို တစ်ချက်ပဲကြည့်တယ်၊ နောက်ထပ် မကြည့်တော့ဘူး၊ ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာသွားတော့တာပဲ”

ကျွေးရောက်ထင်မှာ စကားဆုံးသည့်နှင့် ချွေးအောက်ခွမ်းအား စူးစိုက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီပိုးသားပိတ်စဟာ ဆရာကြီးချွေးလူချွန် ချွန်ရစ်ခုံတဲ့ ရတနာမြေပုံမှန်း သေချာတယ်၊ ကိုယ်တော်လေးချွေးကတော့ အဲဒီ ပိုးသားပိတ်စပေါ်မှာ ဘာတွေရေးထားနိုင်မလဲဆိုတာ သိမယ်ထင်တယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ဤအချိန်က မိုးပုံကိုယ်တော်သည် သူ၏ သေဆုံးသွားသည့် ဖခင်၏နာမည်မှန်း ဟုတ် မဟုတ် အတပ်သေချာ မပြောနိုင်ချေ။

မင်ချောင်းထဲတွင် ဂုဏ်ထားသည့်အရာမှာ မိုးပုံလက်သည်း ရှစ်ကွက် သိုင်းပညာဖြစ်သည်ကိုလည်း အတပ်မပြောနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် နားမလည်သည့်အမှုအရာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကွန်တော် အပြင်က သတင်းတွေကြားခဲ့ရတာက အဲဒီမင်ချောင်းထဲမှာ ကျွန်တော်ပေမေ ချွန်ရစ်ခုံတဲ့ ရတနာပစ္စည်းလမ်းညွှန် ဂျီတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ အထဲမှာ ဘာတွေရေးဆွဲ မှတ်သားထားတယ်

ဆိုတာ ကြည့်ပြီးမှပြောနိုင်မယ်၊ ဒါဆို...အစ်ကိုတော်ကျွေး ကွန်တော်ကိုရှာဖို့ ရွှေမြို့တော်ဆီထွက်ခွာသွားတယ်ဆိုတော့ ရွာမတွေရင် ပြန်လာပါ့မလား...”

ကျွေးရောက်ထင်က ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးချွေးကို ရွာမတွေရင် နိုင်ဖို့မြို့က စကရစ်နန်းဆီ တစ်ခေါက်သွားလိမ့်မယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် ပျာယာတော်သွားပြီး ကျွေးစင်ဟန်သာ နိုင်ပုံသို့ တစ်ခေါက် သွားပါက အနည်းဆုံး တစ်လကျော်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

ယခု သိုင်းလောကတွင်လည်း မငြိမ်မသက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။

အကယ်၍...ထိုးမိုးပုံလက်သည်းရှစ်ကွက်ပါသည့် လျှို့ဝှက်ပညာအား ရအောင် မယူနိုင်ခဲ့လျှင် နောက်ပိုင်း စိတ်အေးရမည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်စရပ်လိုက်ရင်း...

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကွန်တော် ဆရာကြီးရဲ့ဇာတာမှာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် မတည်းခိုတော့ပါဘူး”

“ဟာ...ကိုယ်တော်လေးချွေး အဝေးကရောက်လာပြီး ကျုပ်က ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်ဘူးဆိုရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ အနည်းဆုံး လေးငါးရက်လောက် အနားယူပြီးမှသွားလဲရပါတယ်၊ ချက်ချင်းကြီးပဲ ပြန်သွားတော့မှာလား”

“ကွန်တော် ဦးရီးတော်ရဲ့နေတာနာကို နားလည်သဘောပေါက်ပါတာပဲ၊ အခွင့်ရရင် ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ လာခဲ့ပါဦးမယ်”

၁၆၆ ♦ ဆုန်းကြွယ်

“ခါဖြင့် ကိုယ်တော်လေးချေး ဘယ်ကို ခရီးဆက်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ရွှေမြို့တော်ဆီသွားပြီး နောင်ကြီးကျွန်းနဲ့ တွေ့မယ်”

“ကျွန်းစင်ဟန်ခရီးစထွက်တဲ့နေ့က စထွက်လိုက်ရင် ခုအချိန် ရွှေမြို့တော်ဆီ ရောက်မိန်းပြီ၊ ကိုယ်တော်လေးချေး လိုက်သွားလို့ သူနဲ့တွေ့ချင်မှ တွေ့နိုင်မယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရွှေမြို့တော်မှာမတွေ့ရင် ဧကရစ်နန်းကို အမိ လိုက်သွားမယ်၊ လမ်းတစ်ဝက်မှာ သူနဲ့တွေ့ချင် တွေ့နိုင်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ကိုယ်တော်လေးရဲ့ဖခင် ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်း ပြန်ရရှိဆိုတော့ ကျုပ် အတင်းဆွဲမထားချင်ဘူး”

ဧကားဆုံးသည်နှင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့လှည့်ပတ်အား အိမ်တံခါး ဝဆီသို့ လိုက်ပါရှိဆော့စီးသည်။

“တကယ်လို့ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ကျုပ်သားနဲ့ လွဲခဲ့ရင် ကျုပ် သူ့ကို အိမ်မှာစောင့်နိုင်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

တိုးအိုက် အိမ်မော်သုံးဦးက ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့၏ မြင်းသုံး ကောင်ကို ဆွဲလာကာ အဆင်သင့် ခရီးထွက်နိုင်စေရန် ပြင်ဆင်ပေး လိုက်သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့သုံးဦး မြင်းပေါ်တက်ပြီး ကျေးရွာကံထင် အား လက်ရွယ်မ်းနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ကျေးရွာကံထင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာပီပီဖြစ်မှုများက အထင်းသားပေါ်လွင်နေရင်း အိမ်ထဲသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာ ကာ နှုတ်မှ တကွတည်းထွက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အင်း... လူငယ်ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံဗဟုသုတ နည်းခဲ့ တယ်၊ အခုတော့ အလွယ်တကူအညှာခံလိုက်ရပြီ၊ မတတ်နိုင်ဘူး”

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်၅) ♦ ၁၆၇

လေ... နေပြည်တော်နဲ့ လွှဲခွက်တာဝန်ပေးချက်အရ ငါလုပ်ဆောင် ရတာပဲ၊ နောက် ဒီမိုးပွဲလက်သည်းသိုင်းကွက်သာ ဒုစရိုက်သားတွေ လက်ထဲရောက်သွားရင် လူသားအားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ခုတော့ ငါ့တာဝန်ကျခဲ့ပြီမို့ ဝမ်းသာစရာပဲ”

* * *

အခန်း (၅)

ချူးအောက်စွမ်းတို့သုံးယောက်မှာ မြင်းသုံးစီးဖြင့် ခရီးပြင်း နှင်လာခဲ့ကြသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ရွှေဆုံးမှ ဦးဆောင်၍ ခရီးပြင်းနှင့်နေ သည်။

ခရီးစဉ်မှာ ကျွန်းကျွန်းမြို့စံ မြောက်ပိုင်းဆီသို့ဦးတည်နေသော ကြောင့် ကျွန်းမြို့လုက ဆုံသြသောလေသံဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ချူးအောက်စွမ်း၊ ရွှေမြို့တော်ကို သွားမယ်ဆိုရင် အရှေ့ဘက်ကနေ သွားရမား၊ အခု ဘယ်နယ်ကြောင့် မြောက်ဘက်ဆီကို ဦးတည်သွားနေရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွှေမြို့တော်ဆီ မသွားတော့ဘူး၊ ခုနေ အနား မယူဘဲ ခရီးပြင်းနှင့်လိုက်ရင် ဧကရုစံနန်းကို တို့ မီနိုင်တယ်”

ထိုအခါ ကျွန်းမြို့လုက သဘောကျဟန်ဖြင့် ...

“အဘိုးကြီးရဲ့စကားကို ရှင် တကယ်ပဲ ယုံကြည်နေသလား”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် တွေ့တွေ့စေပေဖြစ်သွား ပြီး ...

“ဟ ...ကျွန်းရောက်ထင်ဟာ တစ်ခေတ်တစ်ယောက်ပေါ်ထွက် ခဲ့တဲ့ သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီလိုသိက္ခာသမာဓိ ပြည့်စုံ တဲ့ လူနဲ့စကားကို ဘာမယုံကြည်နိုင်စရာ ရှိမလဲကွ ...”

ကျွန်းမြို့လုက ဟင့်စနဲ အသံတစ်ချက်ပြုရင်း ...

“ခုခေတ်ဟာ ဘာခေတ်လဲဆိုတာ ရှင်သတိထားမိသလား၊ အပေါ်ယံ မုက်နာချိုသွေးပြီး ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့လူတွေကို ပိုပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မအထင်တော့ ဒီကြားထဲ တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“ပထမအချက်က အဘိုးကြီးကျူးဟာ အာရုံလန်းဆန်းမှုရှိပြီး ရောဂါသည်နဲ့ မတူဘူး”

“ဒါက သူကိုယ်တိုင် သမားတော်ကြီးဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ နောင်ရောက်နိုင်လို့ ခုလို လန်းဆန်းအောင် နေနိုင်တာနဲ့တူတယ်၊ ဒီအလုပ်ဟာ အလွန်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်မျိုးလဲမဟုတ်ဘူး”

“အဲ ...သူတိယအချက်ကတော့ ယိုမင်းချောင်းထဲမှာရှိတဲ့ ဖိုး ပိတ်စက်စွဟာ ကျွန်မအထင်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တာလဲ”

“သူပြောတာတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ မဖြစ်နိုင် တာ တွေ့ထားလို့လဲ”

“အဲဒီမင်းချောင်းဟာ ဆေးရည်ထဲ ရောက်သွားတဲ့အချိန် မင် ချောင်းထဲက ပစ္စည်းရှိတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ၊ ဆေး ကျွဲတဲ့အခါ ဆေးအိုကို အခုဖွင့်ကျွဲတာလား”

“ဒါကတော့ သူပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဖိုးပိတ်စမှာ ဆေး ရည်တွေ ပေကွဲခဲ့ပြီး ဓာလုံးတွေကိုတောင် သိသိကွဲကွဲမမြင်ရဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့စကား၊ မင်းလဲ ကြားသားလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးချွေ ...ရှင်ဟာ အလွန်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူပါ၊ အခုကတော့ အလွန် အနေပါလား၊ အဲဒီဖိုးပိတ်စသားဟာ ဆေး ရည်ထဲရောက်နေပြီး ဆေးဆူပွက်နေတဲ့အချိန်နဲ့ပဲ ပိတ်စပေါ်ကားလုံး တွေ ပျက်မသွားနိုင်ဘူးလား၊ အယ်နယ်ကြောင့် ဓာလုံးတွေတောင် မြင်နေရတယ်လို့ ပြောရတာလဲ”

မှန်ပေသည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ထိုကေားကြောင့် အတန်ကြာသည်အထိ တွေ့တွေ့စေပေးခြင်းသွားပြီး စကားပြန်မပြောနိုင်တော့ချေ။

“မင်းအမြင်အရဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ”

ကျွန်းခြူးလူက ပိုင်နိုင်သောလေသံဖြင့်...

“ကျွန်းမအထင်တော့ အဘိုးကြီးကျွန်ဟာ မင်ချောင်းကို ဆေးရည်ထဲမထည့်မီ မင်ချောင်းထဲမှာ တစ်ခုခု ဝှက်ထားမှန်းသိသွားဟန်တွေတယ်။ အဲ...အဲဒီမင်ချောင်းထဲမှာ မိုးပျံလက်သဉ်းရှစ်ကွက်ပါတယ်ဆိုတာ သိချင်လဲသိမယ်။ မသိချင်လဲ မသိဘူး။ နောက်... သူ့နာမကျန်းခြင်းဟာ ဟန်ဆောင်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ထိုကေားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားကာ...

“မင်းရဲ့ ခန့်မှန်းချက်ဟာ သုတစိမ်းရဲ့ စိတ်နှလုံးသားကို ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြောနေတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“မှန်တယ်...လူ့စိတ်ဆိုတာ အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် သိုင်းလောက ပျံ့လဲတော့ဟာ ပိုပြီးကောက်ကွပ်မှုများတယ်။ ဘယ်တစ်ယောက်မှ ကောင်းတံ့...တံ့ဘူး...”

ဈေးအောက်ခွမ်းက လေသံတုန်တုန်...ယင်ဖြင့်...

“ဒီ...ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်း...ကျွန်းစင်ဟန်က ရွှေမြို့တော်ဆီ သွားပြီး ငါ့ကိုလိုက်ရှာတဲ့ကိစ္စဟာ အတုပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ်...”

“ဒါဆို တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်းမအမြင်ပြောရရင် စကလွန်နန်းကို သွားစရာမလိုတော့ဘူး။ ကျွန်းကျိုးမြို့ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး တည်းခိုဆိုင်တစ်ခုခုမှာ အနားယူလိုက်မယ်။ ညအချိန်ကျမှ ကျွန်းမဟာထဲဝင်ချောင်းလိုက်ရင် ဒီအဘိုးကြီး ဘယ်လိုအကြံနဲ့ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့...”

ဈေးအောက်ခွမ်းက အတန်ကြာ တွေ့ဝေစဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး... ခုပဲ စကလွန်နန်းဆီကို တစ်ခေါက်သွားရမယ်”

ကျွန်းခြူးလူက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ရင်း...

“ရှင်က ကျွန်းမကေားကို မယုံကြည်ဘူးလား”

“မင်းရဲ့စကားဟာ အတော် နည်းလမ်းကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်နေတယ်။ သံသယလဲမရှိဘူး။ တစ်ခုရှိတာက စကလွန်နန်းဟာ ဟိုမိန်းမဆိုးကြီးလက်ထဲရောက်နေတယ်။ လက်ရှိသောင်ဝေစုရဲ့အခြေအနေဟာ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီကိုသွားပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖြေရှင်းရဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ... မိုးပျံလက်သည်းရှစ်ကွက်နဲ့ စကလွန်နန်းဆီ ပြန်ပြီး ခစ်ဆေးတာက ဘယ်ဟာပိုအရေးကြီးသလဲ”

“နှစ်ခုစလုံး အရေးကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်းစင်ဟန်သာ တကယ်လို့ စကလွန်နန်းဆီသွားပြီး ငါ့ကိုရှာခဲ့ရင် လွဲချော်မသွားနိုင်ဘူးလား”

မိန်းမျိုးလေးကျန်းခြူးလူမှာ စိတ်ဖျက်သွားသည့်အလား သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ...စကလွန်နန်းဆီ သွားမယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မတို့ ပြန်ပြန် ခရီးနှင်မှဖြစ်မယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ဆော့ဆော့စီးစီးပြီးလေ ပိုကောင်းလေပဲ။ အဘိုးကြီးကျွန်း မိုးပျံလက်သည်းရှစ်ကွက်နဲ့ လွှဲဝှက်ချက်မရမီ ကျွန်မတို့ အချိန်မီ ပြန်လာနိုင်မှာဖြစ်တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းပြောသလို ဒီလောက်စောင့်ကြောက်စရာ ကောင်းမယ် မထင်ဘူး။ ကဲ...သွားကြစို့”

စကားဆုံးသည့်နှင့် မြင်းရိုက်ကြာပွတ်သံပေးကာ ရွှေသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ဒုန်းခိုင်းထွက်သွားတော့သည်။

* * *

ပန်းတစ်ရာကဟော...။

ပန်းတစ်ရာကဟောမှာ မီးမျှား ထိန်လင်းနေ၏။

ကဟော၏နောက်ဘက် အခန်းတစ်ခန်းတွင် ယွှင်ကြွယ်ထောက် ထိုင်လျက်ရှိပြီး တပည့်ငယ်သားများဖြင့် စုရုံးကာ တစ်နံတစ်ရာ အကြံအစည်လုပ်ဆောင်ရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေသည်။

ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က...

“ညီနောင်တွေရဲ့တုံ့သတင်းအရဆိုရင် ချူးအောက်စွမ်း ဒီည အဲဒီမှာ အနားယူကြလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ မြန်ကိုကူးမယ်တင် တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယွှင် ဘယ်လိုလုပ်စေချင်ပါသလဲ...”

ယွှင်ကြွယ်ထောက်၏ မျက်လုံးအခုံက ဘယ်ဘက်အစွန်ရှိ မီးခိုးရောင်ဝတ်အင်္ကျီကြီးဆီသို့ ရောက်သွားကာ လေးလံသောလေသံ ဖြင့်...

“ဂိုဏ်းခွဲမှုကြီးကျိုး...၊ ရွှေမြို့တော်ဘက်က ဘာသတင်း ကြားသေးသလဲ...”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အစီရင်ခံရရင် ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီး ဟာ ဓားလှိုင်းဓားသောင်ပေးစုရဲ့ အမိန့်တုန့် ဧကရစ်နန်းမှာ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ရှိတဲ့ သိုင်းသမားတွေအားလုံး ပထုတ်လိုက်ပြီး ချူးအောက် စွမ်းကိုလဲ လမ်းခုလတ်မှာ လုပ်ကြံဖို့စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ သူ့ကို ဧကရစ်နန်း ဆီ မရောက်စေရပါဘူး၊ ညနေစောင်းအချိန်ရလာတဲ့ သတင်းအရ ဧကရစ်နန်းက လွှတ်လိုက်တဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေအားလုံး လူလန်မြို့ဆီ

ရောက်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လူတွေအားလုံး ပုန်းလွှဲပြီးစောင့်ကြပ် နေကြပါတယ်”

ယွှင်ကြွယ်ထောက်က အတန်ငယ်တွေဝေစဉ်းစားပြီး...

“သူတို့မှာ ဘယ်လိုအစီအစဉ်တွေရှိနေသလဲ၊ လူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိနေသလဲ”

“ဒါတော့ အသေးအစွမ်းမသိဘူး၊ သူတို့ရဲ့ လူအင်အားမနည်း၊

ပုန်းတော့ သိတယ်၊ ခေါင်းဆောင်သူက ဧကရစ်နန်းရဲ့ တတိယ အဆောင်မှူး သံမဏိစုတ်တံ ငွေရောင်ဆူးချိတ်ရှင် ကျောက်ကန်း ဖြစ်တယ်”

ယွှင်ကြွယ်ထောက်မှာ ထိုစကားကြားလိုက်ရသည့်နှင့် ဟာခနဲ အသံတစ်မျက် ပြုလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကြီး ရောက်လာပြီဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ ပြဿနာက

တကယ့်ကို ကြမ်းတမ်းလာနိုင်တယ်”

စကားဖြတ်ကာ တဆောင်နားလိုက်ပြီး ယွှင်ကြွယ်ထောက်၏ မျက်လုံးအခုံက ညာဘက်ဆီသို့ တစ်မျက်စိလှမ်းကြည့်ကာ...

“အားလုံးနားထောင်ကြစမ်း...၊ ချူးအောက်စွမ်း ဒီတစ်ခေါက်

ဧကရစ်နန်းဆီသွားတဲ့အချိန် တို့တတွေဟာ ဆောင်မြင်ဖို့ပဲရှိတယ်၊ ရွှံ့နီနီမြင်းဆိုတာ မရှိတော့... သူ့ရဲ့သစ္စာရှိမှုက အဟန့်အတားတွေ အားလုံးကို ရှင်းပစ်ရမယ်၊ သူတို့ကုန်းနန်းအပေါ်နန်းဆီရောက်အောင် အကူအညီပေးရမယ်”

ပါးစပ်စွန်စွန်း၊ လူသန်ကြီးတစ်ဦးက ဦးခေါင်းကို တစ်မျက် ကုတ်ရင်း...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အလွန်က နည်းအမျိုးပေါင်းနဲ့ ချူးအောက် စွမ်းကို ရှင်းပစ်ချင်နေတယ်မဟုတ်လား...၊ ခု...၊ ဘာလို့ငယ်ကြောင့် ပြန်ပြီး အကူအညီပေးနေရတာလဲ၊ ဧကရစ်နန်းဟာ ချူးအောက်စွမ်း

အတွက် ဒုက္ခရောက်နိုင်လေတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘာကြောင့် လက်ဝိုင်ပြီးကြည့်နေနိုင်တာလဲ၊ သူတို့အမျင်းမျင်း နှိုက်ရန်မြစ်ပြီး နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ သူကို ပိုက်ကွန်လိုဗမ်းလိုက်ရင် ပြောမလွတ်နိုင် တော့ဘူး၊ မဟုတ်လား။

“မင်းတို့ ဘာသိလဲ၊ ဧကရစ်နန်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ် ဓားလှိုင်ဓား သောင်ပေစုရဲ့ အခြေအနေကို ငါတို့တတွေ ခုနိန်ထိကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်သေးဘူး၊ သောင်ဓားစုရဲ့ ဩဇာအားလုံးဟာ ငွေရောင် ဝံ့ပုလွေ အသွားကြီးလက်ထဲ ရောက်နေပေမယ့် သောင်ပေစုဟာ သေသလား၊ ရှင်သလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့တတွေ ချွေးအောက်ခွမ်းနဲ့အတူ လိုက်သွားပြီး စုံစမ်းရမယ်”

ညာဘက်အခွန်မှ ပါးပြိုင်းမွေးနှင့်လူသန်ကြီးက မတ်တတ် ထရပ်ရင်း...

“ကျွန်တော်အမြင်ပြောရရင် ချွေးအောက်ခွမ်းကို အမှီပြုပြီး လိုက်စုံစမ်းဖို့လိုမယ်မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အင်အားနဲ့ဆိုရင် မြစ်နိင် ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် အမှီနဲ့ဆွဲနေရတာလဲ”

“ဂိုဏ်းခွဲစုကြီးကျိုးအနေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့သာ အခွမ်း ထက်ဝေမယ့် ဉာဏ်ကစားတဲ့နေရာမှာ နည်းနည်းညှဲနေပြီ၊ ဧကရစ် နန်းဟာ တည်ငြိမ်စိတ်... မင်းထင်နေသလား၊ တို့တတွေ ဝင်ချင်တိုင်းပင် ထွက် ကုန်စိတ်... ချွေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ် ထားကြ”

မီးခိုးရောင်ဝတ်အတိုးကြီးက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဉာဏ်ထက်မြက်မှုကို ကျွန်တော်တို့ လေး နား နှိုက်ကူးပါတယ်၊ တကယ်လို့ ဟိုချာတိတ်သာ ဘေးသေရန်မခတ် ဧကရစ်နန်းဆီပြန်ရောက်သွားပြီး သောင်ပေစုရဲ့ အခြေအနေစုံစမ်း လိုက်မယ်၊ အဲဒီအမှီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ဒါတော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြောကြတာပေါ့၊ သိုင်း၊ လောကမှာ အခြေအနေဆိုတာ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲနေတာပဲ၊ အဲဒီ အစဉ် စောစောဆုံးဖြတ်ခဲ့ရင် နောင်ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အခြေအနေနဲ့ လှည့်သွားနိုင်တယ်”

တိနောက် ဆက်လက်ပြောဆိုဆွေးနွေးပြီး ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်း သားများ ဇွတ်ခွာသွားကြသည်။

ဂိုဏ်းသားများ ရှင်းလင်းသွားသောအခါ မိန်းမပျိုလေးဟိုရန် အား တီးတိုးပေးလိုက်သည်။

“ဟိုရန်... ချိုကျင်ထန်ဆိုတဲ့လူ ဘာပြောသေးလဲ”

“ဆရာကြီးတုဟာ ချွေးအောက်ခွမ်းရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံး သွားပြီ၊ အခု သူ့ရဲ့ရွှေဓားဟာ ချိုင်ကျင်ထန်လက်ထဲမှာ ရောက်နေ တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့ကိုမေးတာ ဘာဆက်လုပ်ဖို့လဲ”

“ဟာ... ချွေးအောက်ခွမ်းဆိုတဲ့ ချာတိတ်ဟာ တယ်နဲ့၊ ဖာယံအ ပါလား၊ ဘယ်နယ်ကြောင့် ချိုင်ကျင်ထန်ကို ယုံကြည်ရတာလဲ”

“ချွေးအောက်ခွမ်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိနေမှန်းမှ မသိဘဲ၊ ချိုင်ကျင်ထန်က ဘာမှ မလုပ်ရဲတဲ့အတွက် ကျွန်မကို စေလွှတ်ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းခိုင်းလိုက်တာပဲ”

“သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ၊ သူ့ရဲ့သစ္စာရှိမှုကို ငါလက်ခံတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ဆက်လုပ်၊ ရွှေဓားတုကားခွန်းအပေါ် သစ္စာရှိတဲ့သူမှန် သမျှ ရှင်းပစ်လိုက်ပါ၊ သူ့ရဲ့အင်အားကိုလဲ အသင့်ပြင်ထား၊ ညွှန်ကြား ချက် နာမိဖို့ အမှီနဲ့မရွေး ခောင်နေခိုင်း...”

“နောက်ထပ် ဘာများညွှန်ကြားချက်ရှိပါသေးလဲ”

“ရှိသေးတယ်”

* * *

ဈေးအောက်ခွမ်းက ဖြစ်တဲ့မှ ကူးတိုလှေအား ကွယ်လောင်စွာ လှမ်းမော်လိုက်သည်။

သို့သော် ကူးတိုလှေမှာ ဖြန့်လာခြင်းမရှိဘဲ အော်ဟစ်ပြောဆိုလာသည်။

“စဉ်းသည်တို့...ဟိုကူးတိုလှေ ခုလေးတစ် စောင်လေးဖြန့်သွားတယ်၊ တစ်နာရီလောက်ကြာမှဖြန့်လာမယ်၊ ဒါကြောင့် ဆိုင်ထဲမှာ အနားယူရင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေပါ”

ဈေးအောက်ခွမ်းတို့လူစုမှာ ဖြန့်ကမ်းသောစို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ဆိုင်လေးတွင် စောင့်နေရင်း ကူးတိုလှေအလောက် စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းတို့သုံးယောက်မှာ ခရီးဝေးမှ ခရီးပြင်းနပ်လာကြသူများဖြစ်၍ ခရုတ်လားကာ ခရုအေးကြမ်းကို အဝမ်းမရသောက်သုံးလိုက်ကြ၏။

ခရုအေးကြမ်းတစ်ဝက်မကျန်မီ ကျွန်းခြံရံလှနှင့် ဝန်လင်တို့နှစ်ယောက် ခေါင်းပိုက်နိုက်ကုသော သတိလစ်သွားကြတော့၏။

ထိုအခါ ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ဈေးအောက်ခွမ်းနားသို့ လျှောက်လာပြီး အေးစက်စက် ရယ်မောပြောဆိုလိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေးဈေး...သူတကာတွေက မင်းကို ဘယ်လောက်ပီပုတ်လတ်တယ်ပြောပြော ဒါလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါလား၊ သူတို့တော့က တပ်ဖွဲ့နဲ့ချီပြီး အေးပတ်ပတ်လည် ပုန်းလွှဲ၊ ကွယ်လွှဲ၊ တိုက်နိုက်ခိုက်ခိုက်နေကြတယ်၊ အတော့်ကို ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ကဲ...ငါ့အဘိုးကြီးနဲ့ အကြံအစည်အောင်ပြီ...”

ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးကြီးမှာ ကောင်းဆုံးသည်နှင့် ရက်စက်တော့မည့် အင်္ဂါအယောင်များ ပေါ်ထွက်လာကာ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီး၏ လက်ချောင်းငါးချောင်းမှာ ခွန်မြဲထက်မြက်လှပြီး သူတို့ငါးချောင်းသဖွယ် ဈေးအောက်ခွမ်း၏ နောက်ကလွှာတက်သွေးကြောဆီသို့ ဆိုးနိုက်ချလိုက်သည်။

“ကဲ...တောတဖြုတ်တော့ သည်းခံလိုက်ဦး” ငါ့အဘိုးကြီးကို ရက်စက်တယ်လို့ မထင်နဲ့”

အဘိုးကြီး၏ လက်ငါးချောင်းက ဈေးအောက်ခွမ်း၏ နောက်ကျော သွေးကြောကွက်အား ထိုးနိုက်မိတော့မည်အစီနီ ဈေးအောက်ခွမ်းက ရုတ်တရက် အေးသို့ရောင်လိုက်ပြီး ညာလက်ကိုပုတ်ကာ အဘိုးကြီး၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို သံစူးချိတ်အလား ဖမ်းကုတ်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးမှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး ကျန်လက်ငါးတစ်ဖက်ဖြင့် အားကျနီလိုက်ချလိုက်သည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းက လက်ငါးချောင်းကို အားနိုက်ပြီး အောက်သို့ ပီချလိုက်ရင်း...

“ဒူးထောက်လိုက်စမ်း”

ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးကြီးမှာ ခြေထောက်နိုးကျိုးလှမတတ်၊ အာကျင်သွားကာ တစ်ကိုယ်လုံး၍ အတွင်းအားများ မျှောက်ကွယ်သွားပြီး ကြမ်းပြင်တွင် ဒူးထောက်လျက်သား ထိုင်ကုသွားတော့သည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းက သတိလစ်နေသော ဝန်လင်နှင့် ကျွန်းခြံရံလှတို့အား လှုပ်ပြက်သည့်အလား သွေးကြောနှင့်ပေးလိုက်ရာ ပိန်းမပြီနှစ်ယောက်မှာ ရုတ်ခြည်းခုန်ထလာပြီး အသန်ပြိုင်လိုက်ကြ၏။

ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးကြီးမှာ ဒူးထောက်လျက်သားခြင်း သွေးကြောပိတ်မလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ချွေးဆောက်ခွမ်းက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် အဘိုးကြီးအား မေးလာသည်။

“နောင်ကြီးနားမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ ဘယ်ပိုဆုံးကလဲ၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ခင်ဗျားဟာ ဘာရန်ကြီးရှိခဲ့လို့ ဒီလောက်ဆောက်တန်းကျတဲ့ နည်းကို သုံးရတာလဲ အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း။”

အဘိုးကြီးမှာ ကြမ်းပေါ်တွင် ဒူးထောက်လျက်သား မလွပ် မယှက်ရှိနေပြီး မျက်လုံးအနံ့မှာ ဆါသတ္တကန်နေပြီး ခုန်းတီးသော လေသံဖြင့် ...

“ငါ့အဘိုးကြီး ... ပေါ်ဆာနဲ့မိလို့ မင်းနဲ့လှည့်ကျက်ကို အသွား ခံလိုက်ရတာပဲ၊ သတ်ချင်ရင် သတ်ပစ်လိုက်၊ ငါ့မိက ကောင်းတန်ဖြစ် ရရှိ လုံးဝမပျောက်လင့်နဲ့ ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နောင်ကြီးဟာ သံမဏိနဲ့လုပ်ထားတဲ့ နွှာကိုယ် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကောင်းကောင်းပေးမရရင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ် ရမှာပဲ”

အဘိုးကြီးက ခက်တန်တင်းမာစွာ ပြန်လည်ပြောလိုက်၏။

“မင်းမိဖုရားရှိသမျှ ပညာကိုထုတ်စမ်း ...၊ ငါ့အဘိုးကြီး လုံးဝ အရေးမစိုက်ဘူး”

“တကယ်လား ...၊ ကောင်းပြီ၊ အစိုးပြောင်း အကြောလွှဲ အရသာကို ပြည့်စမ်းပါဦး”

စကားဆုံးသည်နှင့် မြေဖူးတစ်ဖက်ဖြင့်ခတ်လိုက်ရာ ထိုလူ တစ်ဖက်သို့လည်ထွက်သွားပြီး ညာလက်က ထိုလူ၏နောက်ကျော ပန်းနှင့် အစိုးကြားဆီသို့ အသာအယာ ဖီထောက်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်လူ၏ ကိုယ်နွှာအတွင်းသို့ ဗုဒ္ဓသောအားလှိုင်း တစ်ခု စီးဝင်သွားကာ လက်ချောင်းထိပ်ကို အယ်ပန်းဆီမှ ညာပန်း ဆီသို့ ပြည်ညောင်းစွာ ရွေ့ထောက်လိုက်သည်။

“နောင်ကြီး ... ခင်ဗျား ခုချက်ချင်း အစိုးပြောင်းအကြောလွှဲ အရသာ တပြည့်ခံပြည်၊ ခံစားလောရတာမှမယ်”

အဘိုးကြီး၏ နွှာကိုယ်အတွင်းသို့ အပူလှိုင်းတစ်ခု ပြင်းထန် စွာ စီးဆင်းဝင်ရောက်လာခဲ့သဖြင့် နွှာကိုယ်တစ်ခုလုံး နှစ်ခြမ်းကွဲ ထွက်မသွားတတ် နာကျင်စွာ ခံစားနေရသည်။

အဘိုးကြီးမှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် အတင်းတင်းကြိတ်ထား သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ နုဖူးပေါ်မှ ...ယိုစီးကျလာခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်ခုကိုတစ်လေမျှ ညည်ညူခြင်းမရှိဘဲ ကြိတ် မိုက်ခံနေသည်။

ထိုအခါ ချွေးဆောက်ခွမ်းက အဘိုးကြီး၏ ကျောပြင်တွင် ထိုးထောက်ထားသော လက်ချောင်းကို အနည်းငယ်လှုပ်ရှားပြီး ခါးကြောဆီသို့ ရောက်သွားသည့်အချိန် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာတစ်ခု လုံး ခြုံငုံရဲရဲဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးအနံ့မှာ အထက်သို့ပင့်လန် တက်နေသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ချွေးဆောက်ခွမ်း ကြိတ်၍နိုးမုန်း လိုက်မိသည်။

“အင်း ... အဘိုးကြီး ဒီလောက် ခိတ်ခတ်ကြုံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးကြီး၏ နွှာကိုယ်အား မျက်နှာချင်း ဆိုင် ပြစ်ခေ့ရန် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ အကြောလွှဲအရသာကို ပြည့်စမ်းပြီးပြီမဟုတ် လား၊ ခင်ဗျားနဲ့ခိတ်ခတ်ကြုံနိုင်မှီက မဆိုပါဘူး၊ ခု ... အဘိုးကြီး ပညာအားကို ဆက်ကြည့်ပါဦး၊ ခါးပေါ်မှ ခင်ဗျားထိထားဖို့က အကြောလွှဲတဲ့အခါ ပြန်ခုလိုရန်ငိုစေမယ့် အစိုးပြောင်းလိုက်တာနဲ့

စာခံသက်လုံး လူစဉ်မမီမြစ်သွားမယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ခင်ဗျားစဉ်းစားဦးနော်”

ဝိနိပါးသော အဘိုးကြီးထံမှ မချင့်မရဲလေသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဈာတ်တိ...မင်းသတ္တိရှိရင် ငါအဘိုးကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှရန်စမရှိလေတော့ ဘာကြောင့် သတ်ရမှာလဲ”

“ငါအဘိုးကြီးကို မသတ်ရင်တော့ မင်းရဲ့ဘိုးအေပါမကွန် ငါဆဲပစ်လိုက်မယ်”

“ခင်ဗျားကြိုက်သလိုဆဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ညာလက်လှည့်ပြီး အဘိုးကြီး၏ ဘယ်ဘက် တစ်ယံနံရိုးကို ထိထောက်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ထိုလက်ညှိုးမှတစ်ဆင့် အပူလှိုင်းအားများ အရိုးကြားသို့ ပို့ဆောင်လွှတ်သွင်းလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး၏ နံ့သာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် အကြောဆွဲသွားပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး တွန့်တက်သွားသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းက အသာအယာပြီးရယ်လိုက်ရင်း...

“ဇောပါသေးတယ်၊ နံရိုးတစ်ချောင်းပဲ ရွေ့သေးတယ်၊ ကျုပ်အကြောင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း သိစေရမယ်”

အဘိုးကြီး၏မျက်နှာမှာ တစ္ဆေသရဲအလား ရုပ်ဆိုးလာပြီး ချွေးအောက်ခွမ်းအား နာကြည်းစွာ ပြောဆိုလာလေသည်။

“ချွေးအောက်ခွမ်း မင်းဟာ ကယ်ရက်စက်ပါလား။ ငါအဘိုးကြီး တစ္ဆေမြင်သွားတာတောင် မင်းကို ငါချမ်းသာမပေးဘူး”

“ဘာကြောင့် ဒီလောက် တင်းမံနေရတာလဲ၊ ကျုပ်မေးတာ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျား ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

အဘိုးကြီးက ခက်သန်တင်းမာစွာခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလာသည်။

“နီတိကူးမနေနဲ့”

အဘိုးကြီးမှာ အင်မတန်မုဆောင်းမာလှသော အဘိုးကြီး ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး အဘိုးကြီး လက်ရွှေ့ကာ အခြေပေးရန်သင်္ဃာတုလိုက်၏။

“ခင်ဗျားနားမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“တုဟုန်...”

“ဪ...ဟိညာဉ်ချိတ်အဘိုးကြီးကိုး...ဟင့်...ခင်ဗျား က ဒုစရိုက်ရှိထားက လူသက်တိုက်မိုက်အခု လူဆိုးတစ်ဦးပဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို လုပ်ကြံရတာလဲ”

အဘိုးကြီး တုဟုန်က မောဟိုက်သောလေသံဖြင့်...

“ကျုပ်...အဘိုးကြီးဟာ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ စေခိုင်းခြင်းအတွက် အခုလိုလုပ်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိတယ်ဆိုတာ မှန်မှန်ပြောမိမ်းပါ”

အဘိုးကြီးတုဟုန်မှာ ချွေးအောက်ခွမ်း၏အမေးအား မဖြေချင့်ဖြေချင့် ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“မရဘူး...ကျုပ်ဟာ တကယ်ပဲ...”

“တိတိမိ...”

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ လေသံက မာကျောလွန်းလှသည်။

“နုနုက အခုသာကို မခံစားရသေးဘူးနဲ့တုတယ်၊ ကျုပ်ရွှေမှာ လိမ်လည်ဖို့ မကြံစည်နဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချွေးအောက်စွမ်းက လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ရက်စက်တော့မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးတုဟုန်က ကမ်းကတန်း တားဆီးလိုက်ရ၏။

“မ...မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွပ်...ကျွပ် အမှန်အတိုင်း ပြောပါတော့မယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်ကို အမြန်ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူစေခိုင်းလိုက်တာလဲ”

အဘိုးကြီးတုဟုန်က ဆေးပတ်ပတ်လည်သို့ ကယောင်ချောက်များ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း တီးတိုးပြောဆိုလိုက်၏။

“ငွေရောင်...”

စကားနှစ်လုံးသာ ပြောနိုင်စိုက်ပြီး အဘိုးကြီးတုဟုန်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက ဂရုတစိုက် အသေအချာကြည့်လိုက်ရာ တုဟုန်၏ သေကြောသေကျက်နေရာတွင် တစ်လက်မခန့် ရှည်သည့် အမွှေးတိုင်တုတ်မျောင်းတစ်မျောင်း နိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ဖက်လျှာ နှုတ်ပိတ်ခံရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ ချွေးအောက်စွမ်းက အလွန်တရာ စိတ်ဆိုးလာကာ ဆတ်ခနဲမတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီး ဆေးပတ်ပတ်လည်သို့ လှည့်မြန်စွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်း ကျန်းမြူးလှနှင့် ဖုန်လင်တို့ကို လှေ့ရှင်းခဲ့မိပြီး လိုက်ရင်း ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်မိပြီးလိုက်၏။

ချွေးအောက်စွမ်းကဲ့သို့ နက်ရှိုင်းမြင့်မားလှသောအတွင်းအား

ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပင် ဤလက်နက်ပုန်းများ မည်သည့်နေရာက တိုးဝင်ရောက်ရှိလာမှန်း မသိနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် လက်နက်ပုန်းပစ်သူ၏ အတွင်းအားကို အလွယ်တကူ ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။

ဆိုင်အပြင်ဘက်ဆီတွင် လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သော်လည်း သစ်ရွက်တစ်ရွက် လှုပ်နေသည်ကိုပင် မမြင်ရချေ။

ထို့ကြောင့် ခေါ်သကို ထိန်းချုပ်ကာ တိုးညှင်းသော လေသံဖြင့် ကျန်းမြူးလှဆဲအား ကပ်မေးလိုက်သည်။

“ကျန်းမြူးလှ...လက်နက်ပုန်း ဘယ်နေရာကဝင်လာသလဲ”

“မသိလိုက်ဘူး၊ ကျွန်မလဲ အဘိုးကြီးဆီ အာရုံစိုက်နေတဲ့ အတွက် သတိမထားမိလိုက်ဘူး”

သို့သော်...လက်နက်ပုန်းပစ်သူမှာ ဤအနီးအနားမှ ထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိသေးကြောင်းကိုမူ ချွေးအောက်စွမ်း တွက်ဆမိသည်။

ရေခန်းကြမ်းဆိုင် အပြင်ဘက်တွင်ကား သစ်တောငယ်တမျှ သစ်ပင်များ ပေါက်ရောက်နေသဖြင့် ဖုတ်တရက် ရန်သူကို ရှာဖွေရန် အလွန်ခက်ခဲလှသည်။

ရန်သူမှာ အမှောင်ထဲကပြစ်ပြီး မိမိတို့က အလင်းတွင်ဖြစ်ကာ မှောက်ထပ် လက်နက်ပုန်း ရောက်ရှိလာပါက မိမိတို့ပါ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

“ဖုန်လင်မိန်းကလေး... ငါနဲ့ ကျန်းမြူးလှတို့ ဒီမှာစောင့်ကြည့်နေမယ်၊ ဆိုင်အပြင်ဘက်က သစ်ပင်တွေဆီ တစ်ခေါက်လှည့်ရှာကြည့်စမ်း၊ ဘာလှုပ်စရာမျှကိုမိတွေ့တွေ့ ဘာကိုမိတွေ့တွေ့ အမှန်မမှန်နဲ့”

ဖုန်လင်က ခေါင်းတစ်မျက် ညှိတ်ပြပြီး ကျန်းမြူးလှဆီသို့ မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ချူးဆောက်ခွမ်းလ ညင်သာသောလေသံဖြင့်...

"မိန်းကလေးကွန်း...မင်း ငါ့အနားကစွဲစွာပြီး တစ်ယောက်တည်း မသွားရဘူး၊ တကယ်လို့ ဖုန်လင်တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါလဲ မကောင်းတော့ဘူး"

ဖုန်လင်က ဆိုင်ပြင်သို့ တစ်ချက်အက်ခတ်ကြည့်ရင်း သစ်ပင်များရှိရာ လွန်မနဲထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချူးဆောက်ခွမ်း၏ အခြေအနေမှာ ရန်သူအား ဖုန်လင်လိုက်ရှာသည့်အတွက် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်မလာနိုင်သော်လည်း အနည်းဆုံး နေရာပြောင်းရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ ချူးဆောက်ခွမ်းက အမြင်နှင့်အကြားအာရုံကို အားကိုးပြီး ရန်သူအား ဖမ်းမည်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်အပြင်ဘက် သစ်ပင်များဆီသို့ ဖုန်လင်လိုက်ရှာနေချိန်၌ ထိုသစ်ပင်နှင့် ဝါးအပြန်သုံးလေးဆယ်ခန့်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် နောက်ကွယ်မှ တဟဟဲ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ဧကရစ်နန်းရဲ့ လက်ထောက်ကိုင်းချုပ်လေး ချူးဆောက်ခွမ်းဟာ အတော်ကို ဉာဏ်ကောင်းပါပေတယ်၊ မင်းဘကြီးက မနိုးကျူးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ချာတိတ်မ၊ ဒီကိုလာစရာမလိုတော့ဘူး၊ မင်းရဲ့သမင်နတ်ပြည်ရောက်မယ့်အချိန်ကို စောင့်ပေတော့"

ရယ်မောပြောဆိုသံနှင့်အတူ သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်က မားစွည်ဆွဲကာ ထွက်လာတော့သည်။

ထိုအခါ ချူးဆောက်ခွမ်းက ဖုန်လင်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဖုန်လင် ပြန်လာခဲ"

ဖုန်လင်၏ သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းသော နေ့ကကိုယ်လေးမှာ တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် မူလနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်လူမှာ သဘောကွစွာ တဟဟဲရယ်မောရင်း...

"အတော်လျှင်တဲ့ ကိုယ်တော့ဟန်ပဲ၊ လက်ဆောက်ငယ်သားတွေတောင် ဒါလောက် ပညာကောင်းနေမှတော့ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ..."

ချူးဆောက်ခွမ်းက...

"ဒါလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နောင်ကြီးဟာ မြာဇင်ဝိစွာဖြစ်ပြီး နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာဖုံး မမ္ဘတ်တာလဲ"

ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်လူနှင့် ချူးဆောက်ခွမ်းတို့မှာ ဝါးသုံးလေးပြန်သာ ကွာထားနေတော့သည်။

"ကိုယ်တော်လေးချွေးက အားနာတဲ့စကားတွေ ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကျုပ်ဘကြီးဟာ ဆွေမျိုးမစပ်ချင်ဘူး"

ချူးဆောက်ခွမ်းက လဲကျသေဆုံးနေသည့် အဘိုးကြီးတုဟုန်၏ အလောင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး...

"မိတ်ဆွေက ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံဖို့ သူ့ကိုခေါ်ခေါ်လိုက်တာလား"

မျက်နှာဖုံးစွပ်လူမှာ အသံသေးအသံကြောင့်ဖြင့် ရယ်မောကာ...

"ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့"

"မိတ်ဆွေနဲ့ကျုပ်မှာ ဘာပြဿနာများရှိနေလို့လဲ"

"မရှိပါဘူး"

"ဒါဆို...အဘိုးကြီးတုဟုန်ကိုခေါ်ခေါ်ပြီး ကျုပ်ကို အားဖြစ်လို့ လုပ်ကြံရတာလဲ၊ ဘယ်လိုစည်ရွယ်ချက်များ ရှိနေလို့လဲ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တော်လေးချွေးကို တစ်နေရာခေါ်သွားပြီး သုံးလေးရက်လောက် နေနိုင်မလို့ပါ"

"ဘယ်နေရာကိုလဲ"

"ဟိုရောက်ရင် သိပါလိမ့်မယ်"

"ခု...အဘိုးကြီးတုဟုန်လဲ မေးပြီ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို မိတ်ခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးနေသေးသလား၊ မိတ်ဆွေလို လူမြင်မခံဝံ့တဲ့သူက ကျုပ် ချွေးဆောက်စွမ်းကို မိတ်ခေါ်လို့ ရနိုင်မယ်မထင်ဘူး"

"မိတ်ခေါ်မရလဲ ရအောင် ဖမ်းခေါ်ရမှာပဲ၊ အခုချက်ချင်းပဲ သိရပါလိမ့်မယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား... ကဲ...ပြောနေကြတာမို့၊ လက်နက်ထုတ်လိုက်ပါ၊ အနိုင်အစွမ်း ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့"

မျက်နှာပုံးစွပ်လုက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

"မလို့ဘူး..."

ထိုစကားကြောင့် ချွေးဆောက်စွမ်း အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားကာ...

"မိတ်ဆွေရဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား"

"မင်းဘကြီးဆိုမှာ တခြားမင်းဆီးမယ့်သူတွေ ဖို့နေတယ်"

"ဪ...ဒါကြောင့် ဒီအဖိုကြီးက ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ပုန်းအောင်းစောင့်နေတယ်လို့ ပြောတာကိုး...၊ ရပ်တယ်၊ ခင်ဗျား ခုချက်ချင်း အဲဒီလူတွေ ခေါ်ထုတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ် ကြည့်မူင်စမ်းတယ်"

ချွေးဆောက်စွမ်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်နှာပုံးစွပ်သူက သဘောကျကာ တဟ်ဟ်ရယ်မောရင်း သူ့လူများအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ညီနောင်တို့...ကိုယ်တော်လေးချွေးက မင်းတို့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့"

စကားဆုံးသည်နှင့် သစ်ပင်များကြားမှ ဝတ်စုံနက်ဝတ်လူစွန့်ဦး အလျှိုးလျှိုးထွက်ပေါ်လာကြသည်။

ထိုလူများ၏ မျက်နှာများတွင်လည်း မျက်နှာပုံးအသီးသီး စွပ်ထားကာ ချွေးဆောက်စွမ်းတို့ သုံးယောက်အား လျှပ်တစ်ပြက် ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

အယောက်တိုင်း၏ လက်ထဲတွင် လက်နက်မျိုးစုံကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး သုံးယောက်လုံးသည် အနက်ရောင်ကြေးဖြန့်တစ်ချောင်းစီ ကိုလည်း ကိုင်ထားကြ၏။

ထိုကြေးဖြန့်ရစ်ချောင်းက ချွေးဆောက်စွမ်းတို့သုံးယောက်အား တည့်တည့်မတ်မတ် ချိန်စွယ်ထားကြသည်။

ချွေးဆောက်စွမ်း၏ မျက်လုံးအံ့က လူရှင်ယောက်၏ မျက်လုံးအံ့များကို တစ်လှည့်စီ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး အေးဆေးစွာ ရယ်မောမေ့မြန်းလိုက်သည်။

"ဒီရန်ဦးတည်းပဲလား"

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူ မျက်နှာပုံးစွပ်လုက ...

"သူတို့တတွေဟာ မင်းရဲ့တန်ပြင်တိုက်ခိုက်မှုကို မစွန့်နိုင်ပေမယ့် သူတို့လက်ထဲက အဆိပ်မီးလွှဲထွက် လက်နက်ကိုသာ ထုတ်လွှတ်လိုက်ရင် သံမဏိကိုယ်ထည်တောင် ပြာကွသွားနိုင်တယ်"

ထိုစကားကြောင့် ချွေးဆောက်စွမ်း၏စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွားပြီး မျက်နှာပုံးစွပ်ယောက်၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ကြေးဖြန့်ရစ်ချောင်းကို အသေအချာ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အေးစက်စက် ရယ်မောရင်း...

“နောင်ကြီးရဲ့စကားက ကျုပ်ကို ခဝေခဝါဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်
ချွေးဆောက်ခွမ်းတော့ အတော်ကို ခန့်မှန်းရခက်သွားပြီ...”

ခေါင်းဆောင် မျက်နှာပုံးစွပ်လှက ဟွန့်ခနဲ အသံတစ်ချက်
ဖြုတ်ပြီး...

“မင်း ဘကြီးရဲ့စကားက မင်းကို တမင်သက်သက်ကြောက်
ရွံ့ဆောင် ခြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်လို့ မင်းထင်နေသလား?”

“ဒီလိုသဘော မဟုတ်ပါဘူး”
“ဒါဆို ငါ့စကားမှာ ဘယ်လိုခဝေခဝါဖြစ်မှုတွေ ပါရှိနေလို့လဲ”

“ကျုပ်တို့တတွေကို နောင်ကြီးရဲ့အထွတ်တစ်နေရာကိုလိုက်ပါ
သွားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ကအဲဒီ
ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်မခံဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ဆီက မီးလျှံလက်နက်
ကို သုံးပြီး ကျုပ်တို့တတွေကို တုံ့ပြန်လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်”
“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့တတွေက ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ပြာ
ဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုပါတော့၊ ကောင်းပြီ...ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်
ကို ကျုပ် လက်မခံဘူး”

ဤစကားကြောင့် မျက်နှာပုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်မှာ ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ချွေးဆောက်ခွမ်း...မင်းရဲ့အသက်ကို အသေခံမယ်လို့ ငါ
မယုံကြည်ဘူး”

“ကျုပ် ချွေးဆောက်ခွမ်းဟာ သိုင်းလောကထဲ ဝင်လာ
ကတည်းက မှန်ကန်တည်ကြည်ပြီး ဥပဒေသဃာလီ ကျုပ်အသက်ကို
အများအတွက် ပေးလှူထားပြီးခဲ့ပြီ၊ သေတယ်ရှင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်
ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ခေါင်းကိုအပြတ်ခံပြီး သွေးမြေကျတာ ခံချင်မံမယ်၊
မှလို့ အတင်းအဓမ္မနှည့်နေတာ ကျုပ်ခေါင်းမညိတ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား

သတ္တိရှိရင် ခုလို သွန်ကြားတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်
လဲ ဆိုတာ ပြောပြဖို့မလား”

ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ နိုင်မာတိက္ကံ ပြတ်သားလှသော စကားများ
ကြောင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာ မည်သို့ဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဆောင်
ပင် ဖြစ်နေရသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲမိတ်ဆွေ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်
မဖြုန်းနိုင်ဘူး၊ ခရူဇစီနီဆက်စရာရှိသေးတယ်”

“ဟွန့်...အတော်ကို အလိုက်ကနိုးဆုံးမသိတဲ့ ချာတီတပ်၊
မင်းဘကြီးငါက မင်းကို ပြာကျသွားအောင် လုပ်ပြီးတဲ့တိုင် အဲဒီ
ပြာကို ကျုံးယူထားပြီ၊ ယူသွားရဦးမယ်ကွ”

စကားဆိုသည့်နှင့် ညာလက်ကိုမြှောက်ကာ သူ့လူများအား
လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“အားလုံးသတိထားကြ၊ ငါ့လက် အောက်ချလိုက်တာနဲ့ ချက်
ချင်းပစ်ကြပေတော့”

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ တစ်ဖက်လှက ဘာမျှကုန်မရှိဘဲ တကယ်
လုပ်လာတော့မည်ကို သိလိုက်ရာ စိတ်ထဲ၌ ပဉာယာခတ်သွားမိ၏။

ထို့ကြောင့် တိုးညှင်သောလေသံဖြင့် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်ကို
မှာကြားလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့နားမှာ ကပ်နေကြ၊ ပထမဆုံးမြေလှမ်း
အဖြစ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေတဲ့ ဓရပ်ငယ်ထဲ ပြေးဝင်ကြမယ်”

ကျန်းခြူးလှက မျက်နှာတွန့်ကာ...
“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ...အဲဒီဓရပ်က တစ်ခုရပ်ဆိုတော့ မီးနဲ့ပေါင်း
နိုင်တယ်၊ အထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်ခုခံနိုင်တာဟာ မီးပြားပဲ တိုက်ရိုက်

ထိခံရတာထက်စာရင်တော်သေးတာပေါ့၊ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ငါတို့ ထိုးဖောက်လွှတ်မြောက်နိုင်တယ်”

ဧကားဆုံးသည့်နှင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးမေးတိုအား ဆွဲထုတ်ရင်း ရင်ဘတ်ရှေ့တွင် ကနီလန်ထားပြီး မိန့်မချိန်ခယောက်ကို နောက်တွင်ထားကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆုတ်ခွာလာခဲ့သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်မှာ သဘောကျခွာ ရယ်စောရင်း လှမ်းသော်ပြောလာသည်။

“ဈေးအောက်စွမ်း...မင်း ဒီလိုလုပ်တာ အချည်းနှီးပဲ၊ မင်း ဘကြီးရဲ့ အဆိပ်မီးလျှံလက်နက်ပစ်လိုက်တာနဲ့ အနည်းဆုံး ဝေရနွေး တစ်ဆိုးဆုစားအချိန်အထိ အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်နိုင်တယ်၊ မင်းတို့ လွှတ်မြောက်နိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်း လုံးဝမရှိတော့၊ အေးအေးသက်သာသာ အပမ်းခံလိုက်ရတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဈေးအောက်စွမ်းက အရေးမစိုက်ဘဲ နောက်သို့ဆုတ်ပြီ ဆုတ်နေသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်မှာ ဒေါသထွက်လာပြီး မြောက်ထားသော ညာလက်အား အောက်သို့ချလိုက်တော့သည်။

သို့သော် မထင်မှတ်ဘဲ မျက်နှာဖုံးစွပ် ခေါင်းဆောင် ညာလက်အောက်သို့မချမီ အချိန်ကလေးအတွင်း လူစုစုံယောက်အနက် ဘယ်ဘက်အဖွဲ့မျက်နှာဖုံးစွပ် နှစ်ယောက်မှာ အားခန့်ပြိုင်တူသော်ပြီး ပြေပေါလဲကျ လှူလိုမှီနေတော့သည်။

ထိုသူနှစ်ဦး ပြေပေါလဲကျပြီး မီးလျှံများက သူတို့နှစ်ဦး၏ ကြေးမြိန်ထိပ်မှ အပေါ်သို့ဆောင်တက်လာတော့၏။ ကျန်ခြောက်ဦး၏ မီးလျှံလက်နက်များက ဈေးအောက်စွမ်းတို့ရှိရာသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော်လည်း ရုတ်တရက် အချည်းနှီးပင်ဖြစ်ခဲ့၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျန်ခြောက်ဦး ပစ်လွှတ်လိုက်သော မီးလျှံတို့မှာ ဈေးအောက်စွမ်းတို့ထဲမရောက်ဘဲ ပြေပေါလဲကျနေသည့် သူတို့အဖော်နှစ်ယောက်ဆီသို့သာ ရောက်သွားကာ ပျာယာစေတံသွားကြတော့၏။

တစ်ဆက်တည်း ပြေပေါလဲကျနေသည့် အဖော်နှစ်ဦး မီးများလောင်ကျွမ်းခံရပြီး သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် လက်ထဲရှိ မီးလျှံကြေးမြိန်ထိပ်ဝမှာ သူတို့လူခြောက်ဦးဆီသို့ အမှတ်တမဲ့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ထိုအခါ မျက်နှာဖုံးစွပ် ခြောက်ဦးမှာ အဖော်နှစ်ဦး၏ မီးလျှံများ သူတို့ဆီသို့ ရောက်လာသဖြင့် ရောင်တိမ်းရင်း တစ်ဖက်မှ ဈေးအောက်စွမ်းတို့ရှိရာသို့ မီးလျှံများ ပစ်လွှတ်နေသည်။

အပြေအနေမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေပြီး မီးလျှံ မီးခိုးများက ဈေးအောက်စွမ်းတို့နှင့် လူခြောက်ဦးအကြား မှောင်မည်းပိတ်ဆုံးသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ ဈေးအောက်စွမ်းမှာ သူတို့အား အကူအညီပေးနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ မီးခိုးများကို အခွင့်အရေးယူကာ လစ်ထွက်သွားကြသည်။

ထို့ပြင် မျက်နှာဖုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်မှာလည်း တပည့်ငယ်သားများလက်ချက်ဖြင့် အဆိပ်မီးလျှံ ထိတော့မလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဈေးအောက်စွမ်းတို့အား လက်လွှတ်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ခေါင်းဆောင်မှာ ပျာယာစေတံသွားကာ မိမိဘုံပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ခေါင်းဆောင် လေဖြင့်ထဲရောက်ရှိနေသော အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုက ရုတ်တရက် မျက်နှာဖုံးစွပ်ဆီသို့မူ ဝင်ရောက်

www.burmeseclassic.com

လာသဖြင့် ထိုမျက်နှာပုံးစွပ်လူမှာ ဝါသုံးပြန် အကွာအဝေးဆီသို့ နုနဲလွှား တိမ်းရောင်လိုက်ရသည်။

သို့သော် သူ၏ငယ်သားခြောက်ဦးအနက် သုံးဦးမှာ မြေပေါ်၌ လဲကျလွှားလျှိုးနေကာ ညည်းညူနေတော့သည်။

ထိုနေရာတွင် ချက်ချင်း မီးဖိုမှား ပုံးလွှမ်းနေသဖြင့် မည်သည့် အရာဝတ္ထုကိုမျှ မမြင်ရတော့ချေ။

မျက်စတုမိုတ်လျှပ်တစ်ပြက်အချိန်အတွင်း အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်များ မီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ကာ မီးလောင်ပြင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားတော့သည်။

ဝတ်စုံနက် မျက်နှာပုံးစွပ်ခေါင်းဆောင်မှာ ဒေါသသံဖြင့် သူ့လူများအား ဆော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုလိုက်၏။

“အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ... မြန်မြန်လိုက်စမ်း...”

ကျွန်နီနေသည့် ဝတ်စုံနက် မျက်နှာပုံးစွပ်သုံးဦးမှာ ခေါင်းဆောင်၏ အမိန့်ကို မနာမိတော့ဘဲ လက်တွင်းရှိ မီးမြှားတံကို လွှတ်ချကာ ဖောက်ခွံနဲ့တင်ပါ။ တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ဝတ်စုံနက်မျက်နှာပုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးသာ နေရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အပျော့ရိပ်အတွင်းမှ လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်လွှတ်သူလည်း မရှိတော့ပေ။

ဝတ်စုံနက် မျက်နှာပုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်သည် သစ်ပင်များအကြားမှ လမ်းမပေါ်သို့ ချောချောမောမော ရောက်လာကာ အားပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

သို့သော် ချူးဆောက်ရွမ်းတို့ သုံးယောက်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

မျက်နှာပုံးစွပ်လူက မြေတစ်မျက်ဆောင့်ရင်း အခဲမကျေသော လေသံဖြင့် ဆော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မပြေးကြ...၊ မင်းတို့တတွေ ငါ့လက်ထဲက ပြေးနိုင်ရင် ပြေးကြစမ်း”

စကားဆိုသည်နှင့် လက်တစ်ချက်ဆွဲယမ်းပြီး ကျွန်နီနေသည့် မျက်နှာပုံးစွပ်သုံးဦးကို ဦးဆောင်ကာ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားသည်။

ချူးဆောက်ရွမ်းတို့ သုံးယောက် အတေးသို့ မပြေးကြချေ။ သုံးယောက်သား တံတားသစ်ဆောက်ထားရာ ဆောက်သို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေလိုက်ကြတော့သည်။

ဝတ်စုံနက်လေးဦး ထွက်သွားကြသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်းမြို့လူကအား တီးတိုးမေးလာသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ အတော်ထူးဆန်းတယ်၊ ဒီလူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို လုပ်ကြံရတာလဲ၊ စွင့် နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိဘူးလား”

“ကျုပ်လဲ မိန်းကလေးအတိုင်းပဲ၊ ဘာမှ သဘောမပေါက်ဘူး၊ ကဲ... ကူးတို့လေ၊ ဒီဘက်ကျလာနေပြီ၊ တို့ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှ အခြေအနေကြည့်ကြတာပေါ့”

ချူးဆောက်ရွမ်း၏ စကားဆိုသည်နှင့် လေပေါ်တွင် အသားညိုညို လူသန်ကြီးတစ်ဦးက ချူးဆောက်ရွမ်းတို့အား လှမ်းခေါ်သွားသည်။

“စဉ့်သည်တို့... တစ်ခက်ကမ်းဆီ ကျကြမယ်လေပေါ့ အမြန်တက်ကြပါ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ခြေလှမ်းကျဲပြီးမှားဖြင့် လှေရံရာလို လှေကားလှမ်းသွားသည်။

★ ★ ★

ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ သုံးယောက် လှေပေါ်ရောက်သွားသည် နှင့် ဓလေ့သို့ ဦးတည်လှေခတ်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် စုတ်တရက် ကမ်းစပ်ပေါ်မှ ဝတ်စုံနက်လှနက်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကာ ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“လှေသမားကြီး လှေကို အမြန်ပြန်လှည့်ပါ။ ကျွန်တို့လဲ ဟိုတက်ကမ်းကို ကူးချင်တယ်”

လှေသမားမှာ ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ ပေးကမ်းရက်ရာစုကြောင့် ဝတ်စုံနက်အား ရယ်မောအော်ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦး နောက်ကျသွားပြီ။ ဒီက ဆရာလေးတို့ သုံးဦးကို တစ်ခက်ကမ်းရောက်အောင် ပို့ပြီးမှ ပြန်လှည့်ခိုပါမယ်”

ထိုအချိန် လှေမှာ ကမ်းစပ်နှင့် ဝါးလေးငါးမြန်ခန့်ရောက်ရှိ သွားပြီဖြစ်၍ ကမ်းစပ်မှ ဝတ်စုံနက်နှစ်ဦးက ခိုးရိမ်တကြီးအော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်ကောင်းဈေး...အဲဒီလှေသမားကြီးဟာ အကြံ အချဉ်မရှိလိမ့်မယ်။ သတိထားပါ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကြောင် တက်တက်မြန်သွားပြီး ကမ်းစပ်ပေါ်မှ လူနှစ်ဦးအား လှမ်းအော်ခေါ် လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦးက အယ်သုတွေပါလဲ။ တောအုပ်ထဲက ကျွန်တို့ကို ကူညီလိုက်တဲ့သူတွေလား”

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသန်ကြီးတစ်ဦးက ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းအော်ပြောပြန်သည်။

“ဓနုတုန်းက ဒီလှေသမားဟာ အကြံသမားဆိုတာ သိလို လာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကျခဲ့တယ်။ လှေသမားကို ထိန်းချုပ်ပြီး ပြန်လှည့်လာပါ။ ကျုပ်တို့ လူလွတ်ပြီး ဂိုဏ်းဝှေ့မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းက လှေသမားအား ပြတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လှေသမားကလည်း အသာအယာရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာလေး...အငိုက်မမိစေနဲ့။ ဒီတစ်ခိုက်မှာ လူဆို၊ တာပြ တွေ အင်မတန်ပေါတယ်။ ခဏီသွားတွေဆိုက အမြဲလှေကန်တိုက် ခိုက်လေ့ရှိတယ်။ ဓနုတုန်းက သင်တောအုပ်မီးလောင်ခဲ့တာ ဒီကောင် နှစ်ကောင်နဲ့ လက်ချက်ပဲ။ ဆရာလေးတို့သုံးဦး ကမ်းစပ်မြန်ရောက် တာနဲ့ သူတို့လက်ချက်မိသွားနိုင်တယ်”

စကားပြောနေစဉ် ဆရာလှေခတ်နေသဖြင့် ကမ်းစပ်နှင့် အတော်လေး တေးလာခဲ့သည်။

ဝတ်စုံနက်နှင့် မီးခိုးရောင်လူနှစ်ဦးမှာ ကမ်းစပ်တွင် ဒေါသ တကြီး ကျန်ခဲ့ရာမှ နောက်လှည့်ထွက်သွားကြတော့သည်။

လှေသမားက ဝတ်စုံနက်နှစ်ဦးအား လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်မောပြော ဆိုလာသည်။

“အင်း...သူတို့တော့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကြည့်ရတာ မတွေ့နိုင် သေးတဲ့ပုံပဲ။ တခြားအကြံအချဉ်တစ်ခုခုထုတ်ပြီး ကြံစည်မှုကြပုံပဲ။ ဆရာလေးတို့ အထူးသတိမိရှိသတားကြပါ”

လှေသမားကလည်း ဦးတည်ရာပြောင်းကာ လှေခေက်နေ သဖြင့် ဓနုတုန်းက မအောင်အည်းနိုင်ဘဲ ပြန်လာသည်။

၁၉၆ ♦ ဘုန်းကြွယ်

“လှေသမားကြီး...ရှင်လှော်တဲ့နေရာ မှားနေပြီ၊ လှေကို ဘယ် လှော်ခတ်သွားမလို့လဲ”

မှန်ပေသည်။

လှေသမားမှာ ဦးခေါင်းကို မတ်မတ်ထောင်ထားပြီး ရေစီးကို ဆန်ကာ တဖြုန်းဖြုန်းလှော်ခတ်နေလေသည်။

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းက အေးစက်စက်လေသဖြင့် လှေ သမားအား ပြောလာသည်။

“ကျုပ် ချူးအောက်စွမ်းဟာ အစောကြီးကတည်းက ခင်ဗျား တို့မှ အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလို မဖြစ်စလောက်လှနဲ့မကဲပြီး ရန်မဖြစ်ချင်လို့ပဲ၊ တစ်ဖက် ကမ်းကိုရောက်အောင် လှေဦးလှည့်ပြီး လှော်ပေးပါ။ နို့မဟုတ်ရင် တော့ ကျုပ်အကြောင်း သိစေရမယ်”

လှေသမားက သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး...

“ကိုယ်တော်လေးချူး...အခု ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီနေရာမျိုးမှာ မာန်တက်နေချင်သေးသလား”

ဤသို့ အပြန်အလှန်ပြောနေရင်း လှေကလေးမှာ ဝါးဆယ် ပြန် အကွယ်ရှိသည့် ရေစီးအလွန်ကြမ်းတမ်းသည့် မြစ်လယ်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက အေးစက်စက်လေသဖြင့်...

“မင်းဟာ လှေသမားဟန်ဆောင်တာပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်သူ့ရဲ့ ခေခိုင်းချက်နဲ့ ဘယ်လိုစည်ရွယ်ချက်မျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်း”

ကျန်းမြို့လှကလည်း အံ့သြသောလေသဖြင့် ကြားဝင်မေးလာ သည်။

“ရှင်ဟာ မြစ်ဝါမြစ်တစ်ဦးက ကျော်ကြားနေတဲ့ ပင်လယ် ဓားပြကြီး ယကွလွေတဲ့ မဟုတ်လား”

မာန်ချိုင်ဓား(စာစဉ်-၅) ♦ ၁၉၇

“ဟား...ဟား...ဟား... ဒီမိန်းကလေးကလဲ ငါ့နာမည်ကို သိနေမှုကိုး၊ ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ တော်ကြာ မင်းတို့ကို ငါ ကောင်းကောင်းစည့်မယ်”

ချူးအောက်စွမ်းကလည်း ဝင်ရောက်မေးလာပြန်သည်။

“ယကွကြီးလွေတဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘူး”

“ကျုပ်လွေတဲ့ဟာ တခြားသူတစ်ဦးရဲ့ ခေခိုင်းချက်အရ ကိုယ် တော်လေးချူးကို တစ်နေရာမှာ အနားယူဖို့ ပိတ်ခေါ်လာတာ ဖြစ် ပါတယ်”

“တယ်သူ့ခေခိုင်းချက်အရ ခုလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘယ် ခေါ်သွားမှာလဲ”

“ဒါတော့ ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ဟိုရောက်ရင် အလိုအလျောက် သိလာပါလိမ့်မယ်”

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြို့လှမှာ သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး ခနဲတဲ့တဲ့ ပြောလာသည်။

“လှေယကွလွေတဲ့ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားခဲ့တာကြာပါပြီ၊ ခါတိုင်းမျိုးမှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်ကိုယ်ရှိပြီး ခု ဘယ်နယ်ကြောင့် သခင်တွေဘာတွေ ရှိနေတာလဲ၊ အဲဒါဟာ ရှုနဲ့ အဆင့်အတန်းနိမ့် ကျသွားတဲ့သဘောပဲ”

“မိန်းကလေး...ဒါမျိုးနဲ့ ငါ့စိတ်ကိုလာဆွဲမနေနဲ့၊ ငါဟာ တစ်ပါးသူရဲ့ ခေခိုင်းချက်အရ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတစ် ယောက်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတာ၊ ပေါက်တက်ကရတွေ ပြော မေနဲ့”

ချူးအောက်စွမ်းက ရုတ်တရက် လက်ဆန့်တန်းပြီး သက် ချောင်း ငါးချောင်းဖြင့် လုံ့လသဖွယ် လွေတုခါရင်ဘတ်သွားကြော နေရာသို့ လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

လေ့တက အသားအယာရယ်မောပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို တိမ်းစောင်းကာ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းချသွားသည်။

ထိုအချိန် လေ့မှာ ပုံတိန်းမရှိတော့သဖြင့် ဟိုလူးသည်လိုမို့ ဖြစ်နေသည်။

ကျန်းမြူးလှက လေ့တုအား လိုက်ဖမ်းရန် ဈေးအောက်ခွမ်းကို တိုက်တွန်းပြောဆိုနေစဉ် လေ့တုမှာ ရေထဲ၌ ပေါ်လာပြီး ခန့်တုံတုံ လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“ဗျာတိတ်...မင်း ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ မင်း ငါ့ခွေတု ရေထဲ ဆင်းကစားရဲသလား”

ကျန်းမြူးလှက မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ လေ့တက်နှစ်ခုကိုကိုင်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဦးတည်လှော်ခတ်သွားလေတော့သည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းက ရေထဲလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လေ့သမားမှာ ရေမီးထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာခိုနေပြီး လှေနှင့်သုံးလံအကွာခန့်တွင် လှေနောက်မှ လိုက်ပါလာကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏လက်ညှိုးထောက်မျက်ပညာမှာ လေ့တုအား အလှမ်းကွာလေးနေသဖြင့် ခေါ်သတကြီး လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“လေ့တု...သတ္တိရှိရင် လှေပေါ်တက်ပြီး ကျုပ်နဲ့ သုဿကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင်ရသလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားစေချင်တယ်”

ထိုအခါ ကျန်းမြူးလှမှာ မျက်နှာဖျက်သွားပြီး ညည်းညူ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီလူကြီးဟာ ရေအောက်ကနေ မဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်တော့မယ်ထင်တယ်၊ ဈေးအောက်ခွမ်း...ရှင် လှေလှော်တတ်

သလား၊ လေ့ကိုငြိမ်အောင်ထိန်းထား၊ ကျွန်မရေထဲဆင်းပြီး ဒီလူ့ကို စာရင်းရှင်းလိုက်မယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်းက မချီပြီးတစ်မျက် ပြုံးလိုက်၏။

“ငါ ဘာမဆိုလုပ်တတ်တယ်၊ လှေလှော်တာတော့ မတတ်ဘူး၊ မင်းပါ အားစိုက်လှော်ခတ်လိုက်ပါဦး”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါဆို...ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ရှင်တို့ လှေနှစ်ခုကို ဖြိုဖြိုကိုင်ထားကြ”

ဧကားမဆုံးမီ လှေအောက်မှ တစ်နံတစ်ရာထိမိုက်မိသ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး လှေမှာ တိမ်းပျောက်သွားတော့သည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းတို့လည်း ရေထဲဖြတ်ကျသွားတော့၏။

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ လှေပေါ်မှဖြတ်ကျလာသော ပျဉ်ပြားနှစ်မျက်ကို ဖမ်းယူရင်း လှေမှောက်သည့်အချိန်နှင့် ရေလယ်သို့ရောက်၍ သွားတော့၏။

ပုန်လင်မှာမှ အတော်ဝေးဝေးဆီသို့ လှန်စဉ်သွားကာ ထိတ်လန့်တကြီး အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ပလံ့ဟူသော အသံတစ်မျက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ရေထဲခနစ်မြုပ်သွားတော့၏။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှမှာ ဈေးအောက်ခွမ်းရှိရာ အမြန်ရောက်ရှိလာပြီး ကပျာကယာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ရှင် ရေထဲမှာ ကိုယ်မောနေတတ်သလား”

ဈေးအောက်ခွမ်းက ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပြီး လေပြင်းတစ်မျက် ရွှိုက်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပျဉ်ပြားပေါ်မှ ရေထဲသို့ဖြုတ်မကျစေရန် ထိန်းထားရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

ကျန်းမြူးလှက အခြေအနေကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ကိုယ်မောတတ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရကာ အံ့မြဲဘဲပြောဆိုလိုက်သည်။

"မကောင်းပြီ...ရှင် ဒီမှာပဲ ခဏလောက်ထိန်းနေပါ။ အရမ်း လျှောက်မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မ ရေငုပ်ပြီး ဟိုလူ့ကို ရှင်းလိုက်မယ်"

ချူးအောက်စွမ်းက စိတ်ဝှေ့သောလေသံဖြင့်...

"မလုပ်နဲ့...မင်း..."

ချူးအောက်စွမ်းစကားမဆုံးမီ ရေထဲသို့နှစ်မြှုပ်သွားသဖြင့် ဘေးရန် တစ်ငုံနှစ်ငုံ သောက်လိုက်ရသည်။

ကျွန်းခြူးလူက ချူးအောက်စွမ်းအား ရေပေါ်မှပျံ့ပြားပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ရင်း...

"မဖြစ်တော့ဘူး၊ လေ့သမားတွေတုတ်ကို ရှင်းပစ်မှဖြစ်မယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် တစ်ခက်ကမ်းကို စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ ပြန်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

ထိုစဉ် လေ့သမားကြီးတွေတုတ်မှာ ရေပေါ်သို့ သွားနေပေါ်လာ ပြီး ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

"ဈာတ်တိမ ...မင်းကို ငါ မရောင်ရက်ပါဘူး၊ လာ...လာ ငါနဲ့အတူ ရေထဲမှာ ကစားကြစို့"

ထိုအခါ ကျွန်းခြူးလူမှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ စကားကို အရေး မစိုက်တော့ဘဲ လေ့သမားတွေတုတ်ရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာကူးမတ်သွား လေတော့သည်။

ကျွန်းခြူးလူ၏ ညာဘက်လက်တွင် ဓားရှည်ကိုယ်ထားသဖြင့် လေ့တုတ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောပြန်သည်။

"ဘယ်နှယ်လဲ ဈာတ်တိမ ...တကယ်ပဲ သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်မိုက်တော့မှာလား၊ မင်းနဲ့ငါ ရေအောက်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့"

စကားဆုံးသည်နှင့် လေ့တုတ်၏အရိပ်အယောင်မှာ ရေပေါ်၌ မတွေ့ရတော့ဘဲ ရေအောက် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ကျွန်းခြူးလူကလည်း ဓားရှည်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ကာ ရေ အောက်သို့ လိုက်ပါငုပ်ဆင်းသွားသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာမူ ပျဉ်ပြားနှစ်ချပ်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ကြီး တင်ကျန်ရစ်နေကာ သူ၏အတွင်းအားကိုယ်တော့ပညာဖြင့် ရေထဲ လဲမကျသွားစေရန် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

သို့သော် ပြင်းထန်သော ရေ၏ကြောင်းကိုမူ တင်းမခံနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းမှာ ပျဉ်ပြားပေါ်မှာပင် ရေ၏ ကြောင်းအတိုင်း မျောပါသွားတော့သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ဆယ်လံကျော်လောက် ရောက်လာသော အခါ မောက်နေသောကူးတို့လေ့ဆီသို့ရောက်ရှိလာသဖြင့် ချူးအောက် စွမ်း အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

မောက်နေသောလှေကို မိမိရရ ဖက်တွယ်ထားရင်း ကျွန်းခြူး လူနှင့် ဖုန်လင်တို့အား ရေပြင်ထက်ဝယ် လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေမိလေ သည်။

ထိုစဉ် ချူးအောက်စွမ်းလေ့နှင့် ဝါးဆယ်ပြန်အကွာ မြစ်ရေ ပေါ်တွင် ဝဲဂယက်ကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း ကျွန်းခြူးလူနှင့် လေ့တုတ်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမူ မတွေ့ရချေ။

ကျွန်းခြူးလူ၏ ရေကူးပညာနှင့်ရေဂုပ်ပညာကို ချူးအောက်စွမ်း မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

လေ့တုတ်အား နိုင်မနိုင်ကိုမူ မသိနိုင်ချေ။

ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်ပြန်သောအခါ လေ့သမားတွေတုတ်၏ ယောက်တည်း မိမိတို့ကို လုပ်ကြံခံခြင်းမှာ ရေကူးရေဂုပ်ပညာအောက် တွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ခိုင်စားမိလိုက်သည်။

ထို့ပြင် ဈာတ်တိမလေး ဖုန်လင်ကလည်း ချူးအောက်စွမ်း၏

သူမမှာ ရေထဲကျသွားပြီးနောက် ပြန်လည်ပေါ်လာခြင်း မရှိသဖြင့် ခုကုရောက်သွားလေပြီလား မသိပေ။

ချူးအောက်စွမ်းတစ်ယောက်တည်း အတွေးများ၊ ဘောင်အင်္ဂါ စက် စိတ်ပူနေချိန်၌ ရုတ်တရက် ရေပြင်တစ်နေရာမှ နိမ့်သော သွေးများ အကွက်လိုက်ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသည်။

ထိုသွေးကွက်မှာ ရေအောက် ယှဉ်ပြီးတိုက်ပွဲမှ အနွှေးအနီ အဖြေပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

အနည်းဆုံး ကျန်းခြူးလူနှင့် လွေတုတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက် ဒဏ်ရာရသွားသည်မှာ ကျိန်းသေချေပြီ။

အကယ်၍ ကျန်းခြူးလူသာ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့ပါက မိမိတို့လည်း စောင့်တိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

လွေတုလက်ချက်ဖြင့် မိမိ မသေခဲ့သော်လည်း ကျန်းခြူးလူ သေဆုံးသွားခဲ့ပါလျှင် မိမိနှင့် ကျန်းခြူးလူတို့ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် အတွင်းအား ပူးပေါင်းလေ့ကျင့်မှုမှာ ထုတ်ပြယ်သွားကာ မိမိလည်း သေလမ်းသို့ ဖြန်းရပေတော့မည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ အမျိုးမျိုးအမုံ့ တွေးတောစိတ်ပူကာ သွေးကွက်ကို ဝေးနိုင်ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် ရေအောက်မှ လှုပ်တစ်ခု ရုတ်တရက် ရေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မိန်း... မိန်းကလေးကျန်း၊ ငါ ဒီမှာရှိတယ် ပြန်ပြန်လာနဲ့”

မိန်းမပျိုလေးကျန်းခြူးလူက ရေပေါ်ပေါ်လာသည်နှင့် မှက်မှာ နှင့် ဆံပင်များတွင် ရေများသီးထနေသဖြင့် ခါယမ်းချလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ချူးအောက်စွမ်း၏ အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်း

ကြည့်လိုက်ရာ ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဘေးမသိရန်မတော် လှေအားတွယ် ဝက်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားရတော့သည်။

ကျန်းခြူးလူမှာ မှောက်နေသော လှေအနားသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာကာ လှေနံအား လက်တစ်ဖက်နှင့် တွယ်ကပ်ရင်း ဇော ဟိုက်ပင်ပန်းမှုများကို ဖြေချောက်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား လှေကိုမက်တွယ်လိုက်ပါလာကြရာ ရုတ် တရက် သံသောင်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိသဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ကျန်းခြူးလူတို့နှစ်ယောက်မှာ သံသောင်ပေါ်ဆင်းကာ မှောက်နေသော လှေအား လှန်လိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား မှောက်နေသည့်အလား ပြန်လှန်ပြီးသော အခါ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှေဝမ်းတွင်းရှိရေများကို ဖုပ်ထုတ်လိုက် ကြသည်။

လှေတက်နှစ်ခုမှာ လှေနံရံတွင် တုတ်စိုက်ထားပြီး ကြီးပြင့် အသေချည်ထားသည့်ဖြစ်ရာ လှေတက်ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းမရှိဘဲ နှစ်ယောက်သား ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ အားစိုက် လှော်တော်လာခဲ့ကြ၏။ ချူးအောက်စွမ်းက လှော်တက်နေရင်း ကျန်းခြူးလူအား ဖေး လာသည်။

“ဒီတစ်ခေါက် မိန်းကလေးကျန်း အတော်ကလေး မောသွား တယ်၊ လှေသမားကြီး လွေတုကော”

“အဲဒီလူကြီးဟာ... အတော်လျှင်တယ်၊ ကျန်းမအတွင်းအား ကုန် ထုတ်သုံးတော့မှ သူ့ကို ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက် ရသွားအောင်ပု နိုင်ခဲ့တယ်၊ ခု... သူထွက်ပြေးသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာသေးသလောက်၊ ရေပေါ် ခုထက်ထိ ပြန်ပေါ်မလာပုံထောက်ရင် ရေအောက်နံရံမင်း ဆီ ဓားရင်းသွားပြီပြီနဲ့ တုတယ်”

ချူးဆောက်စွမ်းက ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခါနဲ့ ဖုန်လင်တစ်ယောက်လဲ ရေထဲမှာ မမြင်ရပါလား” ကျွန်းခြူးလုက အေးစက်စက်လေသဖြင့်...

“ချူးဆောက်စွမ်း ရှင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေရတာလဲ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မသေတာပဲ ကံကောင်းလှပြီ”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ တည်ကြည်လေးနက်သောအမူအရာသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး...

“မိန်းကလေးကျွန်း၊ ခုလိုစိတ်ထားမျိုးဟာ မထားသင့်ဘူး၊ ငါတို့ ထွက်လာတုန်းက သုံးယောက်၊ အခုတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးခဲ့တယ် ဆိုတော့ တို့မူကံမှာ ဘယ်သွားထားရမုန်းတောင် မသိဘူး”

ကျွန်းခြူးလုက ချူးဆောက်စွမ်းအား ပြောရာပြောကြောင်း ထပ်ပြောလိုက်၏။

“ချူးဆောက်စွမ်း ရှင် အသက်မသေသေးသရွေ့ ဖုန်လင်အတွက် ရန်သူကို ရှာဖွေသုတ်သင်နိုင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား ကမ်းစပ်နားရောက်လာကာ ကမ်းပေါ်နံရံတက်လိုက်ကြပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မရေမတွက်နိုင်သော ကျွပ်ကျွပ်နှင့်များကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက ကမ်းပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် မြစ်လယ်ဆီသို့ တွေ့တွေ့ဝေဝေအမူအရာဖြင့် အတန်ကြာစုန်ကြည့်လိုက်ရင်း သက်မကြီးတစ်ချက်ချကာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးဖုန်လင်တစ်ယောက် သည်ခရီးတွင် ပါမလာခြင်းအတွက် ချူးဆောက်စွမ်းရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရသည်။

သို့သော်...

ကံကြမ္မာ၏ စေ့စပ်ခန့်မှန်းမှုကို သက်ရှိသက်မဲ့ သတ္တဝါဟူသမျှ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှောင်မယ်နိုင်ခြင်း မရှိ၍ ကံကိုသာ ယိုးမယ်၌ ရမေ့တော့မည်။

နှစ်ယောက်သား၊ တွေ့ကပ်လမ်းလာကြရင်း ရွာလေးတစ်ရွာကို လှမ်းတွေ့ကာ ထိုရွာတွင် ခေတ္တနားနေအပ်နိုးမြေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မီးဖိုတန်းများထွက်နေသည့် ရွာကလေးဆီသို့ နှစ်ယောက်သား သုတ်မြေတင်ထွက်သွားကြတော့သည်။

ရွာတွင်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောခါ ချူးဆောက်စွမ်းက အကူအညီတောင်းသည့်အနေဖြင့် မတိုးမကျယ် အိမ်ထဲသို့အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

“ထိုအခါ အိမ်တွင်းမှ လူသန်ကြီးတစ်ဦးထွက်လာပြီး ချူးဆောက်စွမ်းတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့သြသောအမူအရာဖြင့် ကြည့်လာသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက ရွှေမြွေနှစ်လှမ်းတက်ပြီး လက်သီးဆုပ် ဂါရဝမြဲကာ ပြီးရှင်သောအမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်မည် ချူးဆောက်စွမ်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွပ်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် မြစ်ထဲမှာ ဓားပြန်တိုးခဲ့လို့ ရေကျပြီးအလွတ်ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြရပါတယ်၊ ခါကြောင့် မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ကျွပ်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ခေတ္တတည်းခိုခွင့်ပြုပေးမည်ပဲ၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ နေ့ဆက်ပါမယ်၊ အနောက်အယုတ်ငြိမ်သောက်ဘောင် မလုပ်ပါဘူး၊ ဓားသောက်ခေါ်တိုက်တော့...”

ထိုအခိုက် အိမ်တွင်းမှ အဘိုးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာကာ မိုးရအောက်စွမ်းတို့အား ကပွားကယာ မိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေထင်တယ်၊ ကဲ ... အိမ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြပါ”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲသို့ ချောက်လာသောအခါ မုတ်ဆိတ်ဆဲပင်များ ဖြူးဖူးနေသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် ကလေးငယ်နှစ်ဦးအပြင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးတို့ကို တွေ့ရပြီး ချူးအောက်ခွမ်းတို့အား ကျွေးမွေးပြုစုရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချူးအောက်ခွမ်းက ဆဲဖြူအဘိုးကြီးအား ဂရုပြုရင်း...

“ကျွန်တော်က ချူးအောက်ခွမ်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဦးခိုတော်တို့ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တူတော်မောင်ချွေး ... ငါတို့တောရွာ လူတန်းစားတွေဟာ ခြုံကြီးသားတွေလို ယဉ်ကျေးမှုအမြင်မကောင်းပေမယ့် စေတနာသဒ္ဓါတရားနဲ့ လူမှုရေးကိုတော့ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်။ တူတော်မောင်တို့ ကျွန်တို့ ဂရုပြုအဆိုအသေပေးစရာ မလိုဘူး”

ထို့နောက် ချူးအောက်ခွမ်းနှင့် ကျန်းဖြူလှတို့နှစ်ယောက်သား အိမ်ရှင်တည်ခင်းကျွေးမွေးသော အစားအသောက် အနည်းငယ်နှင့် အရက်တစ်ကလေးကုန်လောက်မျှခိုတွင် ရုတ်တရက် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးစေသွားပြီး မျက်ခွံများ လေးလံလာသည်။

ထို့ကြောင့် ချူးအောက်ခွမ်း ခိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားကာ ...

“ခင် ... ခင်ဗျားတို့ ...”

လည်ချောင်းတွင် အသံများတစ်ဆို့သွားပြီး မျက်လုံးမှိုတ်သွားကာ သတိလစ်သွားလေတော့သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းဖြူလှမှာလည်း ထိုအခြေအနေကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကာ ဆတ်ခနဲခုန်ထလိုက်ပြီး...

“ရှင်တို့ ...”

သုမလည်း စကားနှစ်ခွန်းသာ ပြောနိုင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဝါဂွမ်းကိုသို့ ပျော့ရွှေအိက္ခာသွားကား အိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲသတိလစ်လဲကျသွားတော့သည်။

ထိုအခါ လူသန်ကြီးကွန်လောင်က တဟားဟားရယ်သောကား ကျန်းဖြူလှနှင့် ချူးအောက်ခွမ်းတို့၏ သွေးကြောကို လက်ဖြင့် ထိုးထောက်ပိတ်ဆို့လိုက်တော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...” သွားရောလမ်းတွေ အဖျားကြီးရုံပါ လျက်နဲ့ ငရဲလမ်းကံမှ ရွေးလျှောက်လာခဲ့တယ်၊ ငါ အဘိုးကြီး သစ်ခေါင်းစမှာ ယွန်ထိုင်မမ်းတဲ့ အကြံတော့ အောင်မြင်ခဲ့ပြီ”

စကားဆိုသည်နှင့် လူသန်သိုင်းသမားကြီးက ချူးအောက်ခွမ်း၏ ရင်ခွင်အတွင်းရှိ ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ကို ဆွဲထုတ်ယူကာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ...” ဒီစား ငါပိုင်ပြီ၊ ဒီစားနဲ့ ...”

ထိုအခါ ဆဲဖြူအဘိုးကြီးက လူသန်သိုင်းသမားကြီးကွန်လောင်၏ လက်တွင်းရှိ ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ကို ဆွဲလှရင်း...

“ဒီစား ငါ့ကိုပေးစမ်း ...”

“ခင်ဗျားတို့ အစောကြီးကတည်းက ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား၊ နောင်ကြီးက ပိုက်ဆံယူ၊ ကျွန်က မှားကိုယူမယ်လို့ ကတိပေးပြီးပြီ။ အခု ကတိဖျက်ချင်လို့လား”

ဆဲဖြူအဘိုးကြီးက ...

“ငါအဘိုးကြီးသာ ဟန်ဆောင်တာမကောင်းရင် မင်းရဲ့အကြံ ဒီစားကို ရနိုင်မတဲ့လား”

နှစ်ယောက်သား စကားများနေစဉ် မိန်းမကြီးက ကြားဝင် ပြောဆိုလာ၏။

၂၀၈ ♦ ဘုန်းကြွယ်

“ကဲ... ဝိညာဉ်မဲ့ကုန်းကိုး... ရှင်ဝဋ္ဋိနှစ်ယောက် စကားများစေချင်ပါနဲ့။ ဝိနှစ်ယောက်ကို သူတို့လက်ထဲအပ်လိုက်ကြရအောင်။ ရလာတဲ့ဝေစကို နဲ့ယူကြတာပေါ့။ ပြီးရင် လမ်းဖွဲ့ကြမယ်မို့တယ်”...

ကုန်းကိုးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဟုတ်တယ်။ မိန်းမကြီးက ချစ်ကလေးဟာ နည်းလမ်းကွဲတယ်။ ကဲ... ကြီးနှစ်ချောင်းသွားစရာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချဉ်နှောင်လိုက်ပါ။ ပြီးတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်မှိုက်နှာကို ရေနဲ့လောင်းချလိုက်ရင် သတိပြန်ရလားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ကျမှ ငါတို့ရဲ့အကြောင်းပြောပြီး ကွက်သွားကြတာပေါ့”

ထိုနောက် မိန်းမကြီးက အခန်းအတွင်း အသံရှိနေသည့် ကုတ်နီဇံသန်မာသော နွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကို ယူလာကာ မိန်းမကြီးစားသမအ ယိဇောလက်သို့ ကမ်းဝေးလိုက်သည်။

ဂေါ်ဝေးက မျှောအောက်နှစ်ဝဋ္ဋိနှစ်ယောက်ကို နွယ်ကြီးနှစ်ဝင်ဖြင့် အမယအရာ နေရာတကျချဉ်နှောင်လိုက်ပြီး မျှောအောက်နှစ်ဝဋ္ဋိ သတိမရနေသူနှစ်ယောက် မှိုက်နှာမီသို့ ပြန်ရန် လိုပက်လိုက်တော့သည်။

၁၁၈၉(၅) ပြီး၏

ဘုန်းကြွယ်